

Giới thiệu Năm Tháng Như Cũ

Truyện Năm Tháng Như Cũ của tác giả Nhĩ Xuyên thuộc thể loại ngôn tình, đô thị. Vì một nguyên nhân nào đó mà Ôn Hinh không thể nhớ rõ mọi việc trước đây của mình, lại vô tình thấy được bóng lưng im lặng, lại kìm lòng không được mới thốt ra một câu cảm thán: Bóng lưng một người mất hồn vậy bề ngoài không phải nghiêng nước nghiêng thành sao... Khi cô thực sự nhìn thấy vẻ ngoài thì cảm thấy nam nhân này đáng đáp thật đẹp mắt, nhưng mà cô không nhớ anh!

Khi giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, nhớ lại những việc đã qua, mới phát hiện âm áp lúc ban đầu của bọn họ vẫn còn sót lại đây.

Mạc Nhiên một mực tìm kiếm, mãi đến khi lo lắng liếc qua mới chợt hiểu, hóa ra bọn họ đã rời xa như thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp mặt

Mạc Nhiên, hề là gặp phải người của anh nhắc tới anh thì nhìn không được nói một câu thế này: Tổng giám đốc SG thật là người cũng như tên, Mạc Nhiên, Mạc Nhiên, đã lạnh lùng lại còn hồ hững. Cho dù núi Thái Sơn trước mặt, anh cũng có thể giữ nguyên vẻ bình tĩnh, tựa hồ ngay cả cái chết cũng không lọt vào mắt anh.

Lâm Sanh từ khi biết Mạc Nhiên ngày đó vẫn đang suy nghĩ, có phải cả đời này Mạc Nhiên cứ như vậy hay không, cái gì cũng không quan tâm cái gì cũng không để ý, vĩnh viễn đặt mình ngoài mọi việc, thờ ơ lạnh nhạt với thế gian nhạt nhẽo cay đắng. Đôi mắt trầm tĩnh của anh có phải sẽ chẳng dừng lại vì ai không, thất tình lục đục đối với anh có lẽ cũng chỉ là một liều gia vị của cuộc sống.

Chỉ là lúc đó Lâm Sanh không biết rằng, chẳng qua lãnh đạm chỉ là vẻ bề ngoài của Mạc Nhiên, một khi vẻ ngoài lãnh đạm đó bị chọc thủng, có lẽ nên chờ nhận được sự tức giận như từng đợt sóng dâng trào mãnh liệt đi.

Một buổi chiều yên tĩnh hiếm có, ánh mặt trời xuyên thấu tấm kính chiếu vào quán cà phê, nhuộm cả phòng một màu ấm áp.

Ôn Hinh buồn chán giờ tay lật giở cuốn tạp chí, bìa tạp chí là một người vừa đẹp trai vừa cao to, tóc đen, mềm mại thoải mái, đường nét gò má ở trong tối không rõ, vẻ bề ngoài dưới ánh sáng phác họa càng thêm hoàn mỹ. Chỉ bất quá lại có một đôi mắt vô vị không gọn sóng, con người đen nhánh tựa hồ sẽ không vì ai mà lóe lên một tia sáng nào.

Ôn Hinh nhìn chằm chằm đôi mắt kia mất vài phút, trách một tiếng, lẩm bẩm nói: “Đáng đáp đẹp mắt như vậy mà làm gì, có dễ chị em phụ nữ sống hay không?”. Sau đó tiện tay lật trang tin tức và trang giải trí đăng sau trang người đàn ông này.

“Đình”, cánh cửa phát ra âm thanh lạnh lạnh, trong căn phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt vô cùng. Ôn Hinh ngồi ở quầy bar phoi nắng xem tạp chí, cô không ngẩng đầu liền nói với người trong phòng: “Tiểu Tô, có khách, em đến chào hỏi một chút.”

Một cô gái có dáng người như sữ sinh bước ra, lên tiếng nói: “Em biết rồi, chị Hinh”

“Tiên sinh, ngài muốn uống gì?” Tiểu Tô đứng bên cạnh hỏi người khách.

“Cà phê đen.” Vị khách nghiêng mặt nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ, quen thuộc nói.

Lạnh lùng trầm thấp không một tia phập phồng, lời nói bình thường hết mức. Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng dù vậy Tiểu Tô vẫn không nhận được nhìn người trước mặt vài lần.

“Ngài chờ một chút”

Vị khách chỉ gật đầu một cái mà không quay mặt lại, vẫn duy trì tư thế lúc đầu.

Tiểu Tô vẻ mặt kích động đi trở về, cố đè nén nhưng vẫn không giấu được sự phấn khởi trong giọng nói của cô, “chị Hinh chị Hinh, mau nhìn người đàn ông ngồi ở bàn số 5 kia đi, cực phẩm cực phẩm a, em lớn như vậy nhưng vẫn chưa gặp qua người đàn ông nào đẹp như vậy.”

Ôn Hinh chậm rãi vén mí mắt lên, nhìn thoáng qua vẻ si mê của cô gái nào đó, “Cho dù có đẹp đến đâu cũng không phải của em. Làm việc nhanh lên, khách vẫn đang chờ đấy.”

Tiểu Tô một câu nói đã bị đả kích, u oán liếc Ôn Hinh một cái sau đó yên lặng xoay người đi pha cà phê.

Ôn Hinh thấy bộ dạng uể oải không phấn chấn vừa rồi của em ấy liền bật cười, cô quay về phía người đàn ông ngồi bàn số 5 mà Tiểu Tô nói. Theo góc độ của cô cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng người đàn ông bị ánh nắng bao phủ, một thân tây trang màu xám bạc không thể miêu tả nổi vẻ đẹp.

Ôn Hinh xoi mói, nghĩ thầm: Chỉ một bóng lưng mà mắt hồn như thế, khuôn mặt chắc chắn là khuynh quốc khuynh thành đi... Ôn Hinh không khỏi lắc đầu một cái, mỉm cười một tiếng, cúi đầu xuống tiếp tục đọc tạp chí của mình.

Mạc Nhiên ngồi trong góc của quán cà phê không biết đang suy nghĩ gì.

Đây là lần đầu tiên anh tới.

Không biết vì sao, ngồi trông xe trông thấy tên quán cà phê này, anh trước tiên bảo tài xế đỗ xe, sau đó bảo người tài xế và thư ký tự đi về.

Phù Sinh.

Trong lòng anh lặp lại hai chữ này, cảm giác tự nhiên với cái tên này. Giống như trước đây anh cũng đã từng nghe qua hai chữ này, nhưng suy nghĩ lại thì cũng không nhớ gì.

Ma xui quỷ khiến, anh đẩy cửa quán “Phù Sinh” ra.

Khúc dương cầm tao nhã êm tai vang lên, vừa trong trẻo lại không mất văn nghệ làm cho cái quán cà phê nhỏ này trong nháy mắt trở nên sinh động. Ở chỗ lối rẽ là hai cái cửa sổ lớn, có thể thấy rõ cảnh vật bên ngoài, đèn trang trí cao thấp tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Mà ở bên trong một bức tường có treo một vài bức tranh tú lệ, đằng trước mấy bức tranh là vài cây trúc.

Chỉ liếc mắt, Mạc Nhiên đã thích nơi này.

Khuấy cái thìa trong tay, Mạc Nhiên ngồi một mình vào buổi chiều trong quán cà phê Phù Sinh này, sau đó đứng dậy rời đi.

“Đình” tiếng mở cửa vang lên, Ôn Hinh nghe tiếng ngẩng đầu, thấy bóng lưng kia thì sững sờ một chút, không ngờ người thành công trong sự nghiệp như vậy lại có thời gian ngồi uống cà phê một mình.

Ôn Hinh thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi vào phòng trong.

Mạc Nhiên vừa vào văn phòng, Lâm Sanh liền theo sau hô to.

“Đừng đóng cửa!”

Mạc Nhiên có tai như ốc, mặt không đổi sắc đóng cửa lại.

“Bịch!”

Cánh cửa đóng lại, Lâm Sanh nhanh chân nhảy vào trước.

Tôi kháo!

Lâm Sanh chịu đựng kích động, hít sâu một hơi rồi tự mình mở cửa.

Khi nhìn đến tác phong của người ngồi ở phía sau bàn làm việc thì, Lâm Sanh, cảm giác rõ thật là tự tìm tội cho mình. Anh đúng là như câu nói này, hoàng đế không vội thái giám lại gấp.

“Cậu chạy đi đâu cả buổi chiều thế? Công ty có nhiều tài liệu cần ký như vậy cậu lại biến mất? Hơn nữa vừa đi vắng, gọi điện thoại cậu cũng không nhận? Cậu rốt cuộc là đang làm gì vậy? Còn nữa tôi chỉ là người trợ lý nhỏ, tôi không phải là siêu nhân để một ngày hai mươi tư tiếng đều ở công ty, tôi cũng muốn nghỉ ngơi, cậu không thể lột da tôi mãi được...”

“Tặng tiền lương cho cậu.”

“Hả ____” Lâm Sanh đứng ngây người há to miệng, lập tức phản ứng, “Khụ, Mạc tổng, cái này, là việc tôi phải làm.”

Mạc Nhiên không để ý tới thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của người bên cạnh, chỉ khép hờ đôi mắt, lãnh đạm hỏi một câu, “Cậu có biết quán cà phê nào có tên là “Phù Sinh” hay không?”

“Phù Sinh?” Lâm Sanh suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Có phải là cửa tiệm đối diện bên kia đường?”

“Ừ”

Lâm Sanh vội vã đẩy cái ghế đi về phía trước, dò xét từ đầu cười không có không có ý tốt, “Thế nào? Không sai chứ.”

“Ừ”

Lâm Sanh cười hắc hắc hai tiếng, “Tôi đã sớm nói với cậu rồi, ai bảo cậu không để ý.”

Mạc Nhiên nghe vậy quay sang nhìn cậu, nhìn Lâm Sanh cười đến bí ối, “Cậu lúc nào mới chịu nói đây?”

Lâm Sanh nhìn dáng vẻ của anh thì biết anh không nhớ

“Ai ai, rất đẹp đó.”

“Ừ”

“Chủ quán đó”

“À?”

Tôi kháo.

“Cậu tới Phù Sinh chẳng lẽ không phải vì chủ quán xinh đẹp kia sao?”

“Không phải”

Lâm Sanh liếc mắt, “Vậy cậu tới đó để làm gì?”

“Uống cà phê.”

“...”

Lâm Sanh không nói gì, anh chỉ đơn giản là uống cà phê nhưng lại mất cả buổi chiều, hán còn tưởng là đi nhìn mỹ nữ một chút...Chỉ là người này nói uống cà phê cả một buổi chiều thì dạ dày cũng bị thủng đi...

“Đi làm việc.” Mạc Nhiên gõ bàn nói, nhắc nhở người đang ngẩn người dờ dẫm.

Lâm Sanh ai oán nhìn Mạc Nhiên, trong bụng thầm mắng một trăm lần Mạc Bái Bì.

*Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm ‘Nửa đêm gà gáy’ của Cao Ngọc Bảo. Ở đây ví Mạc Nhiên như Chu Bái Bì nên mới gọi là Mạc Bái Bì.

Anh đang xem tài liệu bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Sanh, hai tròng mắt đen đen láy không di chuyển nhìn hán, Lâm Sanh giật mình một cái, tựa như con thỏ nhảy dựng lên, hốt hoảng chạy ra ngoài.

Mẹ nó, nếu hán không đi e rằng anh sẽ bị miễn tiền thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Hồi ức

Hai ngày trước trời trong xanh quang đãng, ngày thứ ba bỗng dưng trời mưa to.

Bị mưa to ảnh hưởng, nên trong quán cà phê Phù Sinh chẳng có mấy khách ghé tới.

Ôn Hình tự rót cho mình một tách cà phê, ngồi gần cửa sổ, một tay khuấy cà phê một tay chống cằm, nhìn ra màn mưa bên ngoài đến thần thờ bản thần.

Một giọt nước mưa rơi xuống cửa sổ, theo cửa sổ nhanh chóng chảy xuống, khung cảnh bỗng trở nên mơ hồ. Người hai bên đường lui tới, cầm chiếc ô trong tay vội vã chạy đi.

“Đình.” Một tiếng mở cửa vang lên, Mạc Nhiên đẩy cửa ra, đặt chiếc ô xuống bên cạnh cửa, sau đó đi tới ngồi chỗ cũ.

“Cà phê đen.”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên.

Ôn Hinh phục hồi lại tinh thần, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Người này, trông thật quen.

Dường như cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình, Mạc Nhiên quay đầu lại liền nhìn thấy người đối diện là một cô gái xinh đẹp đang nhìn anh, đôi mắt của cô ta trong sáng không làm anh cảm thấy chán ghét.

Không rõ vì sao, Mạc Nhiên không thích đôi mắt của cô.

Quá đẹp, giống như sao băng, thoáng qua trong nháy mắt liền biến mất.

Làm cho anh không khỏi nghĩ tới, dường như nhiều năm trước cũng có đôi mắt như vậy nhìn hắn, trong con người đầy ý cười mà nhìn anh. . .

Đẹp như vậy, ấm áp như vậy. . .

Ôn Hinh chạm phải ánh mắt của anh thì trong lòng bỗng chốc thấy hơi hộp một chút.

Đó là một đôi mắt hơi hẹp dài, ở nơi khoé mắt hơi thiếu khối, hai mắt như ngọc lúc này đang nhìn thẳng vào cô, bình tĩnh lộ ra một chút thông thấu, nhưng cũng sâu thẳm như biển vậy.

Ôn Hinh cảm thấy như chính mình bị nhìn thấu dưới ánh mắt của anh, ánh mắt quá mức thần nhiên quá mức bình tĩnh làm cho cô cảm thấy từ đáy lòng nảy sinh cảm giác vừa chống cự vừa mất tự nhiên.

Nhàn nhạt thu lại đường nhìn, Ôn Hinh hơi nghiêng đầu qua một bên, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, giống như mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

Nét mặt giả bộ bình tĩnh hết mức, thế nhưng chỉ có Ôn Hinh biết, lồng ngực bên trái lúc này đang mãnh liệt. Không phải là cô vừa nhìn đã yêu, mà là mới vừa rồi lúc quay đầu lại cô đột nhiên nhớ tới người đàn ông mà cô đã thấy trên tạp chí.

Bỗng nhiên đôi mắt làm cho cô cảm thấy luống cuống, cảm thấy có chút chột dạ cũng một chút hơi hộp.

Có điều, cô chột dạ vì cái gì a? . . .

Mạc Nhiên thấy cô chuyển tầm mắt, mí mắt sụp xuống, không hiểu là đang suy tư điều gì.

Trong tay vẫn là một tách cà phê đen, hương vị thơm đậm đà lan đi, vuốt nhẹ cái ly, theo hoa văn trôi về quá khứ.

Lúc này đây, là một mùi thơm.

Thật trùng hợp?

Mạc Nhiên ngẩng đầu nhìn về cô gái bên đối diện, suy nghĩ có chút hoảng hốt.

Nhiều năm như vậy, khuôn mặt tươi cười trong trí nhớ theo thời gian càng thêm mơ hồ, bây giờ nhớ lại, anh cảm thấy không thể vẽ ra đôi mắt của cô trong đầu.

Anh giương mắt nhìn cô gái đối diện, cảm thấy đáng đáp cả khuôn mặt của cô và cô gái trong trí nhớ từ từ hợp lại.

Là ảo giác sao? . . .

Mạc Nhiên hốt hoảng trong nháy mắt. . .

Tuổi thanh xuân đã qua đi rồi, anh đã không còn những nông nổi của tuổi trẻ xưa kia nữa, hồ đồ không biết trời cao đất rộng. Chạy theo đám mây trùng điệp trên trời bị vấp ngã đau đớn làm anh trưởng thành, lúc xoay người để lỡ, nuối tiếc làm anh biết điều gì là trân quý.

Từ không hiểu rõ sự đời đến bây giờ không quan tâm thiệt hơn, cuộc đời từng trải sớm bắt anh phải tự đối mặt với bản thân, phải đối mặt với đủ mọi nguy cơ xung quanh anh.

Đã từng có một cuộc lật xác như vậy thì bây giờ anh mới công thành danh toại.

Mọi người đều cho rằng Mạc Nhiên là thiên chi kiêu tử, là đứng trên mây nhìn xuống con người, tiền bạc, danh lợi, sự nghiệp. . . Anh muốn gì thì liền có cái đó.

*Thiên chi kiêu tử: con cưng của Trời.

Nhưng chỉ anh mới biết, ở một góc trong tâm trí anh, vẫn luôn cất giấu một người.

Đó là thất bại duy nhất trong cuộc đời anh.

Từ đó về sau, thế giới của anh không rộng mở với mọi người nữa, anh dùng sự lãnh đạm và bình tĩnh để bao trùm tất cả tâm tình của mình, mọi hi vọng ái ố cũng biến mất trên khuôn mặt của Mạc Nhiên.

Anh như một pho tượng thần lạnh lẽo, đi lại trong bóng đêm cô độc, anh đơn bạc và lặng lẽ.

Ôn Hinh rất muốn làm như chưa từng cảm thấy cái gì, thế nhưng ánh mắt của anh quá mức rõ ràng không thể làm ngo, cả người cô cứ như ngồi trên đồng lửa, toàn thân không được thoải mái.

Bị người khác nhìn chằm chằm cảm giác vừa xấu hổ vừa hồi hộp, mặt đỏ đến tận mang tai, Ôn Hinh cảm giác lỗ tai của cô nóng như bị luộc.

Không nghĩ tới người lạnh lùng như vậy là có thể có cái nhìn “nóng bỏng” như thế, cô cũng không nghĩ bản thân có sức quyến rũ để thu hút người đàn ông này. Huống chi là đối với người phụ nữ chưa từng gặp qua, cô là một củ cải trắng làm sao có thể so sánh với những cao lương mỹ vị cùng những của ngon vật lạ.

Ôn Hinh quả thật rất muốn hô với anh một tiếng: làm phiền Đại ca đừng nhìn nữa, nhìn nữa mặt tôi đều đen!

Sự thật thì...

Cô uống cạn ngụm trà cuối cùng còn sót lại trong chén, “Sát___” để cái chén xuống chiếc đĩa nhỏ tạo ra tiếng va chạm lạnh lạnh, rồi cô đứng lên khó chịu liếc Mạc Nhiên một cái, rồi đi nhanh chóng.

Mạc Nhiên bị âm thanh làm cho giật mình quay lại liền thấy cô nghiêng tầm mắt nhìn anh.

Không có vẻ bối rối và chột dạ khi bị cô phát hiện, ah chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt đáp lại, sau đó rất tự nhiên dời ánh mắt đi.

Mạc Nhiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ đến thất thần.

Tất cả đều quen thuộc như vậy.

Nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, người kia có lại xuất hiện nữa không?

Năm đó anh phải rất nhiều người đi tìm, nhưng kết quả luôn luôn là không tìm được. Một người đang sống bình thường, lại biến mất không thấy tung tích, ngoại trừ một đáp án đó, còn lại đều không thể giải thích. Nhưng anh không chấp nhận, sống phải thấy người chết phải thấy xác, cái gì không thấy anh sẽ không tin.

Cho đến tận bây giờ, anh vẫn đang tìm kiếm tin tức về người đó.

Mạc Nhiên nhìn hình bóng Ôn Hinh vừa ngồi ở quán rượu, mắt đen như mực mơ hồ có vết rạn, giống như hồ nước yên tĩnh bị gió dấy lên từng đợt sóng.

Cô ấy giống như, giống như...

Lúc này đây, có phải vậy hay không?

Ôn Hinh ngồi ở quầy rượu có chút không yên lòng.

Đôi mắt kia, thâm thúy như biển, vừa tựa như màn đêm xa xăm, rõ ràng là chỉ gặp qua một, hai lần, nhưng vì sao mỗi khi nghĩ đến liền cảm thấy giống như đã khắc sâu vào lòng, hơn nữa còn sâu đậm.

Trong lòng như có tảng đá đè nặng, khiến cô cảm thấy ngột thở.

Càng nghĩ, đầu cô có chút đau, đồng thời kèm theo chút choáng váng.

Vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ chuyện kia để lại di chứng vẫn chưa khỏi hẳn?...

Buồn bực lắc đầu một cái, không thêm nghĩ những việc phiền lòng kia nữa.

Ôn Hinh gọi Tiểu Tô còn đang bận rộn ở bên ngoài, “Tiểu Tô, chị có việc đi trước, trông tiệm giúp chị một lát.”

“Vâng, chị Hinh”

Ôn Hinh kéo cổ áo, chắn khí ẩm bên ngoài, sau đó cầm lấy cái ô cạnh cửa, chậm rãi bước vào màn mưa.

Nước mưa rơi xuống chiếc ô tạo ra âm thanh rất nhỏ, không khí tràn ngập hơi nước, có chút lạnh.

Ôn Hinh dọc theo bên đường chậm rãi đi, nhưng đi xa khỏi quán cà phê một đoạn xa, cô vẫn cảm nhận được một ánh mắt đang dán sau lưng mình, yên

lặng, thản nhiên, nhìn như không có gì cả, nhưng cũng như cái gì cũng đều ở trong đó.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Bỏ qua cái nhìn ở đằng sau, quay người đi qua một người ở góc đường, để cho thân ảnh của cô biến mất khỏi hoàn toàn trong màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ác mộng

Lâm Sanh cảm giác mình thành tiên — nhưng mà là bị ép buộc!

Gần đây đại BOSS đột nhiên lười biếng không quan tâm đến công việc, không có việc gì cũng thất thần, thậm chí một số chuyện công ty, cũng cho hắn toàn quyền phụ trách.

Mặc dù nhìn theo hướng khác thì hắn lại được lên cao một bước rồi, nhưng mà —

Lên cái rắm a!

Anh không biết trèo càng cao ngã càng đau a!

Anh hiện tại không nghe có rất nhiều chê trách sao?

Hơn nữa, hắn làm nhiều việc như vậy cũng không có ai chia sẻ với hắn, mỗi ngày đều mệt mỏi hết sức làm hắn hoài nghi một giây sau hắn sẽ bay đi gặp Ngọc Hoàng đại đế rồi.

Kiểm tiền đến mất mạng chẳng lẽ tốt lắm sao?!

Quan trọng hơn là, hắn là một thanh niên thế kỉ mới ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, có nhà, có xe, có tiền, nhưng lại không có một cô bạn gái, điều này làm hắn làm sao chịu nổi!

Lẽ nào muốn thấp lương cầu phật tìm một người tới sao?!

Mạc Nhiên này là một ông chủ phúc hắc bóc lột nhân viên, thực sự là bóc lột công sức vô cùng thành thạo mà!

Hắn không cần tiền tăng lương, hắn muốn nghỉ ngơi, hắn muốn đình công!

“Mạc bá bì, Mạc bá bì...Đồ không có lương tâm, đồ không có lương tâm...”

Lâm Sanh vui đầu vào đồng tài liệu không ngừng nói nhảm.

“Cậu mới vừa rồi nói gì tôi?”

Bất chợt một âm thanh vang lên phía trên.

Lâm Sanh trong nháy mắt cứng đờ, da đầu tê dại, toàn thân không khống chế được nổi da gà.

Bất quá hắn theo tổng tài này giúp việc cũng không phải có tiếng không có miếng, chí ít thì da mặt dày không ai bì nổi.

Ngẩng đầu, cười nịnh nọt, “Hắc hắc, nào có, tôi đây không phải thay sếp tổng làm việc sao.”

Mạc Nhiên kéo ghế ra, ngồi trước mặt hắn, không có tâm tình gì.

Lâm Sanh trở mặt trong lòng, chỉ biết tự mình đoán mò, căn bản là không hiểu gì.

“Tôi nói này Mạc Nhiên, cậu là tổng tài xấu xa, cậu không thể việc gì cũng giao cho tôi xử lý toàn bộ chứ, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ, một đôi tay không thể làm nhiều việc như vậy, hơn nữa còn có vài việc phải cần cậu tự mình giải quyết, cái gì cũng để cho tôi nói, cậu...”

Lâm Sanh thật vất vả mới tóm được cơ hội có thể nói ra nỗi khổ tâm, miệng mở to nói liên tục.

Mạc Nhiên nhàn hạ trở mình lật tập tài liệu trên bàn, rút một cái ra đọc rồi ký tên, sau đó ánh mắt thâm sâu nhìn đến người nào đó đang mãi kê kê, cảm giác — ồn ào.

Đợi đến khi Lâm Sanh nói chán, Mạc Nhiên cũng đặt bút xuống, nhàn nhạt hỏi một câu, “Nói xong chưa?”

“Ách...” Lâm Sanh chớp chớp mắt, nhìn đến hơn phân nửa tập tài liệu đã xem xong trên bàn, nuốt nước bọt, khô khan nói: “Đã nói xong rồi.”

Hắn còn có thể nói cái gì nữa? Anh đã xử lý tài liệu xong rồi hắn còn có tư cách gì oán thán nữa.

Mẹ nó, người bình thường muốn xử lý xong đồng tài liệu đó cần hơn nửa ngày, anh chỉ cần hai tiếng đã xong rồi.

Thật là phi thường, thật phi thường a!

Còn nữa, nếu đã nhanh như vậy mà làm xong hết rồi thì còn cần hắn tới làm chi tới làm chi, tới làm chi?!

Lâm Sanh nhất thời cảm thấy cuộc sống của mình đối với người trước mặt thật không đáng nói.

Tiền đồ tắm tối, nhật nguyệt vô quang a...

“Cạch cạch,” Mạc Nhiên gõ gõ mặt bàn tỏ ý nhắc nhở Lâm Sanh hoàn hồn.

“Ngày chủ nhật ngoại trừ những công việc đặc biệt quan trọng, những việc khác đừng tới làm phiền tôi.”

Lâm Sanh vừa nghe vừa thận trọng nháy mắt, hắn có cảm giác không tốt, “Anh muốn làm gì?”

Mạc Nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ, “Có việc”

Lâm Sanh: “...”

Hắn thực sự là tức giận đến suy thận luôn rồi...

Biết rằng phản đối cũng vô dụng, Lâm Sanh ỉu xiu đáp lại, “Biết rồi ạ.”

Mạc Nhiên “Ừ” một tiếng, sau đó im lặng không nói gì, anh không lập tức ra ngoài mà vẫn nhắm mắt ngồi trên ghế yên lặng như đang suy tư gì đó.

Ánh sáng bao trùm lên người anh rực rỡ, trong suốt, lộ ra một chút thâm thúy.

Lâm Sanh liếc mắt một cái, trong lòng thầm than: hắn vẫn không thể hiểu anh.

Cùng làm bạn học và bạn thân nhiều năm như vậy, đến hôm nay, Lâm Sanh vẫn không hiểu hết về con người Mạc Nhiên, càng không biết trong lòng anh nghĩ gì, một chút suy đoán cũng không có.

Trước mặt người khác, vẫn luôn đem mình giấu sâu như vậy, nhìn bề ngoài thật mạnh mẽ nhưng không có ai hiểu trong lòng anh phải chăng có nỗi đau không thể nào xóa sạch.

Hắn biết một Mạc Nhiên nổi tiếng xinh đẹp còn có một vết thương không thể nói ra. Những vết thương theo năm tháng đó tuy anh đã khép lại trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn lưu lại dấu vết, đến bây giờ vẫn ảnh hưởng tới anh, khi anh không nhìn thấy người ở nơi ấy thì một lòng buồn bã, cô độc.

“Lâm Sanh.” Một lúc sau, Mạc Nhiên mới nhàn nhạt lên tiếng.

“Ừ.”

“Hình như tôi đã tìm được cô ấy.”

Giọng điệu bình tĩnh, Lâm Sanh vẫn cảm giác được Mạc Nhiên đang chấn động.

Điều này làm hắn kinh ngạc.

Ai? Anh nói ai? Hay là người đó?

Lâm Sanh mặc dù mơ hồ cảm giác được Mạc Nhiên trong lòng tựa như đang kiểm người nào đó, nhưng hắn chưa từng hỏi qua đối phương. Hôm nay từ chính miệng Mạc Nhiên nói ra, hắn có cảm giác người kia đối với anh rất quan trọng.

Lâm Sanh không hỏi tiếp nữa.

Có một số việc, theo thời gian sẽ rõ.

Hắn đứng dậy rót một chén trà đưa cho anh, cũng yên lặng...

Hơi nóng trong chén trà bay lên, dần dần mất anh mờ nhạt, một thân lạnh lùng, trong mắt tràn đầy thế lương...

“Kít —” trong bóng tối một tiếng thảng xe chói tai vang vọng phía chân trời, tiếp đến là một tiếng nổ “Bình —”

Chiếc xe bị va đập đến nỗi không còn hình dáng thân xe, những mảnh nhỏ văng khắp nơi, trước mắt là chất lỏng màu đỏ, chiếc xe đập bị đung bay lên mất trọng lượng.

Xe rơi xuống sông, nước sông điên cuồng tràn vào trong xe, nước chảy vào mũi... Cảm giác ngạt thở làm cho anh suy sụp, cận kề cái chết, anh gầy dựa, sợ hãi làm ý thức mơ hồ của anh tỉnh lại.

Gắng gượng tháo dây an toàn, gắng gượng mở cửa xe, vùng vẫy bơi ra xa chiếc xe...

Một chút khí trong lồng ngực đã dùng hết, đau đớn chèn ép làm cho ý thức của anh dần dần mơ hồ...

Xa xa nổi lơ lửng cái gì đó, để ý một chút, cố gắng đưa tay... Gần một chút, gần thêm một chút nữa... Nhanh, vói tay đến rồi...

Khi đưa tay nắm chặt vật đang trôi kia, mây đen đột nhiên kéo tới...

Lông mi Ôn Hình nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi mở mắt ra.

Không gian yên tĩnh, một phòng trắng xóa, chiếc cửa thông gió che chắn ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, nhưng có vài tia sáng lọt qua khe hở chiếu tới, chiếu sáng nơi góc tối.

Trước mắt là một người mặc đồ trắng, đeo một chiếc kính mắt có viền bạc, trên mặt người con trai lịch sự này mang đầy vẻ áy náy.

“Ôn tiểu thư, tôi rất xin lỗi cô.”

Ôn Hình tự mình ngồi dậy dựa vào ghế dựa, vén lại những sợi tóc rối, thờ ơ cười. “Tôi tự biết tình hình của mình. Bác sĩ Trần, cảm ơn anh thời gian vừa qua.”

Bác sĩ Trần hai tay đặt lên bàn, chân thành nói: “Đây là trách nhiệm của tôi.”

Ôn Hình cầm lấy chiếc túi, “Bác sĩ Trần, vậy tôi đi đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Ngoài cửa ánh mặt trời sáng chói mắt, Ôn Hình đưa tay che trước mắt.

Hôm qua trời còn mưa rất to, hôm nay bóng râm tan hết, xuất hiện ánh nắng rực rỡ.

Mà cô, vết thương trên người đã lành lại, nhưng âm u nơi đáy lòng khi nào mới có thể tan đi.

Tinh thần bị tổn thương sau khi trải qua một biến cố.

Rốt cuộc những việc đã trải qua quá mức nghiêm trọng. Dù cho đã quên đi những chuyện lúc trước, nhưng làm thế nào cũng không quên được những tuyệt vọng cùng sự sợ hãi lúc kề cận cái chết, nỗi tuyệt vọng lúc sắp chết trong đêm mưa làm cô không thể chìm vào giấc ngủ.

Vừa nhắm mắt, trong đầu lại một lần nữa hiện ra một trận sinh tử đã trải qua.

Cảm giác đó quá mức đau đớn...

Ôn Hình buông tay xuống, đi đến phía đối diện

Một chiếc xe xa hoa đậu ở trước bệnh viện bên kia đường. Cửa sổ màu đen che chắn những ánh mắt bên ngoài, nhưng đôi mắt của người ngồi trong xe lạnh nhạt, phức tạp nhìn bóng lưng đi xa đó.

Tại sao phải như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thần thờ

Lâm Sanh rất hiếm khi thấy Mạc Nhiên hút thuốc. Số lần anh hút cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mạc Nhiên quay lưng về phía Lâm Sanh.

Bóng lưng cao to che giấu nội tâm nhất phiến âm ảnh, ngón tay phải kẹp một điếu thuốc, làn khói trắng nhỏ mà lan tràn trong không khí.

*Nhất phiến âm ảnh: một mảnh âm trầm.

Cho dù là một động tác hút thuốc đơn giản, nhưng Lâm Sanh lại nhìn ra vẻ tiêu điều vô tận.

Người này...

Lúc nào hắn mới thấy tâm tình bình thường của bản thân đây...

Lâm Sanh thương cảm, không khỏi cảm thấy chóp mũi có chút chua xót.

Vẫn là người sống tốt hơn, ngay cả hắn là người ngoài nhìn vào còn muốn khóc, không diễn kịch bi thương thì thật lãng phí đi...

“Lâm Sanh.”

Giọng nói lơ lửng của người phía trước truyền đến, Lâm Sanh yên lặng, có chút buồn bã: Người này hiếm lắm mới gọi tên một người, trước đây thực sự là làm cho người khác giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lâm Sanh tức giận mở miệng: “Thế nào?”

“Chúng ta quen biết đã bao lâu?”

Giọng nói nhàn nhạt làm cho Lâm Sanh có chút hoảng hốt, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút nói rằng: “Bắt đầu từ đại học, cũng đã tám năm rồi.”

Chưa từng nghiêm túc nghĩ bọn họ đã quen nhau bao lâu, nay bị Mạc Nhiên hỏi, mới phát hiện đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi.

Đã nhiều năm như vậy, vẫn là câu kia, nhìn không thấu anh a...

“Hóa ra đã lâu như vậy rồi, cô ấy có phải đã quên hay không?”

Câu sau Mạc Nhiên nói rất nhẹ, nhưng Lâm Sanh vẫn nghe thấy.

Lại là cô ấy?

Rốt cuộc là ai?

“Cậu tìm được rồi sao?” Lâm Sanh nhin không được hỏi.

“Ừ”

“...” Lâm Sanh muốn nói lại thôi.

“Cô ấy bị tai nạn, những chuyện trước kia...Quên rồi.”

Hối hận, bị thương, đau khổ, yếu đuối...

Những thứ tình cảm này chưa bao giờ xuất hiện trên người Mạc Nhiên, vào giờ phút này mãnh liệt trào ra, kịch liệt như vậy, dường như muốn đốt cháy cả bản thân.

Lâm Sanh vô cùng kinh ngạc, lại không biết làm thế nào để an ủi anh. Chỉ sợ bây giờ anh cũng không cần an ủi.

Thở dài một tiếng, không biết là vì Mạc Nhiên, hay là vì cô ấy, “Cậu định làm thế nào?”

Làm sao bây giờ?

Mạc Nhiên ngó ra.

Khi anh thấy tư liệu về thời gian của cô, chỉ cảm thấy trái tim bị bóp chặt, thiếu chút nữa, thật là chỉ thiếu chút nữa, anh sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

Bây giờ vất vả lắm mới tìm được cô, làm sao có thể dễ dàng nói buông tay.

Thế nhưng, nghĩ tới kết cục nào cũng không nghĩ tới cô...mất trí nhớ.

Tất cả những kí ức trước kia đối với cô đều là trống không, chẳng lẽ muốn anh tự nói chuyện một mình trước mặt cô?

Một khắc kia, anh sợ.

Anh không sợ bị cự tuyệt, nhưng anh sợ mình trở thành một người xa lạ trong mắt cô, sợ cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ.

Điều này làm anh cảm thấy luống cuống.

Lâm Sanh thấy đáng vẻ do dự của Mạc Nhiên, hẳn liền biết người này vẫn còn chưa nghĩ ra là nên làm gì.

Lo sợ như vậy rồi hỏi tôi? Đây là muốn hấn bày mưu tính kế a ~

Lâm lão gia lại bắt đầu lo nghĩ, hẳn quên rằng mình cũng đang độc thân, kinh nghiệm chẳng có mà đòi bày mưu tính kế cho người ta...

“Còn có thể làm sao? Trực tiếp tiến lên hoặc là nước ấm luộc ếch a.” Lâm Sanh rất khí phách mà nói.

*Nước ấm luộc ếch: ày, đây kiểu mura dầm thắm lâu áy.

Đây là một chiến lược được đề cập đến trong truyện ‘Vũ Nghịch Càn Khôn’. Trích: “Tôn Long Vũ Thần tự hỏi, trong đầu lập tức hiện ra chuyện mà trước đây hấn từng gặp qua, đó là một con ếch bị vớt vào trong nồi nước đang sôi, tiềm lực của ếch bạo phát, thoáng một cái đã nhảy ra khỏi ra ngoài được, người nó chỉ bị thương một chút mà thôi, chứ không nguy hiểm đến tính mạng. Cũng là con ếch đó, nhưng để trong nồi nước ấm, rồi tăng nhiệt độ từ từ, ếch sẽ không phát giác ra điều gì, đến khi nước sôi, thì nó mới cảnh tỉnh ra, đến lúc này nó đã không còn có năng lượng để nhảy ra nữa rồi, chỉ có thể chịu chết trong nồi nước sôi mà thôi.

Câu chuyện này có tên gọi là nước ấm luộc ếch...”

Đùng... một chút chăm chú cùng chán chường trong mắt bị đập vỡ tan tành.

Mạc Nhiên xoay người lặng lẽ nhìn hấn, không nói chuyện.

Chỉ là trong mắt anh rõ ràng không có ý tin tưởng lời Lâm lão gia nói.

Lâm Sanh bị nhìn đến chột dạ: Nhìn cái gì vậy, giúp cậu nghĩ kế còn không hài lòng a!

Bầu môi, quên đi, hấn cũng không cần nói nữa, đi làm việc thôi, tốt xấu gì cũng có tiền thưởng mà...

Lặng lẽ quay người về hướng khác, lặng lẽ ra ngoài sau đó đóng cửa.

Một lúc lâu, đôi mắt khép hờ của Mạc Nhiên chậm rãi mở ra.

Đôi con ngươi như mực như muốn ra một quyết định, chớp một cái, trong tròng như ánh trăng sáng trong bầu trời đêm.

Tinh thần của Ôn Hinh mấy ngày nay, miễn cưỡng vui đầu ở nhà xem đủ loại chương trình trên tivi.

“Không chiếm được mãi mãi gây rối, được thiên vị nên không sợ hãi...”

Chuông điện thoại di động vang lên bên tai, Ôn Hinh vừa bắt máy liền nghe thấy giọng nói phấn khởi của Tiểu Tô, “Chị Hinh, mau tới mau tới đây đi!”

“Có chuyện gì?” Ôn Hinh vừa xem phim vừa hỏi.

“Có nhiều người quá, em chống đỡ không nổi rồi.”

Ôn Hinh kinh ngạc, “Nhiều người?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tô có chút kích động nói, “Mấy ngày qua có một cực phẩm, chị cũng đã gặp qua người đàn ông đó, anh ta hai ngày nay đều đến đây.”

Trước đã gặp? Ôn Hinh hồ nghi.

Bỗng nhiên, trong đầu cô xuất hiện cặp mắt thâm trầm đen như mực, còn có khuôn mặt của anh...

Bỗng dưng trong lòng như bị bóp chặt, đại não có chút nặng trĩu...

Ôn Hinh bàng hoàng xoa nhẹ lên ngực, tại sao lại như vậy?...

“Chị Hinh? chị Hinh?”

“Ừ? Chị biết rồi, lúc rảnh sẽ đến xem một chút.”

Ôn Hinh và Tiểu Tô thuận miệng hàn huyên vài câu, rồi cúp điện thoại.

Ánh tà dương chiếu xuống mọi góc đường của thành phố này, ấm áp, như là đôi tay nhẹ nhàng phất qua gò má.

Ôn Hinh chậm rãi tới quán cà phê trên đường.

Ánh nắng mặc dù không mạnh nhưng vẫn khiến cô phải nheo mắt lại, kim quang nhỏ bé rực rỡ in lên gò má cô, sưởi ấm vẻ mặt lạnh lùng của cô. Gió mát phất qua, mang theo mùi của cô bay đi, nổi bật dưới ánh mặt trời, dung nhan tinh tế làm người ta phải liếc mắt.

Ôn Hinh hôm nay vốn dự định sẽ không ra ngoài, nhưng không kìm được nhớ lại lời Tiểu Tô trong điện thoại, không thể làm gì hơn là đáp ứng em ấy, đến quán xem một chút rốt cuộc là có chuyện gì, lại có thể làm cho em ấy điên cuồng như vậy.

“Đình —”

Đang đẩy cửa ra Ôn Hinh liền thấy Tiểu Tô đi về phía cô.

“Chị Hinh, sao mà bây giờ mới đến hả?” Thấy Ôn Hinh đến Tiểu Tô có chút đáng tiếc, nói.

Ôn Hinh không giải thích được, “Làm sao vậy?”

Nói xong, cô nhìn xung quanh quán, liền thấy chỗ trống lúc trước giờ đây người ngồi, mà không hề ngoại lệ, phụ nữ chiếm đa số. Ngẫm nghĩ, cô chỉ biết người trong điện thoại mà Tiểu Tô nói.

Chỉ là, vừa nãy cô nhìn không thấy người đó, phỏng chừng là không tới rồi...

“Trong quán không phải rất tốt sao. Làm gì mà phải cần chị đến một chuyến a?”

Tiểu Tô vẻ mặt bất đắc dĩ, “Chị Hinh, em đây không phải vì quán sao. Chị nghĩ sao nếu chúng ta giữ chân người kia, mời anh ấy mỗi ngày tới nơi này uống cà phê, như vậy nơi này không phải ngày nào cũng đều đầy khách a.”

Ôn Hinh đặt chiếc túi xuống quầy bar, sau đó tự rót cho mình một ly rượu, lơ đãng nói: “Người ta cũng có công việc, sao có thể bảo anh ta mãi ở đây?”

“Cho nên mới muốn chị Hinh đến nói với người ta đó.”

“Vì sao? Không phải em cũng giống chị sao?”

“Đương nhiên không giống rồi.” Tiểu Tô lau bàn.

Ôn Hinh không nghe rõ câu tiểu Tô mới nói. “Ừ?”

“Chị Hinh, người có thể dùng mỹ nhân kế mà, mỹ nhân kế đó ~” Tiểu Tô nháy mắt với Ôn Hinh mấy cái.

Ôn Hinh bắt lực liếc mắt tiểu Tô, “Còn em mỗi ngày đều gặp anh ta! Hơn nữa, người ta vốn rất đẹp trai, chị có dùng mỹ nhân kế cũng không được.”

Thấy mình bị vạch trần, Tiểu Tô “Hắc hắc” cười hai tiếng, lập tức nghĩ đến lời Ôn Hinh vừa nói, không khỏi kinh ngạc, “Chị Hinh, làm sao chị biết người ta là người rất đẹp trai? Anh ấy hôm nay cũng không tới. Chẳng lẽ, chị từ sớm đã để ý người ta rồi?”

Ôn Hinh mặc kệ tiểu Tô, cầm tách cà phê ngồi xuống, “Chị cũng không phải bị mù, lần trước anh ta tới chị đã gặp được rồi.”

“Thì ra là như vậy a ~” Tiểu Tô ý vị thâm trường nói.

Ôn Hinh vừa nghe ngữ điệu của cô bé liền biết em ấy hiểu lầm, bất quá cô cũng lười giải thích, “Đi, đi làm việc đi.”

Tiểu Tô bĩu môi, đành phải trở lại vị trí của mình, đi chào hỏi những khách cũ.

Ôn Hinh có chút không yên lòng khuấy cà phê.

Không hiểu vì sao, mỗi lần nhắc tới người đàn ông xa lạ đó, ngực không tự chủ mà khó chịu, nhưng rõ ràng họ chỉ là thấy qua vài lần thôi, ngay cả một câu cũng chưa nói với nhau, chứ đừng nói chỉ là quen thân.

Hay là ở đoạn ký ức trống rỗng kia, từng tồn tại một người như vậy?

Đối với quá khứ, Ôn Hinh không còn muốn nhớ lại nữa, cô không biết những hồi ức đó là đẹp đẽ hay đau khổ, thậm chí thuận theo tự nhiên. Hơn nữa dùng sức nhớ lại những chuyện ngày trước, sẽ không tránh khỏi nghĩ đến tai nạn, lần tai nạn đó cô vẫn không thể quên đi hoàn toàn.

Lần tai nạn đó giống như một tấm bình phong, ngăn cách cô không thể gắn liền lại ký ức.

Trong tiềm thức từ chối để cho cô nhớ lại, cô không muốn lại một lần nữa rơi vào con ác mộng kia...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bá đạo

Trời dần tối, trong quán cà phê khách cũng bớt dần.

Ôn Hình thấy những tia thất vọng từ trên mặt những người đó, nghĩ có chút buồn cười.

Thật là không nghĩ đến nam sắc lại có sức hấp dẫn lớn đến như vậy, người nọ hôm nay không tới những người này liền trung ra một vẻ thất hồn lạc phách. Ôn Hình đối với biểu hiện này vô phương lý giải.

Ôn Hình và Tiểu Tô dọn dẹp mấy cái chén trên bàn, nghe tiếng thất vọng của Tiểu Tô, “Aiz, người nọ hôm nay không tới, cũng không biết ngày mai có tới không.”

“Aiz, không say đắm đến mức như vậy chứ.” Ôn Hình có chút không chịu nổi nhìn tiểu Tô.

“Chị Hình, người đẹp như chị làm sao mà hiểu được tâm tư của tục nhân chúng em.”

Tiểu Tô vói về mặt bi thương “Chị không hiểu”, làm Ôn Hình muốn nổi da gà.

“Đình___”

Tiếng chuông cửa reo lên, Ôn Hình dọn dẹp bàn không ngừng đầu lên, “Xin lỗi, chúng tôi đóng cửa rồi.”

Nhìn sang thanh âm của Tiểu Tô bên cạnh, âm thầm hít thở một hơi, không có động tĩnh.

Ôn Hình khó hiểu, theo tầm nhìn của tiểu Tô nhìn sang, liền thấy một người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen, đứng yên lặng cạnh cửa. Ngọn đèn dịu dàng bao quanh trên vóc người cao lớn của anh, tan đi một thân lãnh ý.

Đôi mắt đen sẫm lúc này đang lặng lẽ nhìn Ôn Hình, trong mắt lộ ra tâm tình nồng đậm như bức họa, làm cho lòng người rung động.

Ôn Hình nhìn hai mắt của anh, trong lòng nhất thời sợ hãi, ngón tay hơi run rẩy, suýt chút nữa làm rơi chiếc chén trong tay.

Mạc Nhiên nhìn trong mắt người con gái đối diện lóe lên tia mù mịt, khiếp sợ, hoảng loạn, khó hiểu, đau khổ...Sau đó biến thành xa lạ cùng bình tĩnh.

Giờ phút này, anh đột nhiên hiểu ra, có một số việc, nếu như anh không chủ động bước một bước, như vậy thì xem như là gần ngay trước mắt những cũng xa tận chân trời.

Tiểu Tô mở to mắt tò mò nhìn hai người, từ khi bắt đầu đến bây giờ, chị Hình và người đàn ông kia không để ý tới bên cạnh còn có cô đang chứng kiến sao.

Hơn nữa, bầu không khí giữa hai người này không giống nhau, nếu nói không có quan hệ gì thì có đánh chết cô cũng không tin. Nhưng chị Hình trước kia làm gì có vẻ mặt như vậy a? Vậy sao lại cảm thấy kỳ lạ như vậy...

Tuy rằng trong lòng có nhiều câu muốn hỏi, thế nhưng Tiểu Tô vẫn nhẹ nhàng đi ra, giành không gian cho hai người kia.

“Anh...”

Ôn Hình đi tới trước mặt anh, quên rằng bọn họ trước kia một lời cũng chưa nói qua, do dự mở miệng trực tiếp hỏi: “Chúng ta trước đây đã gặp nhau sao?”

“Ừ”

Ừ? Không có?

Ôn Hình cau mày, anh nhìn cô chăm chăm như vậy lẽ nào cũng chỉ có một câu ừ để nói sao?

Nhìn Mạc Nhiên ý định không muốn nói, Ôn Hình không nhịn được hỏi: “Còn gì nữa không?”

Trong con người lạnh nhạt dửng dưng của Mạc Nhiên hiện lên một tia sáng, nhanh chóng vụt tắt để người khác không kịp phát hiện, anh gờ tay lên, đầu

ngón tay chậm rãi xoa nhẹ gò má Ôn Hinh, rất thâm ý, dịu dàng nói: “Thật ra em vẫn luôn rõ. Chỉ là do em lựa chọn trốn tránh.”

Ôn Hinh nghiêng mặt, giận dữ đẩy tay Mạc Nhiên ra, cô nhìn Mạc Nhiên, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, tôi không hiểu.”

Mạc Nhiên thu tay về, âm thầm cau mày: Cô đang gạt bỏ, không muốn nhớ lại những chuyện trước đây.

“Chúng tôi phải đóng cửa, nếu không còn chuyện gì khác mời anh về cho.”

Ôn Hinh không muốn cùng anh trò chuyện thêm, người đàn ông này quá thông minh, hơn nữa cô cũng không hiểu rõ đối phương, cô không muốn để bản thân mình bị phơi bày trước mặt anh, không muốn để cho người khác thấy được những bí mật mà cô đã trải qua.

Nghe lời nói không chút khách khí của Ôn Hinh, khoe miệng Mạc Nhiên đột nhiên lộ ra độ cong nhọt nhọt, tuy nhỏ nhưng làm người khác rung động, vẽ ra một nụ cười giống như trong băng tuyết nở ra một đóa sen, thần thiện nhưng lại cao quý, làm cho người ta phải say đắm.

Ôn Hinh có chút thất thần.

Sau đó bên tai cô vang lên giọng nói lạnh lùng, “Không biết cũng không sao, em chỉ cần nhớ kỹ tôi là được rồi.”

Nói xong, không đợi Ôn Hinh phản ứng, cúi đầu xuống hôn lên môi cô...

Ôn Hinh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trên môi là xúc cảm mềm mại có chút kỳ diệu. Cô muốn giãy dụa, nhưng đôi tay đặt sau đầu cô bá đạo không cho phép cô thoát ra.

Trong lúc hoảng loạn cảm thấy trong đầu có cái gì đó phát sáng lóe lên...

Hết thấy đều giống như đã từng quen thuộc, quen thuộc rung động, quen thuộc trong lòng, còn có một mùi vị quen thuộc...

Mạc Nhiên một mực quan sát phản ứng của cô, đôi mắt mờ mịt lúc đầu bỗng dưng đã sâu hơn.

Trốn tránh cũng không thành vấn đề, anh sẽ làm cho cô nhớ ra...

Ý thức Ôn Hinh dần dần mơ hồ, ý nghĩ có chút mơ màng, cô muốn giãy dụa nhưng bây giờ cũng cảm thấy như là đang phiêu đảng trên biển, nước biển đánh úp về phía cô, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực.

Cảm giác quen thuộc như vậy, quen như vậy...

Anh là ai chứ? Là ai...

“Ôn Hinh, Ôn Hinh...”

Ai đang gọi cô?...Âm thanh này...

Ôn Hinh...Ôn Hinh...Tại sao em lại không nhớ ra tôi...Tôi là Mạc Nhiên...

Tôi là Mạc Nhiên...

Mạc Nhiên.

Ôn Hinh cố gắng nhớ về cái tên này, nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện đau đớn ngăn trở cô tiếp tục suy nghĩ.

Đau đớn như sợi dây chạy dài, kéo thần kinh của cô, Ôn Hinh đau đến mức bật ra tiếng rên rỉ, ngã vào lòng Mạc Nhiên.

Mạc Nhiên nghe tiếng rên của cô buông cô ra. Chưa chờ anh chưa phản ứng kịp, cô đã ngã vào lòng hắn.

Mạc Nhiên cả kinh, “Ôn Hinh? Ôn Hinh?”

Lo lắng Ôn Hinh xảy ra chuyện, Mạc Nhiên không nói nhiều liền ôm cô ra ngoài.

Tiểu Tô và mấy người nhân viên đang nằm úp sấp trong quầy bar, nhất thời ngẩn người.

Vừa rồi là tình huống gì vậy?!

Hai người đứng thật là quen biết nhau?!

Bà chủ lại có thể bị cưỡng hôn ư!

Chẳng lẽ họ là tình nhân?!

Trời ơi!!!

Mọi người đều bị làm cho kinh sợ đến nơi rồi!

Chờ đến khi bên ngoài không có người bọn họ mới chậm rãi đi ra, hai mặt nhìn nhau.

Thế giới cũng có lúc huyền ảo a?!

Mùi thuốc khử trùng tràn đầy trong phòng bệnh, Mạc Nhiên ngồi ở bên giường bệnh nắm chặt tay Ôn Hinh, tựa như buông tay một cái người trước mắt sẽ lại biến mất khỏi hân một lần nữa.

Mà lúc này Ôn Hinh đang ở trong cơn ác mộng.

Vẫn là giấc mộng lúc trước, cảm giác mất trọng lượng, nước sông lạnh lẽo, lồng ngực hít thở không thông, tuyệt vọng bỏ mạng...Lần lượt tuần hoàn, lần lượt có cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ, Ôn Hinh cảm giác mình như một con thú bị nhốt, vĩnh viễn bị giam cầm trong giấc mộng này, không thể vào cũng không thể ra, vĩnh viễn tuyệt vọng trong giây dựa...

Ôn Hinh...Ôn Hinh

Ôn Hinh.

Một âm thanh vừa xa lạ vừa quen thuộc từ sâu trong tâm trí cô truyền đến, nhẹ nhàng truyền vào tai Ôn Hinh.

Có phải là đã từng nghe qua?

Ở đâu? Vì sao không nghĩ ra?...

Điểm sáng nhỏ vụn không biết từ đâu bay tới, chiếu rọi trên người Ôn Hinh, ánh mặt trời ấm áp xoa dịu bớt nỗi đau của cô, một thời trẻ tuổi mở ra trước mắt cô, Ôn Hinh không thấy rõ gương mặt đó, lại biết rõ tuổi trẻ của anh như vậy, thanh xuân tràn ngập phấn chấn, trên mặt tràn đầy nét vui vẻ dịu dàng, dùng ánh mắt cưng chiều mà nhìn cô...

Anh là ai?...

Lúc này Ôn Hinh cảm thấy mình nhất định phải tới đó, cô muốn xem rõ anh là ai? Vì sao lại xuất hiện trong giấc mơ của cô, rất lâu rồi cô không mơ tới những chuyện khác, cũng không mơ tới người khác, vậy nên, cô nhất định phải biết người kia là ai.

Chậm rãi bước đi, nhưng không nghĩ bước đi một bước hụt, cảm giác mất thăng bằng và vấp ngã trong nháy mắt kéo tới.

A_____

Chợt mở mắt ra, Ôn Hinh có chút không thích nghi với ánh đèn trong phòng bệnh, đang muốn giơ tay ngăn ánh sáng, lại phát hiện tay phải của mình bị nắm chặt không thể cử động.

Nghiêng mặt sàn, cô liền thấy một lạnh nhạt xen lẫn lo lắng và kinh ngạc.

“Em tỉnh rồi?” Giọng nói bình thản mang theo một chút quan tâm.

Ôn Hinh cau mày, “Ừ” một tiếng, rút tay về.

“Tôi muốn xuất viện.” Ôn hinh nhìn Mạc Nhiên nói.

“Được.”

Đi ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối đen như mực.

“Tôi tiễn em.”

Mạc Nhiên không cho cô phản kháng liền kéo Ôn Hinh lên xe của anh.

“Này!”

Ôn Hinh chống cự, có điều không được đồng ý.

Trên đường trở về, bên trong xe thập phần yên tĩnh, Ôn Hinh nhìn dòng xe ngoài cửa sổ không phát lên tiếng, ánh sáng khung cảnh bên ngoài thật rực rỡ, mà bên trong là một màu tối đen, Ôn Hinh thậm chí có thể thấy được trên cửa sổ xe là bóng cô cùng với hân ở bên cạnh.

Bầu không khí thật đúng là...khó xử.

Thật vất vả mới đợi được đến lúc chiếc xe dừng ở tiểu khu nơi cô ở, Ôn Hinh không chờ đến lúc mở cửa xe đã chuẩn bị xuống xe, không ngờ lại bị bắt lại.

Ôn Hinh quay đầu lại trừng mắt nhìn hán, ý bảo buông tay.

Mạc Nhiên không nhúc nhích.

Ôn Hinh đợi nửa ngày cũng không thấy anh nói, cuối cùng không đủ kiên nhẫn, tức giận hỏi: “Còn có việc gì sao?”

“Điện thoại.”

Ôn Hinh nhìn không được trong lòng giờ giọng, nói: Đồ tiếc chữ như vàng! Thì cứ hỏi tôi số là được mà.

Thầm quay lại, nặn ra ba chữ: “Nói xong rồi?”

Mạc Nhiên lẳng lặng nhìn cô, nói ra một câu làm cho Ôn Hinh rất bất ngờ, “Nói cho tôi số của em, tôi sẽ đưa em đi tái khám.”

“...Không cần.”

Hai người dây dưa hồi lâu, cuối cùng Ôn Hinh đành chịu thua, tràn đầy bất đắc dĩ đọc số của mình cho anh.

Vừa đóng cửa, liền nghe “Vèo” một tiếng, xe đã chạy ra khỏi khu nhà cô.

Ôn Hinh nhìn chiếc xe dần dần đi vào màn đêm, im lặng một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hóa ra

Buổi tối, Mạc Nhiên vẫn quay lại công ty.

Không có bất ngờ gì xảy ra, anh thấy Lâm Sanh vẫn mở đèn trong phòng làm việc của anh.

“Vẫn chưa về à?” Đẩy cửa ra, Mạc Nhiên hỏi.

Lâm Sanh ngẩng đầu nhìn người vừa mới tới, liếc mắt, là ai làm hại a! Rõ ràng là cậu đình công, đổ hết toàn bộ công việc lên đầu tôi, còn nói tôi có thể về sớm sao!!

“Vẫn còn có chút việc.”

“Tôi xem một chút.”

Mạc Nhiên nhận lấy tài liệu Lâm Sanh đưa tới, ung dung lật xem.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Mạc Nhiên nhưng tâm tình trong lòng xem ra rất tốt, Lâm Sanh trong bụng thấy như con mèo ngứa, tò mò vô cùng, người này mặc dù ngoài mặt biểu cảm như không có việc gì, nhưng nhìn tình huống này, tiến triển xem ra tốt ngoài dự liệu a.

“Khụ, cậu rất vui về nha?” Lâm Sanh dè dặt thăm dò.

“Cậu muốn biết cái gì?” Mạc Nhiên hỏi.

Lâm Sanh hơi cách xa người này, lắc đầu áp ứng nói: “Không, không có.”

Nghe vậy Mạc Nhiên ngẩng đầu nhìn một chút, nói: “Có muốn đi uống rượu không?”

Ồi chao?

“Muộn như vậy vẫn đi à?”

“Không đi?”

Nghe giọng Mạc Nhiên thoáng lên cao, Lâm Sanh vội vàng nói: “Đi! Tại sao không đi!”

Hiểu rõ thời cơ là tốt, không đi không được!

Tiền sảnh ban đêm trong quán bar, sân khấu náo nhiệt, những thân ảnh đang lác lác, ánh đèn mê ly, ‘tiếng động lớn’ thanh âm huyền ảo, đến nỗi đã nửa đêm lại nổi lên một trận cao trào lần nữa.

Mạc Nhiên và Lâm Sanh dựa vào lan can tầng hai, hai người một bên đưa chén rượu trong tay một bên nhàn nhạt nhìn phía dưới đang sôi động như lửa, trong sàn nhảy là những tiếng hò hét điên cuồng của mọi người.

“Cậu đưa tôi đến đây là muốn tôi nhìn những thứ này sao?” Lâm Sanh cười chỉ xuống sân khấu hỏi.

Mạc Nhiên không đáp, ngửa đầu một hơi uống cạn ly rượu trong tay, sau đó không để ý cầm lấy chai rượu trên bàn rót vào ly.

Lâm Sanh thấy động tác của anh liền cau mày, “Uống ít thôi.”

Lại thêm một chén, Mạc Nhiên nhìn khung cảnh bên dưới đột nhiên cười nhạo một tiếng, Lâm Sanh cả kinh xém chút nữa làm rơi ly rượu trong tay.

“Cậu, trúng tà à?” Lâm Sanh dè dặt hỏi.

Mạc Nhiên nghe vậy, dừng chén rượu đang cầm trong tay một chút, sau đó làm một hành động kỳ lạ hướng về phía Lâm Sanh, khóe miệng cong lên, nở nụ cười.

Nụ cười kia bởi vì hiếm thấy mà kinh diễm vô cùng, như sau cơn mưa trời lại sáng vậy, dung mạo tuấn tú còn có đôi mắt đen thăm thẳm, cười một cái làm người ta bị thu hút, muốn đi chuyện mà không thể thoát ra được.

Lâm Sanh nhìn một màn này liền cảm thấy bản thân như bị sét đánh.

Hắn cũng bị làm cho sợ đến choáng váng!

Quái lạ, hẳn lúc nào cũng thấy Mạc Nhiên không biết xấu hổ như vậy, cười như vậy chưa từng gặp qua a!

Chỉ có điều, đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, lập tức Mạc Nhiên anh lại trở lại với khuôn mặt nghìn năm không đổi, mặt không thay đổi, nói: “Ừ, cậu cũng nhìn thấy rồi, là trúng tà.”

Lâm Sanh: “...”

Đại ca đây là người hài hước sao...

“Cậu có thời gian giúp tôi tìm một bác sĩ tâm lý.”

Bác sĩ tâm lý? Đang tốt lành sao lại nghĩ đến việc tìm bác sĩ tâm lý.

“Cậu muốn tìm bác sĩ tâm lý để làm gì?” Lâm Sanh mờ mịt một chút, sau đó bỗng bừng tỉnh ngộ. “Đúng nha, cậu bị trúng tà nên cần phải tìm người trừ tà a.”

*Editor: Lão già Lâm Sanh à, -_- anh bình thường chút đi!

Mạc Nhiên: “...”

“Không phải cho tôi.” Mạc Nhiên dừng một chút, tiếp tục nói: “Là cho Ôn Hinh.”

“Ôn Hinh?” Sao lại nghe quen quen như thế nhỉ?

Hả?...Chờ một chút!

“Ôn Hinh?! Là chủ quán cà phê đó!” Thì ra người Mạc Nhiên muốn tìm là người đó a...

“Ừ”

“Cậu mỗi ngày không lo làm việc chính là vì đi tới đó?!”

“Ừ”

Lâm Sanh: “...”

Thực sự là cần mỹ nữ không cần giang sơn a~~

“Trước đây tôi đã gặp cô ấy, tôi thấy vẻ mặt tâm lý của cô ấy không có gì không bình thường mà?” Lâm Sanh nhủ thầm không được.

Hắn đã tiếp xúc qua với Ôn Hình, bình thường đến không thể bình thường hơn, làm sao lại phải cần bác sĩ tâm lý? Chẳng lẽ là vì muốn cô khôi phục lại trí nhớ?

“Bị thương về tinh thần sau khi gặp một biến cố. Di chứng sau tai nạn.” Mạc Nhiên buông ly rượu trong tay xuống, nhàn nhạt nói.

Lâm Sanh gật đầu, “Tôi biết rồi. Tôi sẽ liên hệ với bác sĩ.”

“...Cảm ơn.”

Lâm Sanh có chút không tự nhiên, hẳn là lần đầu tiên nghe được Mạc Nhiên nói câu cảm ơn với hắn, phải biết rằng người này bình thường đậm nhạt, không để ý đến cái gì, muốn nghe được câu cảm ơn từ miệng anh chắc là thiên hạ dạ đảm.

“Khụ.” Lâm Sanh mắt tự nhiên ho khan một tiếng, hỏi: “Cậu, có phải là muốn để cô ấy hỏi phục trí nhớ?”

“Cô ấy không tính là mất trí nhớ thật sự, chẳng qua là cô ấy đang tránh né một ký ức đau buồn nào trong tiềm thức nên dẫn đến mất trí nhớ, thời gian lâu dài phỏng chừng ngay cả cô ấy cũng quên bản thân đã mất trí nhớ. Tôi nghĩ trận tai nạn đó đối với cô ấy là một kích động quá lớn, nên cô ấy mới một mực lảng tránh vấn đề này, là do không muốn nhớ lại chuyện trước kia. Nếu như có thể gỡ ra nút thắt này, tất cả ký ức sẽ quay về.”

“Vậy tiếp theo cậu làm gì?”

Mạc Nhiên không trả lời, chỉ nhìn đồng hồ, xoay người bước đi, Lâm Sanh nghe tiếng anh từ đằng trước truyền đến, “Cậu nói, trực tiếp lên.”

Lâm Sanh: “...”

Lâm Sanh cả kinh rút cằm, hẳn chỉ là thuận miệng nói một chút tốt hơn không nói thôi mà ~

Còn nữa, hẳn vừa rồi quên nhân cơ hội moi móc chuyện tình người này một chút rồi ‘ngao’ ~ mục đích không đạt được lại còn muốn hắn tìm bác sĩ tâm lý, bây giờ hẳn rất bận rộn a~

Ôn Hình nằm trên giường trần trọc. Mở to mắt nhìn trần nhà trắng lóa đến đờ người ra.

Không ngủ được, thế nào cũng không ngủ được.

Vừa nhắm mắt liền nghĩ đến người kia đến gần cô, sau đó... là xúc cảm mềm mại nơi đôi môi...

“A a — Ôn Hình mày đừng suy nghĩ nữa...”

Ôn Hình kéo chăn đắp kín đầu, không nhúc nhích.

Một lát —

“Haiz —”

Ôn Hình vén chăn lên đi xuống giường, xuống phòng bếp rót một cốc nước mát lớn, bắt đầu uống ừng ực.

Nước mát chảy vào miệng, khiến cho đại não của cô càng thêm tỉnh táo.

Cô có chút đau đầu nên đỡ trán, cảm giác này thực sự là không thể tả nổi — hình bóng của người kia tựa như mọi lúc có thể thoáng hiện lên trong đầu cô, cô không muốn nhớ tới anh, nhưng hết lần này tới lần khác đại não đối nghịch với bản thân mà nhớ tới, thậm chí rõ ràng tới mức dường như cô đưa tay ra là có thể chạm tới.

Ôn Hình giật nảy lên, không phải chỉ bị người ta hôn thôi sao, đến mức như vậy sao?...

“Aiz ~” thở dài một tiếng, không biết là vì sao...

Quả thật, đối với Mạc Nhiên, Ôn Hình có thể đoán được trước đây bọn họ có quan hệ không đơn giản, có thể là... người yêu...

Trong đầu cô luôn luôn nổi lên âm thanh kia, cùng anh như vậy... Muốn nói bọn họ không quen biết, khả năng chính bản thân cô cũng không tin.

Nhưng mà quá khứ đối với cô bây giờ mà nói, cũng không phải là thứ đặc biệt quan trọng, thứ cô yêu thích bây giờ chính là một cuộc sống an nhàn thanh thoi, không muốn thay đổi.

Đặc biệt là không muốn nhớ lại đoạn ký ức bị bụi phủ đó... Cảm giác vừa nghĩ tới sẽ khiến cô lo lắng, khổ sở...

Ôn Hình nhìn trên bàn trà thấy điện thoại di động, nhớ tới người đàn ông kia cách đây mấy giờ vừa nộ liễm lại vừa bá đạo mà hỏi xin số điện thoại của cô, cô biết cuộc sống của mình bắt đầu trở nên khác trước.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, Ôn Hình dựa vào giường không muốn dậy. Nghĩ tới cùng biết giờ đến Phủ Sinh quán sẽ có một đội người đang chờ cô hỏi cung, vấn đề là cô không muốn nói chuyện này cho mọi người biết

Nghĩ đến Mạc Nhiên, Ôn Hình lại phiền não.

Người này hại cô đêm qua không được ngủ ngon giấc.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại trên bàn trà trong phòng khách vang lên...

Ôn Hình bất đắc dĩ đứng lên. Khi nhìn thấy dãy số lạ hiển thị trên màn hình điện thoại, cô ngây người một chút, không biết là...

“A lô?”

“Dậy rồi?” Thanh âm lạnh nhạt ở bên kia điện thoại vang lên.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên là anh.

“Ừ. Có việc gì?”

“Xuống đi, tôi đang đứng ở dưới nhà chờ em.” Nói xong, không đợi Ôn Hình phản ứng liền ngắt điện thoại.

“Này!...”

Ôn Hình buồn bực, người này thật là.

Chậm rãi, chậm rãi, Ôn Hình đang cố ý chậm trễ một giờ cuối cùng cũng xuống đến dưới nhà.

Dưới khu nhà ở, chiếc xe màu đen khiêm tốn đang yên tĩnh đậu ở đó.

Lại còn chưa đi... Ôn Hình vốn là muốn làm cho anh chờ không được mà bỏ đi, không ngờ anh lại có thể chờ cô một tiếng đồng hồ như vậy.

Ôn Hình bĩu môi, lẽ nào anh không cần làm việc sao? Cũng không sợ bị đuổi việc...

Mở cửa xe, Ôn Hình tức giận, “Tìm tôi có việc gì?”

Mạc Nhiên nhìn cô, khóe miệng hơi gợn lên, nói: “Dẫn em tới một nơi. Sau đó cùng nhau ăn cơm.”

“Nơi nào?” Ôn Hình không để ý câu nói đằng sau.

“Đến rồi sẽ biết.”

Ôn Hình nghe vậy, không hiểu, cái gì mà thần bí như vậy.

—

Suy nghĩ của tác giả: Thật là phiền phức, phía sau đều phải đổi thành nước canh sùng nhật nhèo.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Giật mình tỉnh giấc

Ánh sáng buổi sớm không chói mắt bằng như buổi trưa, Ôn Hình ngồi trong xe buồn ngủ.

Đêm qua ngủ không ngon giấc, Ôn Hình cụp mắt từng chút từng chút.

Nhân lúc đang chờ đèn giao thông, Mạc Nhiên buồn cười nhìn người bên cạnh đang xiêu xiêu vẹo vẹo ngủ gật.

Đến cả tư thế ngủ cũng giống trước đây, ánh mắt cung chiều lúc này đang rơi ở trên người bên cạnh, sừng mặt yên tĩnh điểm lên chút ánh sáng, cũng ấm áp giống ngày xưa, giống như mở mắt ra liền có thể thấy nụ cười xán lạn như trước đây, nụ cười chỉ hướng về phía anh.

Trong lòng khẽ động, tay phải không tự chủ được mà xoa gò má của cô, nhẹ nhàng vén những lọn tóc lộn xộn lên tai cô, Mạc Nhiên lạnh lẽo nhìn chăm chú dáng vẻ ngủ gật của cô, anh mong thời gian có thể dừng lại lúc này, có thể để cho anh và Ôn Hình giữ lại những điều tốt đẹp này.

Có lẽ cảm xúc vượt ve làm cô khó chịu, Ôn Hình hơi nhíu mày, chậm rãi mở mắt.

Mạc Nhiên không kịp thu tay về, bốn mắt chạm nhau.

Ôn Hình thấy gương mặt mình đang ở trong tay của anh, thân thể mất tự nhiên lui về phía sau, tránh để Mạc Nhiên chạm tới.

“Tít —” Tiếng còi xe ô tô ở phía sau truyền lại, Ôn Hình liếc mắt về phía trước, quay về nhìn người đang trầm tư, nhẹ nhàng mở miệng, “Cái đó, đèn xanh kia.”

Mạc Nhiên hoàn hồn, sau đó mặt không biến sắc khởi động xe.

Ôn Hình ngồi thẳng trên ghế, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối với người đàn ông này, cô luôn muốn cách thật xa, nhưng cuối cùng lại vô phương chống cự, khiến cô không nhận được muốn dựa gần...

Len lén liếc mắt nhìn người bên cạnh, không thể phủ nhận rằng người đàn ông này rất xuất sắc, thế nhưng... Ôn Hình rũ mắt xuống, che lại một tia ảm đạm trong con ngươi, cũng cố gắng đè nén cảm giác không giống lúc trước trong lòng.

Nếu đã trốn tránh, vậy thì càng nên trốn tránh thêm một chút không phải sao?...

Suốt trên đường đi sau đó giữa hai người chưa từng có một lần nói chuyện, mãi đến khi xe dừng lại ở ngoài một căn biệt thự ở vùng ngoại ô.

Ôn Hình tháo dây an toàn, mù mờ đánh giá bốn phía, “Đây là ở đâu?”

“Vùng ngoại ô.”

“...” Cô cũng biết đây là vùng ngoại ô mà...

“Này!” Ôn Hình kêu người đang đi vào ngôi biệt thự, “Anh còn chưa nói tới nơi này làm gì.”

Mạc Nhiên xoay người, không chớp mắt nhìn Ôn Hình, con ngươi đen thẫm thăm thẳm bỗng lộ ra tia sáng, sắc bén nhìn vào mắt Ôn Hình.

Ôn Hình bị anh nhìn có chút bối rối, lắp bắp hỏi: “Anh, anh làm gì nhìn tôi như vậy?”

Mạc Nhiên tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô, “Em thật sự không biết nơi này sao? Thưa sự không biết sao?”

Giọng nói quá mức bình thản, lại làm cho Ôn Hình có chút run sợ trong lòng, cô cảm giác người đàn ông này đang đè nén tâm tư của mình. Ôn Hình nhất thời ngậm miệng sau đó bắt đầu quan sát nơi này.

Hai tầng lầu của biệt thự có thể thấy rõ vẻ đặc biệt, bề ngoài hơi u ám làm nó thoát nhìn có vẻ đã được xây lâu năm rồi. Trong sân mặc dù được quét dọn, nhưng Ôn Hình vẫn có thể nhìn ra nơi này bị bỏ hoang, xem ra nơi này đã lâu rồi không có người ở.

Đang lúc Ôn Hình nhìn qua toàn bộ sân nhà, ánh mắt bỗng dừng lại ở một góc. Nơi đó là một hàng rào trắng xóa, màu sắc của hàng rào không trắng như ngày xưa mà đã có chút ố vàng. Bên cạnh trồng một cái cây, cây kia cao khoảng chừng hơn ba thước, cành lá cũng không phải xum xuê lắm, nơi đây nhìn đã có chút hiu quạnh.

Mạc Nhiên nhìn theo tầm mắt của Ôn Hình, liền thấy cây kia.

Đã bao lâu...

Nhắm mắt lại tựa như vẫn thấy hai đứa trẻ dưới tàng cây kia vui chơi đùa giỡn...

Ôn Hình yên lặng nhìn, không cử động, cũng không lên tiếng.

Cô nghĩ góc kia có chút quen thuộc, hình như thật lâu trước đây cô đã ở chỗ này... Đúng rồi, không chỉ có riêng cô, còn có một người khác...

Là ai?...

...

Ôn Hình!

Này, Ôn Hình, em đang làm gì thế?

Trồng cây.

Trồng cây? Trồng cây để làm gì?

Đề cùng em lớn lên.

Anh cùng em không được sao?

Anh Mạc Nhiên có thể lớn lên cùng em và cái cây này mà

Được.

...

...

“Nhớ ra rồi ư?” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

Ôn Hình nghe vậy, cơ thể bỗng cứng đờ, thanh âm trong trí nhớ vang lên bên tai giống hệt với thanh âm ngây ngô mà non nớt của một cậu bé trong ký ức, chỉ là đã trở nên trưởng thành và vững vàng.

“Tôi, tôi...” Ôn Hình luống cuống mở miệng, ánh mắt hốt hoảng như đứa trẻ không tìm được đường về nhà.

Mạc Nhiên không cho cô cự tuyệt cũng không cho cô trốn tránh, nắm bả vai cô khiến cho cô nhìn thấy hết xung quanh, ở bên tai cô trầm thấp nói ra, “Nhớ ra rồi sao Ôn Hình? Nơi này là nhà của em, em từ nhỏ đã lớn lên ở đây. Em quên tất cả, ngay cả nơi đây em cũng muốn quên? Chẳng lẽ ngay cả nơi nuôi nấng em lớn lên em cũng lựa chọn quên đi? Ôn Hình, đây không phải là em. Anh biết Ôn Hình không phải người nhất gan như vậy, sẽ không lùi bước, cũng sẽ không núp trong một cái vỏ mãi mãi không thoát ra, lại không biết là đang khiến cho những người quan tâm em, vì em mà cả ngày lo lắng tiêu tụy...”

Sắc mặt Ôn Hình tái nhợt, hai tay nắm chặt một chỗ, run rẩy mở miệng, “Anh, anh đừng nói nữa. Xin anh...”

Giọng điệu thỉnh cầu lộ ra một tia hèn mọn, Ôn Hình muốn thoát ra khỏi bàn tay đang nắm tay cô, liền cảm thấy bất lực, bởi vì chủ nhân của đôi tay kia không cho phép cô trốn tránh nữa...

“Tôi không biết, tôi không biết, anh đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Ôn Hình giãy dụa, âm thanh run rẩy rồi khóc lên nức nở, cô thấy sợ, còn có hoảng hốt.

Cô không muốn nhớ lại, bởi vì mỗi lần nhớ lại sẽ nghĩ đến trong bóng tối ngột thở, nước sông mạnh mẽ tràn vào khoang miệng, còn có sự giãy dụa lúc cận kề cái chết, tuyệt vọng và vô cùng sợ hãi...

Đừng ép cô như vậy nữa có được không...

Mạc Nhiên cuối cùng cũng kìm nén lại lòng mình, ôm cô vào lòng, Ôn Hình ở trong lòng Mạc Nhiên khóc nức nở... Lúc này Ôn Hình biết mình vẫn chùn bước, cô không có đủ dũng khí để đối mặt, cô vẫn muốn núp mình trong cái vỏ an toàn của mình...

Cô thừa nhận, cô không có dũng khí, cô chống cự...

Không phải là không thể, mà là không muốn...

Mạc Nhiên vỗ lưng an ủi cô, trong mắt thoáng qua tia đau lòng...

Anh ép cô quá rồi ư...

Mạc Nhiên nghe âm thanh nức nở trong ngực, cúi đầu dán chặt bên tai cô, “Xin lỗi...”

Ôn Hình cố gắng bình tâm lại tâm tình, lắc đầu nói ba chữ, “Không trách anh.” Là cô quá hèn nhát, sợ hãi phải đối mặt.

“Ôn Hình...” Mạc Nhiên tựa cằm lên mái tóc mềm mại của Ôn Hình, nhẹ nhàng mở miệng, “Anh sẽ cùng em,”

Anh sẽ cùng em...

...

Anh Mạc Nhiên có thể lớn lên cùng em và cái cây mà.

...

Hình ảnh trong trí nhớ chậm rãi lặp lại, cậu bé nói sẽ cùng cô lớn lên hôm nay đang đứng ở trước mặt cô...

Vào lúc này Ôn Hình không nói được là cảm giác gì.

Khi hồi ức và hiện tại đan xen, cô không rõ trong lòng mình là hoài niệm nhiều hơn một chút, hay là vẫn còn những thứ khác...

Chậm rãi rời xa vòng ôm của Mạc Nhiên, cô không thể chống đỡ.

Giống như nhìn thấu sự quẫn bách của cô, Mạc Nhiên để mặc cô rời đi, hỏi: “Muốn vào bên trong xem một chút không?”

Ôn Hình quay lại nhìn căn biệt thự, lắc đầu, lắc đầu, bật ra tiếng nói khàn khàn, “Không cần.” Mọi người đã không ở đây nữa, nhìn nữa chỉ thêm bi thương mà thôi...

“Đi thôi.”

Mạc Nhiên “Ừ” một tiếng rồi đi theo Ôn Hình.

Trên đường trở về Ôn Hình trở nên trầm lặng, rũ mắt xuống không biết đang nghĩ gì, Mạc Nhiên nhìn không được nhiều lần nhìn về phía cô... Anh biết cô hẳn là đang nhớ lại một chuyện... Nhưng vậy vẫn chưa đủ, anh muốn cô nhớ lại toàn bộ ký ức. Nhưng mà nghĩ tới cô vừa rồi còn phản ứng quyết liệt như vậy, điều này làm cho Mạc Nhiên lại có một chút chùn bước...

Ôn Hình phục hồi lại tinh thần khi xe dừng lại ở một nhà hàng Trung Quốc.

Mạc Nhiên tháo dây an toàn cho cô, “Đi thôi, đi ăn cơm đã.”

Ôn Hình cũng không phản đối, tùy ý để anh dẫn cô đi vào bên trong.

Cô nhìn bóng lưng cao, gầy của anh, trong tim bỗng dưng có loại cảm giác như đã trải mấy đời... Người này... Hôm nay đã tháo ra vẻ ngây ngô và non nớt của thời niên thiếu, trở nên càng thêm trầm ổn nội liễm, trên khuôn mặt yên tĩnh lạnh nhạt là đôi mắt sâu không lường được...

Tóm lại là không giống nhau... Vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Vậy nhưng...

Tay phải chậm rãi xoa ngực...

Đã lâu như vậy, tại sao cô vẫn còn nhớ cảm giác rung động với anh?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Không minh bạch

Cô chợt thấy toàn bộ giả vờ trước mặt Mạc Nhiên quả thực không thể chịu một kích, câu nói đơn giản đã đánh cô đến thương tích đầy mình.

“Anh...” Ôn Hình có chút lúng túng mở miệng.

Mạc Nhiên khó hiểu nhìn cô, “Sao vậy?”

Đến bên miệng còn muốn hỏi nhưng nói thế nào cũng không nên lời, Ôn Hình cũng muốn hỏi anh, anh có phải đã hiểu hết hay không? Có phải sẽ không giống như trước đây không? Có phải sẽ bỏ rơi cô không?...

“Anh, anh...”

Mạc Nhiên không mở miệng chỉ yên lặng chờ cô.

Ôn Hình vỗ chiếc vòng tay, làm như hạ quyết tâm, hai mắt sáng lên nhìn Mạc Nhiên, mở miệng nói rằng: “Anh, điều anh nói là sự thật sao?”

“Ừ?”

“Nếu như, nếu như tôi nói không muốn để chúng ta, tự tôi nhớ lại, anh sẽ, anh sẽ...”

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang, Mạc Nhiên ôm chặt cô, thanh âm khàn khàn đè nén tâm tình nào đó, “Anh đã nói anh sẽ cả đời cùng em, làm sao có thể nuốt lời? Cô bé ngốc.”

Lúc trước không cẩn thận đánh mất em khiến toàn bộ thế giới của anh như sụp đổ, lúc này đây làm sao lại có thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ, để em một lần nữa biến mất trước mắt anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tai nạn

Lâm Sanh nghĩ mấy ngày nay bầu không khí trong công ti rất tốt. Sau lại tỉ mỉ quan sát, hắn phát hiện ra nguyên nhân bắt nguồn từ chính đại BOSS Mạc Nhiên.

Nhìn đại BOSS vẻ mặt hớn hở như gió xuân, Lâm Sanh khó hiểu nghĩ tới câu nói: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.” Hắn nghĩ có cái gì đó không đúng, gãi cằm, lẩm bẩm nói: “Đây là cây vạn tuế ra hoa sao?”

*Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai: hai câu thơ trong bài “Bài ca tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô” của Sầm Than. Tạm dịch: Đường như qua một đêm gió xuân thổi về, Ngàn cây vạn cây hoa lê nở. (Nguồn: wiki)

Cảm giác như...

Nghĩ tới điều gì đó, Lâm Sanh mở to hai mắt nhìn, sau đó vẻ mặt khó tin cộng thêm biểu tình phục sát đất.

Lâm Sanh không hồ là phải hành động, có suy nghĩ sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh suy luận của mình có đúng hay không.

Vì vậy, lúc này ở trong phòng làm việc, Mạc Nhiên đen mặt nhìn vẻ mặt suy nghĩ viển vông của Lâm tiên sinh đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái cùng mập mờ nhìn hắn chừng hơn hai mươi phút rồi.

Mạc Nhiên chờ hắn mở miệng, chờ đến mức da gà nổi khắp toàn thân rồi, rốt cục nhìn không được cắt đứt suy nghĩ thâm trầm của hắn, “Tôi nói, cậu có vấn đề gì thì nói, nhất định phải nhìn tôi chăm chăm như vậy sao?” Lâm anh suất suy nghĩ lung tung đó!

Đôi mắt Lâm Sanh bay tới bay lui trên người Mạc Nhiên, sâu kín nói: “Mùa xuân của cậu tới rồi?”

Lần này mặt Mạc Nhiên đen thui, tiện tay nhặt lên một xấp tài liệu vỗ trên gáy Lâm Sanh, “Nói tiếng người!”

Lâm Sanh xoa gáy ủy khuất, tôi nói vậy không phải là tiếng người nói sao? Bình thường hết mức rồi đó!

Mạc Nhiên chịu không nổi vẻ mặt chực khóc của Lâm Sanh, đỡ trán than thở: “Cậu lại thế nào nữa? Có chuyện gì nói mau!”

Lâm Sanh vừa nghe, hắc, có hi vọng. Trong nháy mắt hóa thân thành gián nhỏ, truy hỏi rất kĩ càng, nháy mắt cười bí ối mà hỏi: “Cậu đã cura đồ được Ôn nữ nhân rồi hả?”

Mạc Nhiên dựa vào ghế, vẻ mặt bí hiểm, “Sao, muốn biết?”

Lâm Sanh ra sức gật đầu.

Khuôn mặt lạnh nhạt xen lẫn một tia trêu tức, Mạc Nhiên chậm rãi nói: “Không nói cho cậu.”

Lâm Sanh: “...”

Đắc ý cái gì a, đồ trẻ con.

Mạc Nhiên không nhìn ánh mắt tò mò của Lâm Sanh, trực tiếp đi qua bên cạnh hắn, “Nhiều chuyện như vậy làm gì, lẽ nào cậu muốn đổi nghề làm bà mối?”

Lâm Sanh: “...”

Nhìn Mạc Nhiên như đang muốn đi ra ngoài, Lâm Sanh thấp tha thấp thỏm đứng dậy, không phải là lại muốn bỏ bê công việc để hắn làm thêm giờ chứ. Hắn níu lấy tay áo của Mạc Nhiên, khẩn trương hỏi: “Cậu lại muốn bỏ bê công việc nữa hả?”

Mạc Nhiên đầu đầu nhìn người nào đó, “Tôi chỉ đi uống cà phê, sẽ quay lại.”

“Uống cà phê tại sao phải chạy ra ngoài chứ, trong công ty cũng có a.”

*Editor: Cho xin đi Lâm lão gia, sao nhìn anh tôi thấy giống cô bạn gái nhỏ đang làm nũng người yêu thế nhỉ???

*Beta-er: tui thấy từ chương 1!!!

Mạc Nhiên hít mắt nguy hiểm nhìn về mặt vô tội của người nào đó.

Người nào đó rất ngây thơ giả ngu: “Tôi không nói sai.”

Tôi không tin cậu không nhìn ra tôi muốn đi ra ngoài thật ra là để gặp Ôn Hinh! Mạc Nhiên trong lòng hậm hực nghĩ.

“Còn không buông tay?” Mạc Nhiên thấp giọng uy hiếp: “Muốn đòi nghề làm bà mối sao?”

Lâm Sanh nhìn biểu tình của Mạc Nhiên lập tức buông tay, nín nọt cười: “Ha ha, không muốn. Cái kia, ngại đi thông thả, đi sớm về sớm nha.”

Đùa gì chứ, nếu còn không buông tay Mạc đại BOSS chắc chắn sẽ nổi đóa. Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hấn không muốn đem tiền đồ của mình cùng tiền lương ra đùa giỡn.

Hon nữa, hấn là đàn ông thực sự a đàn ông thực sự sao có thể làm bà mối?! Mẹ hấn biết chắc chắn giết hấn ...

*Editor: Tôi nghi ngờ giới tính của anh nha -_-

Mạc Nhiên ra khỏi công ty liền gọi điện thoại cho Ôn Hinh.

“A lô”. Âm thanh dịu dàng vang lên, Mạc Nhiên chợt cảm thấy toàn thân mệt mỏi đã tan đi, trong lòng là một mảnh ấm áp.

“Còn đang ở quán Phù Sinh ư?”

“Ừ.”

“Chờ anh ở đó.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Mạc Nhiên liền đi về hướng quán cà phê Phù Sinh.

Ôn Hinh cúp điện thoại đi động trước mặt đám nhân viên, không để ý tới cái nhìn nóng hừng hực của bọn họ, mặt không biểu tình, “Nhìn cái gì?”

Thật là nguy hiểm ...

Mọi người tan tác như chim muông.

Ôn Hinh xem bộ dạng này của đám người làm, có chút buồn cười.

Ngón tay vuốt ve chiếc vòng tay, khoe miệng Ôn Hinh từ từ lộ ra một chút ý cười, giống như lúc trước vậy... Nếu như không nghĩ đến những chuyện nhứ đầu cùng những ký ức không trọn vẹn, cứ như vậy mà buông xuôi, cũng không có cái gì không tốt...

Mười phút sau, Ôn Hinh giương mắt nhìn ngoài cửa, chỉ cần liếc mắt liền thấy người đó đang chuẩn bị băng qua đường để vào đây.

Mạc Nhiên một thân tây trang màu đen, càng phát ra anh khí bức người. Ôn Hinh nhàn nhã nhìn người rảnh rỗi này, nhưng lại không mất đi đáng vẻ tao nhã tôn quý, âm thầm nghĩ: “Đi bộ cũng dễ nhìn như vậy, thực sự là khiến người ta không sống nổi rồi.”

Giữa lúc cô còn đang nhìn hăng say, thỉnh thoảng nhìn người kia đứng bên kia đường ngẩng đầu lên. ánh mắt sang quắc nhìn cô.

Ôn Hinh không nghĩ tới khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy, trên mặt có chút ngượng ngùng, ánh mắt lơ đãng muốn di chuyển.

Mạc Nhiên như đoán được phản ứng của cô, trong lòng có chút buồn cười.

Đèn xanh sáng lên, Mạc Nhiên đang muốn băng qua đường, bỗng nhiên từ góc đường một chiếc xe tải màu trắng, quẹo trái vượt đèn đỏ, tốc độ nhanh đến dọa người, lao tới hướng Mạc Nhiên.

Lúc này, Mạc Nhiên còn đang nhìn Ôn Hinh, không chú ý đến chiếc xe tải.

Ôn Hinh ở đối diện vừa vặn nhìn thấy cảnh này, trong lòng nháy mắt hét lên, sắc mặt đại biến, ánh mắt sợ hãi, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài đang tránh xa thật nhanh...

Tiếng còi vang vọng thông thiên, sau đó là thanh âm kêu lên ồn ào của người đi đường, chiếc xe trắng gấp, sau đó dừng lại chỗ Mạc Nhiên...

Ôn Hinh cả người run rẩy, cô đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, bước chân nặng như chì, khiến cho cô cố cố gắng thế nào cũng không thể đi tới bên cạnh anh... Đầu óc cô trống rỗng, cứ như vậy ngây ngốc đứng đó nhìn anh ở bên kia đường, bỏ ngoài tai những âm thanh hỗn loạn, trái tim trong lòng Ôn Hinh vừa mới được lấp đầy lập tức trống rỗng...

Tai nạn xe, vì sao lại có tai nạn xe...

Ôn Hinh nhìn chiếc xe tải trước mắt, cảnh tượng vừa nãy nó xông vào Mạc Nhiên lại lần nữa tái diễn trước mắt cô...

Ánh mắt trống rỗng của cô không biết rơi vào cái chỗ nào, Ôn Hinh chỉ cảm thấy trên người rất lạnh, giống như quay về cái ngày xảy ra tai nạn trước đây, lạnh đến mức cả người cô run rẩy...

Vốn là ước hẹn cùng nhau ra nước ngoài du học, vậy nhưng cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, sau đó công ty Ôn thị bị phá sản đồng thời còn nguy hiểm đến Mạc gia, Mạc gia đơn phương hủy bỏ hôn ước cùng Ôn gia... Cuối cùng cô từ nước ngoài vội vã trở về nước, nhưng không ngờ gặp phải một tai nạn lớn...

Lần tai nạn xe đó...

Đại não đột nhiên trào lên một trận đau nhức, kích thích thần kinh của cô...

Trước mắt như bị cái gì che lại, vì sao trong mắt đều toàn là chất lỏng màu đỏ, cô cảm thấy những dịch thể lạnh lẽo này từng chút một từ trên chảy xuống, sau đó chảy vào trong mắt, khó chịu khiến cô không mở mắt ra được...

Âm thanh động xe ở sau lưng liên tục vang lên... Cô vùng vẫy muốn bỏ đi, cô muốn ra ngoài, đi hỏi người kia tại sao không thực hiện lời hứa, vì sao lại không cùng nhau? Vì sao lại hủy bỏ hôn ước?... Cô còn muốn hỏi bố mẹ cô có phải trong nhà từ sớm đã xảy ra chuyện nên mới muốn sớm đưa cô sang nước ngoài? Không muốn để cô biết thậm chí còn cưỡng ép cô lên máy bay?... Cô muốn về, tìm bố mẹ và Mạc Nhiên để hỏi cho rõ ràng...

Cô không để ý đến vết thương trên người, chậm rãi đi đến cạnh xe...

Chiếc xe tải lớn phía sau không kịp phanh lại đụng phải chiếc xe trước mắt, liếp tiếp va chạm làm cho chiếc xe hơi trước mặt lao vọt về phía trước một đoạn ngắn...

Trước mặt chiếc xe kia vốn là hàng rào bảo vệ, va chạm trực tiếp đã làm nó bị văng ra xa, mà phía dưới, là một dòng sông chảy xiết...

Ôn Hinh bị gặp phải chấn động lớn cả người đau đớn, sau đó cô liền cảm thấy xe bay lên cao mất trọng lượng...

“Rầm—”

Xe rơi xuống nước, rất nhanh đã chìm xuống, nước sông lạnh như băng điên cuồng tràn vào từ cửa sổ xe, sau đó tràn vào khoang mũi Ôn Hinh, nước sông vây quanh cô, cảm giác ngạt thở và sợ hãi từ trong lòng dâng lên...

Chết, thì ra cách cô gần như vậy...

Cảm giác ngạt thở ngày càng tăng, cô dùng hết sức lực tới gần mở cửa xe ra... Cửa xe từng chút bị cô đẩy ra, nhưng sức lực cũng từng chút yếu đi, Ôn Hinh cảm thấy mình chóng mặt không nổi nữa...

Nhưng cô không muốn chết... không muốn chết giữa dòng nước lạnh buốt trong đêm tối... Cô phải về nhà...

Cô dựa vào ý chí còn sót lại từng chút bơi lên, nhưng mệt mỏi cộng thêm cơ thể đầy vết thương đã không còn chịu nổi...

Xa xa có cái gì đó nổi lơ lửng... Ôn Hinh mừng rỡ, muốn bơi đến đó bám vào... Gần rồi... gần tới rồi... chỉ cần kiên trì thêm chút nữa...

Mà lúc cô chạm tới khối kia, cả người liền rơi vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bệnh viện

Mạc Nhiên từ phía đối diện chiếc xe bánh bao đi lại, nhìn thấy Ôn Hinh đang mất hồn như con rối gỗ, ngẩn ngơ nhìn chiếc xe trước mặt, ánh mắt trống rỗng, sắc mặt tái nhợt, giống như giấy tiếp theo sẽ ngã xuống.

Không để ý tới vết trầy xước trên da, Mạc Nhiên chạy nhanh tới trước mặt Ôn Hinh, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng.

Mạc Nhiên vỗ nhẹ vào lưng cô, nhỏ giọng trấn an bên tai cô, “Ôn Hinh, không sao, không sao.”

Âm thanh ôn nhu quen thuộc vang lên bên tai, Ôn Hinh chớp mắt nhìn, ngạc nhiên, cô thấy Mạc Nhiên vẫn lãnh lặn không có thương tổn gì mà ôm cô vào lòng, an ủi cô, cảm giác lạnh lẽo tan đi, còn lại là may mắn sống sót sau tai nạn...

“Đừng sợ, Ôn Hinh, có anh ở đây.”

Có anh ở đây...

Chỉ vài chữ ngắn ngủi nhưng đã làm cho Ôn Hinh mừng rỡ, vừa rồi cô còn nghĩ sẽ không còn gặp lại được người này nữa, cô sợ hãi, cô hốt hoảng, cô còn chưa kịp nói với anh cô nhớ lại hết rồi, cũng chưa kịp nói bản thân cô chưa từng trách anh... Cô sợ rằng từ nay về sau chỉ còn lại một mình cô...

Dây thần kinh còn đang căng thẳng đã hạ xuống, Ôn Hinh cuối cùng nhận không được khóc thành tiếng, khóc thút thít, “Anh, anh vừa rồi, làm em sợ muốn chết...”

Mạc Nhiên ôm chặt cô, dịu dàng nói: “Được rồi, bây giờ đã không sao.”

Nhớ lại một pha sinh tử vừa rồi, Mạc Nhiên cũng ứa mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa là thực sự đụng phải, may là chiếc xe kia phanh kịp, khó khăn lắm anh mới né qua một bên, tuy vậy nhưng vai vẫn bị va chạm một chút...

Đám người vây xem bắt đầu tản ra, vừa rồi mọi người cũng được một phen hoảng hốt, họ sợ rằng một người trẻ tuổi anh tuấn như vậy cứ như vậy mà mất, may là tiêu tử này phúc khí tốt, tránh được kiếp nạn... Nhìn Mạc Nhiên và Ôn Hinh vẫn đang ôm nhau, người qua đường đều lộ ra ánh mắt đầy thiện ý, thức thời nhường không gian cho đôi tình nhân trẻ này...

Tiểu Tô cùng đám người làm chạy tới liền nhìn thấy một màn này. Bọn họ vừa này cũng bị dọa sợ chết khiếp, nghe nói mọi người xung quanh bảo là đụng người nên cũng một phen lo lắng, chỉ sợ thực sự đã xảy ra chuyện.

Tiểu Tô vốn muốn đi về quán, nhưng nhìn tới vết thương nhỏ trên tay của Mạc Nhiên sau đó mới biết người này cũng bị thương. Trước nguy hiểm như vậy vẫn dễ dàng tránh thoát, cô nghĩ không thể dễ dàng như vậy được.

“Cái đó, Hinh, chị Hinh.” Tiểu Tô cắt đứt hai người, “Có phải nên đến bệnh viện xem sao không?”

Nghe vậy Ôn Hinh bỗng ngẩng đầu nhớ lại mình và người này mới vừa chìm đắm trong màn ôm ấp mà không để ý kiểm tra xem anh có bị thương không. Lau nước mắt trên mặt, hỏi vội: “Anh có bị thương chỗ nào không?”

Nói rồi nhìn một lượt khắp toàn thân kiểm tra trên người này có vết thương không.

Mạc Nhiên khẽ cười, nói: “Không nghiêm trọng như vậy đâu...”

Nói xong anh liền giấu đi ý cười.

Anh nhìn thấy Ôn Hinh đau lòng nhìn tay mình. Trên mu bàn tay bị trầy một mảng rất lớn, những sợi tơ máu chảy ra.

Ôn Hinh cẩn thận vén tay áo của Mạc Nhiên lên, liền thấy cánh tay cứng cáp bị mài một đường đỏ bầm...

Mới nín khóc nhưng khi nhìn thấy cánh tay của anh nước mắt thiếu chút nữa lại chảy xuống, Ôn Hinh cố gắng trừng mắt nhìn mới có thể đem những giọt nước mắt sắp rơi ra đè nén lại, “Có đau hay không?”

Mạc Nhiên nhẹ nhàng xoa tóc Ôn Hinh, nhẹ nhàng nói: “Anh bị thương không nghiêm trọng đâu, đừng lo lắng.”

Ôn Hinh nghe được những lời này của anh ngược lại càng thêm lo lắng.

Cô quay đầu nói với Tiểu Tô: “Tiểu Tô, giúp chị coi chừng quán, chị đi đến bệnh viện.”

Lập tức nắm lấy cánh tay không bị thương của anh, không nói gì liền kéo anh đi.

Tiểu Tô nhìn bóng lưng đang dần đi xa của hai người, một lúc lâu mới phản ứng được, gật đầu.

*Editor: Chị này bị dọa đến ngốc rồi

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc khiến cho Ôn Hinh không nhận được bật mũi. Từ khi qua khỏi trận tai nạn đó, cô vẫn luôn không thích bệnh viện, màu trắng đơn điệu khiến cho lòng người sinh ra cảm giác bị thương nồng đậm.

Lúc này, Mạc Nhiên đang được y tá thoa thuốc trên cánh tay, anh giương mắt nhìn thấy Ôn Hinh, bộ dạng cau mày của cô, biết cô không thích bệnh viện, liền nói: “Đi ra ngoài kia chờ anh, xong rồi anh sẽ ra.”

Ôn Hinh nghe những lời này, trừng mắt nhìn anh, “Em phải trông chừng anh.” Tránh để anh chạy trốn...

Mạc Nhiên bắt đầu dĩ, anh chỉ là trầy da một chút, vết thương sau lưng còn đọng chút máu, căn bản sẽ không nghĩ cô gái này lại nghĩ nghiêm trọng như vậy, đáng điệu như lâm đại địch khăng khăng bắt anh kiểm tra những thứ không cần thiết...

Tuy anh rất vui khi thấy cô quan tâm mình, nhưng bị người ta bắt làm cái này làm cái kia, Mạc Nhiên có chút khó chịu, bình thường là anh chỉ huy người

khác nào có bị người ta chỉ huy...

Điện thoại di động reo lên, Mạc Nhiên muốn đưa tay lấy điện thoại ở túi áo. Vừa mới giờ tay lên, đã bị Ôn Hinh ngăn lại, “Anh đừng cử động, để em lấy.”

Mạc Nhiên nhướn mi, anh đột nhiên cảm thấy Ôn Hinh có chút không giống ngày thường.

“A lô, xin chào.”

Lâm Sanh nghe giọng của con gái trả lời, im lặng ngẩn ngơ...

Hắn không nghe lầm chứ, giờ chiếc điện thoại trong tay ra nhìn một chút, không sai nha, trên màn hình biểu thị chính là tên của đại BOSS a, làm sao lại là giọng con gái nhỉ?

Lâm Sanh do dự mở miệng, “Xin chào, có Mạc tổng ở đây không ạ?”

Ôn Hinh nhìn thoáng qua người đang bôi thuốc, nói: “Tay anh ấy bị trầy da đang ở bệnh viện sơ cứu. Anh có chuyện gì khẩn cấp sao? Tôi có thể chuyển lời cho anh ấy.”

“Trầy da sao? Ở bệnh viện?”

Lâm Sanh giật mình, có điều nghe đối phương nói chỉ bị trầy da, không nghiêm trọng, nên hắn cũng yên lòng: Quả nhiên là tai họa nghìn năm a... Lâm Sanh nghĩ...

“À, là như vậy, tôi muốn hỏi Mạc tổng hôm nay có quay lại công ty hay không?”

Sau đó Lâm Sanh liền nghe thấy bên kia điện thoại người kia đang hỏi Mạc Nhiên hôm nay có quay lại công ty không, hắn thoáng nghe thấy Mạc Nhiên nói chờ chút, sau đó là im lặng...

Lâm Sanh đợi hơn nửa phút sau mới nghe thấy giọng đối phương, “Anh ấy nói bốn giờ chiều sẽ tới công ty...tút...” Cuối cùng nghe thấy tiếng ngắt liên lạc...

“Tút...Tút...”

Lâm Sanh: “...”

Người kia là ai nhỉ?...Mạnh mẽ như vậy...Hơn nữa là là một cô gái...

Lâm Sanh gãi cằm, suy nghĩ một chút, lẩm bầm: “Chẳng lẽ là...Ôn Hinh?”

Mắt đột nhiên sáng quắc, “Chính là cô ấy!”

Hắc hắc, không nghĩ Mạc Nhiên lại phát triển nhanh như vậy, vậy có phải là sắp tới ngày uống rượu mừng...

Nhưng mà...Lâm Sanh lập tức nghĩ tới cái gì, nét mặt vui sướng lập tức suy sụp...Muốn uống rượu mừng thì phải chi tiền mừng...Vị tiền lại bị làm thịt rồi...

*Editor: Lâm keo kiệt -_-

Bất quá hắn xin làm phụ rể, như vậy sẽ không cần chi nữa rồi!

Ta nói, Lâm Sanh, anh thật là nghĩ nhiều quá rồi!

Bên này Lâm Sanh đang vui mừng định sẽ tám chuyện về ông chủ, bên kia Mạc Nhiên lại hoảng hốt, anh thấy mình hình như đã phạm phải một sai lầm, Ôn Hinh chính xác là có chút không bình thường, giống như là...Đã trở lại là Ôn Hinh của trước kia...

“Tay anh bị thương như vậy còn muốn tới công ty?” Ôn Hinh nhíu mày.

Thấy đã bôi xong thuốc, Mạc Nhiên sửa lại tay áo. Đứng lên dùng tay kia xoa tóc Ôn Hinh, nói: “Đừng lo lắng, anh chỉ là bị trầy một chút da ở tay trái, không ảnh hưởng tới tay phải cầm bút.”

“Nhưng mà...” Ôn Hinh còn muốn nói điều gì đó, bị Mạc Nhiên kéo đi.

“Không nhưng nhị gì hết. Nếu em không yên tâm như vậy thì cùng anh tới công ty.”

Cùng đi?

Ôn Hinh nhìn thoáng qua Mạc Nhiên, thấy anh cũng không nói gì chỉ cười, do dự nói: “...Không ổn nha.”

Mạc Nhiên nghiêng mặt quan sát cô, “Có gì không ổn.”

Dừng một chút, anh rất thẳng thắn nói: “Danh chính ngôn thuận.”

Ôn Hinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mất tự chủ

Lần thứ hai Lâm Sanh bị Mạc Nhiên dọa sợ rồi.

Người luôn treo vẻ tươi cười trên mặt kia là Mạc Nhiên sao? Cậu ta không phải là loại người không có biểu tình gì trên mặt sao?... Còn có, quan trọng là người nắm tay cậu ta kia thoát nhìn sao quen mắt vậy?!

Suy nghĩ vài giây, cuối cùng cũng nhớ.

A —

Ôn Hinh!

Bạn gái!

Lâm Sanh nhìn Mạc Nhiên đến muốn rớt tròng mắt.

Đây là người hấn từng biết sao? Bình thường đều khiêm tốn, không ngờ yêu rồi lại bạo phát như vậy!

Thực sự là chói mù mắt hấn!

Đương nhiên, về mặt giống Lâm Sanh còn có một đám người nữa.

Thang máy chuyên dụng dừng với tầng một, một nhóm thư ký đi ra từ thang máy, tất cả đều bị dọa đến ngốc người. Nhất là các nữ đồng nghiệp, trên mặt đều một mảnh bi thương, trong lòng không ngừng khó thương: nam thần của công ty chúng tôi a a a~ Người đàn ông độc thân kim cương Vương lão ngũ a a a~ Lại có chủ rồi a~

Mạc Nhiên không nhìn người anh không quen, ngoại trừ Ôn Hinh căn bản sẽ không quan tâm người khác, vậy nên một đường đi anh vô cùng bình thản, lẳng lẳng, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt của người ngoài, anh ước gì tất cả mọi người đều biết Ôn Hinh chính là bạn gái mình.

Bất quá Ôn Hinh không tốt như vậy.

Một đường đi cô nhận được đủ loại ánh mắt: tò mò, đố kỵ, hoài nghi, ao ước,... Cả người thực sự không thoải mái, toàn thân khó chịu, nhìn những ánh mắt với đủ loại ý tứ, Ôn Hinh thực sự hoài nghi mình có phải đã phạm tội ác tày trời gì không...

Đương nhiên, đầu sỏ gây nên những điều này đang ở bên cạnh cô...

Còn có... những nữ đồng nghiệp này đều như sói như hổ a, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn.

Mạc Nhiên đi ngang qua Lâm Sanh, nhìn hấn một chút, nói: “Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy.”

Vừa dứt lời, lập tức kéo Ôn Hinh vào phòng làm việc, cửa lớn vừa đóng, nhốt Lâm Sanh còn chưa hồi thần bên ngoài.

Lâm Sanh: “...”

Quả nhiên trọng sắc khinh bạn ~~~

Ôn Hinh vào phòng rồi liền đo mặt.

Cô xoắn tay áo, lúng túng nói: "Hơi phở trương quá rồi, hay là em về trước."

Mạc Nhiên nhướn mày, hỏi ngược lại: "Em muốn một mình ra ngoài?"

Ôn Hinh: "..."

Một mình ra ngoài đó nhất định sẽ bị mọi người dùng ánh mắt giết chết...

Mạc Nhiên nhìn biểu tình của cô không khỏi bật cười, ôm người nào đó vào trong lòng, chậm rãi nói: "Ồ cạnh anh? Được không?"

Ôn Hinh bị giam giữa hai cánh tay anh, xung quanh là hơi thở Mạc Nhiên, đỏ mặt nhìn nơi khác. nhỏ giọng nói: "Không phải cũng đến rồi sao."

Mạc Nhiên nghe vậy tâm tình thật tốt, thấy bộ dạng của cô tinh thần liền rung động, ánh mắt tối lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Không khí xung quanh chậm rãi nóng lên, hơi thở dây dưa, đôi cánh tay dần siết chặt, như muốn khám người đối diện vào thân thể mình...

Xúc cảm mềm mại tựa hồ có một loại hấp dẫn trí mạng, dù hoặc lấy Mạc Nhiên sâu hơn, đầu lưỡi từng chút từng chút đảo quanh đôi môi Ôn Hinh, cảm giác ngứa ngứa, hô hấp nóng bỏng, làm Ôn Hinh không tự chủ mà đáp lại.

Mạc Nhiên như nhận được cổ vũ, cạy mở môi Ôn Hinh, tiến thêm một bước thưởng thức cô. Ôn tình vô hạn, nhiệt tình như lửa, giống như cuồng phong bão vũ, triền miên dây dưa, không ngừng không nghỉ, nóng bỏng đến mức như muốn bồi thường hết tất cả những khiếm khuyết của quá khứ...

Lý trí từ từ biến mất, dục vọng trong lòng chậm rãi lớn dần... Toàn thân bắt đầu nóng rực, dục vọng từng chút một không chế lý trí... Mạc Nhiên chỉ cảm thấy chưa đủ, còn muốn nhiều hơn nữa...

Ngón tay chậm rãi đi xuống, vuốt ve bên hông Ôn Hinh... Bớt đi điên cuồng, ôn nhu lưu luyến, cảm xúc âm áp bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, cần cổ vừa lộ ra ngoài của Ôn Hinh không khỏi khẽ run, đầu hơi ngẩng, nhãn thần mê ly, tựa hồ hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn chưa tỉnh lại...

Từng chút từng chút đi xuống, làn da trắng nõn xuất hiện những dấu hôn hồng nhạt, xương quai xanh tinh xảo lộ ra dưới lớp áo sơ mi vô cùng mê hoặc...

Không tự chủ được mà giờ tay đặt lên áo, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cời nút thứ nhất... Hàm răng khẽ cắn xương quai xanh xinh đẹp, một chút đau đớn làm Ôn Hinh nhắm mày...

Ngón tay xê dịch đến nút áo thứ hai, cời ra, môi cũng thuận thế đi xuống...

Cơ thể dần lộ ra ngoài nhiều thêm, cảm thấy hơi lạnh, Ôn Hinh không nhịn được run rẩy một chút, lý trí phục hồi, nghĩ đến nơi này lúc này, suýt chút nữa mất đi tự chủ, đủ loại tình ý như mè trong nháy mắt lộ ra, ngăn cánh tay đang tiếp tục di chuyển xuống, nói: "Đừng..."

Mạc Nhiên trong một khắc mất lý trí nghe tiếng dừng lại của Ôn Hinh, đầu tựa vào cần cổ cô, hỏi phục lại hô hấp của mình, cảm giác nóng rực cũng từ từ biến mất...

Anh hít sâu một hơi, cảm thấy tốt hơn, cúi đầu cài lại từng nút áo của cô. Ánh mắt di chuyển lên, nhìn thấy những dấu hôn trên cổ cô, ánh mắt lại buồn bã...

Ôn Hinh chú ý tới những biến hóa trong mắt anh, trong lòng có chút luống cuống, chỉ sợ anh sẽ lại có bộ dạng mất tự chủ như vừa rồi... Có một số chuyện cô vẫn chưa chuẩn bị tốt...

Mạc Nhiên giống như hiểu được tâm tư của cô, giúp cô cài cúc áo sau đó thu tay lại, ho khan một tiếng mới lên tiếng: "Em đi nghỉ một chút đi, lát nữa sẽ cùng về."

Ôn Hinh đáp một tiếng liền vội vã chạy vào trong phòng nghỉ.

Bên trong phòng nghỉ còn có cả một phòng tắm. Ôn Hinh đang lúc tắm rửa liền nhìn bản thân ở trong gương, gò má đỏ ửng, đôi môi sưng đỏ, còn có... Trên cổ là một hàng dấu hôn!

Ôn Hinh dùng nước lạnh rửa mặt, muốn hạ nhiệt một chút. Nhưng vừa liếc mắt lên nhìn thấy dấu hôn trên cổ... Ôn Hinh có chút ảo não, có chút nghiến răng, như thế này muốn cô phải làm gì a? Lúc đi ra ngoài làm sao bây giờ a a?~~~~

Tức giận dùng nước lạnh hắt rồi lại hắt, không có hiệu quả, chỉ có thể dựng thẳng cổ áo lên cao mới có thể che lại một chút, nhưng mà vẫn còn một nửa lộ ra ngoài.

Cuối cùng vẫn không quên nói một câu: Đáng ghét!

Lâm Sanh đi vào phòng làm việc của Mạc Nhiên thấy chỉ có mình anh, kinh ngạc nói: “Cô ấy đâu?”

Mạc Nhiên nhận lấy tài liệu Lâm Sanh đưa tới, thuận miệng nói: “Ở bên trong.”

Sau đó Lâm Sanh liếc mắt liền thấy miệng Mạc Nhiên có màu đỏ không tự nhiên, bưng tỉnh hiểu ra: “A~~~~ Thì ra là như vậy a~~~~ Khó trách vừa rồi hần còn cảm thấy không khí trong phòng làm việc này có chút vi diệu a~~~~

“Được rồi.” Mạc Nhiên nói: “Hủy bỏ hẹn với bác sĩ đã tìm lúc trước đi.

Lâm Sanh vừa nghe, ánh mắt lập tức trở nên u oán, con mẹ nó cậu đây là đang đùa giỡn người mà, tốt xấu gì cũng là hần làm việc chăm chỉ a, không tôn trọng mồ hôi, thành quả của dân lao động như thế sẽ bị thiên lôi đánh xuống!!

“Sao vậy?”

“Không cần nữa.”

“Ừ.” Ưu tư cúi đầu.

Mạc Nhiên cảm thấy bản thân vị trợ lý này có chút khó giải quyết a.

“Vài ngày nữa cho cậu nghỉ phép.”

Ờ? Không nghe lắm chứ, ông chủ tốt bụng như vậy sao? Lâm Sanh hoài nghi.

Mạc Nhiên nhìn hần liền biết trong đầu hần đang nghĩ gì, “Thế nào? Không muốn?”

Lâm Sanh lập tức gật đầu, “Muốn, muốn, muốn.”

Hần không ngu a. Ông chủ khó khăn lắm mới phát thiện tâm như vậy a.

Bên trong phòng nghỉ bỗng truyền tới một âm thanh nhỏ.

Mạc Nhiên nhìn Lâm Sanh, ý bảo hần không có việc gì nữa thì ra ngoài.

Lâm Sanh hiểu ý tứ của ông chủ, bĩu môi, tỏ ý lập tức ra ngoài, không làm phiền các người anh anh em em.

Mạc Boss khen ngợi nhìn hần một cái, tỏ ý hài lòng với sự biết điều của hần.

Cửa phòng làm việc được mở ra, Ôn Hinh nghe thấy tiếng của đóng lại mới từ bên trong đi ra.

Mạc Nhiên tựa lưng vào ghế, trêu ghẹo nhìn Ôn Hinh.

Ôn Hinh bị anh nhìn đến xấu hổ, có chút thẹn quá hóa giận, “Nhìn cái gì?!”

Đầu sỏ gây chuyện, em còn chưa tìm anh tính sỏ đâu... Cô của cô a~~~~

Mạc Nhiên không nói gì, ngón tay đặt ở khóe miệng, sau đó khẽ vuốt...

Ôn Hinh nhìn thấy, trên mặt liền ửng hồng, lưu manh! Cô trước kia không phát hiện ra bản chất của anh, là thay đổi quá nhiều a...

Xoay người tùy tiện tìm một quyển tạp chí ngồi trên ghế salon xem, không nhìn tới người nào đó, mặc kệ anh.

Mạc Nhiên nhướn mi, ừm, hình như bị đùa đến tức giận rồi, phải dỗ người này hết giận a...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tổ tình

Ngoài cửa sổ ánh nắng dần tắt, ánh sáng theo mặt trời ngả về tây. Trên bầu trời những ánh nắng vàng óng bị mây che phủ, chỉ để lại một tầng sáng nhàn nhạt, cuối cùng bị bóng tối bao trùm.

Mạc Nhiên sắp xếp lại xấp tài liệu, ngẩng đầu lên liền thấy Ôn Hinh đang lẳng lặng ngồi trên sofa xem tạp chí.

Gò má yên lặng rũ xuống, lông mi dài đổ bóng xuống gò má, cô cứ như vậy mà ngồi ở đó, lại làm cho anh cảm thấy một thân mỗi mọt đã tan biến, dần cảm thấy điềm tĩnh, thật giống như người mang gánh nặng trông thấy cô đều có thể quên đi toàn bộ...

Ôn Hinh cảm giác có ánh mắt đang nhìn, nhìn lại Mạc Nhiên, “Làm xong việc rồi hả?”

Mạc Nhiên đi về phía cô, “Ừ”

Sau đó kéo tay cô, “Đi thôi, về nhà.”

Về nhà...

Chỉ hai chữ đơn giản, Ôn Hinh lại không khỏi cảm thấy đã lâu rồi chưa từng thấy ấm áp như vậy...

“Được.”

Ôn Hinh lại một lần nữa vừa lo sợ vừa đi từ công ty tới hầm để xe, đến khi ngồi ở trong xe rồi mới thở phào nhẹ nhõm, thực sự là quá đáng sợ a...

Mạc Nhiên giúp cô thắt dây an toàn, thấy vẻ mặt cô như trút được gánh nặng, nhàn nhạt thả một câu, “Em sớm muộn cũng phải làm quen với những loại tình huống này.”

Ôn Hinh: “...”

Có ý gì?...

Ách...Say này cô vẫn phải đối mặt với loại tình huống này sao?

Còn nữa...Đây là anh đang ám chỉ điều gì?

Sau khi ăn xong ở nhà hàng Mạc Nhiên đưa Ôn Hinh về, xe dừng lại ở dưới lầu, hai người ngồi trong xe không nói gì, nhưng có một cỗ yên bình dâng lên giữa hai người.

Ôn Hinh không vội xuống xe, cô đang lo lắng một việc.

Hôm nay chiếc xe tải màu trắng kia làm kích thích thần kinh của cô, làm cô nhớ lại mọi chuyện lúc trước, cô muốn tiếp tục giấu diếm nhưng chung quy giấy không bọc được lửa, sớm muộn cũng có một ngày tờ giấy kia bị chọc thủng, nhưng nếu như lựa chọn nói thật, vậy phải mở lời như thế nào.

Ôn Hinh nghịch chiếc vòng tay, có chút lo nghĩ, “Em, em...”

“Ừ?”

Do dự hồi lâu, Ôn Hinh giống như quyết tâm, cô nhìn vào mắt của Mạc Nhiên, nói: “Mọi chuyện lúc trước, em đã nhớ lại rồi.”

Mạc Nhiên không lên tiếng, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, đưa tay xoa nhẹ gò má cô.

Ôn Hinh ngồi bên cạnh lo lắng, cô không biết Mạc Nhiên như vậy là có ý gì.

Hơn nữa, chuyện năm đó cũng không thể trách hoàn toàn Mạc Nhiên, dù sao Mạc gia cũng bị chuyện của Ôn gia liên lụy dẫn đến một trận phong ba, cô, cũng không có tư cách để trách móc anh...

Khi Ôn Hinh chờ đến lúc tâm bắt đầu luống cuống, mới nghe Mạc Nhiên nói, “Anh biết.”

Ánh mắt Ôn Hinh kìm nén, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Mạc Nhiên, cố gắng nhìn sâu vào mắt anh, dường như muốn nhìn sâu vào lòng anh...

Đôi mắt đẹp như vậy, sáng như ngọc lưu ly, xuyên qua tất cả khoảng cách, một mực tiến vào nội tâm của anh... Vào lúc này, Mạc Nhiên dĩ nhiên không

dám nhìn vào hai mắt cô, tinh khiết trong sáng, sẽ làm anh càng chìm sâu...

Hắn nhẹ nhàng che khuất hai mắt Ôn Hinh, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Ôn Hinh, đừng sợ, có anh ở đây.”

Ôn Hinh không nhịn được run lên.

Đúng vậy, ngay cả chính cô cũng không phát hiện rằng, quả thật cô đang sợ.

Sợ những chuyện kia vẫn đeo bám cô để cho cô vĩnh viễn không thể thoát ra, sợ bị phản đối, sợ anh rời đi, sợ rất nhiều rất nhiều... Cho nên anh mới quyết định, không cần vội vã.

“Em...”

“Suyt.” Mạc Nhiên ngăn cản cô, “Ôn Hinh, mọi chuyện trước kia hãy quên đi. Em không làm gì sai, là anh không nên bỏ rơi em để em một mình đối mặt mới đúng, phải thừa nhận vốn không phải là lỗi của em. Là anh đã do dự và hủy hôn, em mới phải gặp những chuyện này.”

“Không, không phải...” Ôn Hinh vội vàng lắc đầu.

“Nghe anh nói hết.” Mạc Nhiên cười khò một tiếng, “Năm đó nếu như anh quyết đoán một chút sẽ không bị bỏ anh ép và ngăn cản, cũng sẽ không để em một mình ra đi, sẽ không hủy hôn với em, cũng sẽ không xảy ra tai nạn.”

Ôn Hinh kéo tay anh xuống, nhìn vào mắt anh, “Những chuyện này đều không phải lỗi của anh. Ôn gia gặp chuyện không may ắt sẽ ảnh hưởng đến Mạc gia, chứ Mạc làm như vậy không có gì sai. Muốn trách chỉ có thể trách số phận luôn thay đổi. Hơn nữa, bây giờ không phải mọi chuyện đều đã tốt rồi sao.”

Cô đã từng thẳng thắn như thế, hôm nay lại nói qua vài câu hơi hột như vậy. Anh không nói được là cảm giác gì, chỉ thấy trong ngực đầy những tâm tình, cuối cùng chỉ có thể biến thành một tiếng thở dài.

Anh nhìn Ôn Hinh, nghiêm túc hỏi: “Vậy, Ôn Hinh, em có đồng ý ở bên cạnh anh không?”

Lần đầu tiên, Mạc Nhiên hỏi cô nghiêm túc như vậy, Ôn Hinh chỉ cảm thấy trái tim đập “m à m”, sau đó cô nghe được tiếng của mình vang lên trong xe, “Đồng ý”

Từ sau màn “Tò tính thâm thiết” đêm đó, Ôn Hinh và Mạc Nhiên càng trở nên gắn chặt như keo, như hình với bóng. Vì vậy Lâm Sanh luôn có thể thấy trong công ty ông chủ nắm tay bà chủ tương lai nghênh ngang đi đi về về.

Editor: chị Ôn Hinh không đi làm sao mà suốt ngày bám theo anh Mạc Nhiên?? Mà cũng đúng nhì, ông xã của chị giàu thế còn gì?? =3=

Mạc Nhiên rất hưởng thụ khi mỗi ngày đều ở bên cạnh bạn gái, nhưng Ôn Hinh sắp bùng nổ rồi.

n ai cũng không cần phải như vậy có được hay không?! Tuy nói rằng cô phải thích ứng với mọi ánh mắt của nữ nhân viên trong công ty anh, nhưng mỗi ngày đều ở bên anh như vậy cũng sẽ chán ngấy đi! Huống cô cũng có công việc của mình a, sao mà lúc nào cũng cứ bên cạnh anh chứ?!

Editor: Thì ra bị lôi div

Đã trải qua vài lần phản kháng vô hiệu, Ôn Hinh tính toán sẽ bằng mặt mà không bằng lòng, âm thầm chạy trốn.

Thừa dịp người nào đó họp trong phòng làm việc, Ôn Hinh lén lút đi ra ngoài, ra về không quay rầy anh lúc làm công việc, thực tế là tìm đồng minh.

Trong phòng trà không có ai, Lâm Sanh đang tự pha cà phê cho mình, ông chủ cần mỹ nhân không cần nhân viên, sai bảo hắn không ngừng, bên cạnh hắn cũng không có nữ nhân viên nào, chỉ có thể tự đối đãi tốt với bản thân.

Đang định đi ra, thành lính phòng bên cạnh có một cánh tay chìa ra, bắt lấy cánh tay Lâm Sanh, sau đó dùng sức kéo hắn vào...

Lâm Sanh buồn bực nhìn mảnh áo trước ngực bị cà phê bắn trúng tung tóe một mảnh lớn, nhìn lại khuôn mặt “thật xin lỗi” của người đứng trước mặt, được rồi, ông chủ bắt nạt hắn, bây giờ ngay cả bà chủ tương lai cũng muốn bắt nạt hắn...

Editor: Đòi thể mà đau nhĩ Lâm lão gia

Ôn Hinh rất xin lỗi nhìn đến vết cà phê bắn trên áo Lâm Sanh... Ách... cô thực sự không có ý...

“Cái đó, cậu Lâm...”

Khóe miệng và lông mày Lâm Sanh đồng thời giương lên, cô như vậy lại khách khí mà gọi hắn là cậu Lâm chứ không phải là thư ký... Bất quá nghe rất mát tai...

Lấy lòng được bà chủ ắt sẽ lấy lòng được ông chủ, Lâm Sanh thay đổi thái độ, bày ra một nụ cười nịnh nọt, lễ độ nói: “Ôn tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Ôn Hinh nhìn Lâm Sanh giống như đang xem biểu diễn xiếc, tốc độ thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi, “Ách, có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Giúp việc gì ạ?”

“Giúp tôi trốn ra khỏi công ty.”

“... Trốn?” Hân không có nghe lắm chứ...

“Ách, không phải, là rời đi, rời đi” Ôn Hinh đôi gọng

Lâm Sanh đột nhiên đen mặt... Cô gái này là muốn ồn ào kiểu gì đây?...

Ôn Hinh nhìn hân mang vẻ mặt “Lẽ nào cô muốn trốn” liền biết hân hiểu lầm, chỉ có thể bắt đắc dĩ giải thích: “Mạc Nhiên quá dính người, cậu có thể giúp tôi dời sự chú ý của anh ấy được một lát được không? Tôi phải... Ừ, tôi phải đi công tác một thời gian.”

Lâm Sanh trong bụng khoa trương một tiếng, mẹ nó hân không nghe lắm chứ, lại dùng từ dính người để hình dung ông chủ, bắt quá hân suy nghĩ lại một chút, Mạc Nhiên mấy ngày nay xác thực là rất dính người. Quanh năm mặt lạnh bỗngưng bùng nổ không kém gì núi lửa, hân tổng kết, cảm thấy quả thật không phải là người...

Hon nữa...

Lâm Sanh quan sát cô một chút vị bà chủ tương lai này, đột nhiên cảm thấy Mạc Nhiên trăm năm khó lắm vào được tình cảnh này, còn cơ hội nào tốt như vậy nữa không?...

Lâm Sanh cười tủm tỉm, “Được, tôi sẽ đem toàn lực giúp đỡ cô.”

Editor: Lâm lão gia à, xem ra anh sắp gặp chuyện to rồi đấy:3

Ôn Hinh không nghĩ tới Lâm trợ lý này lại tốt như vậy, hảo cảm với hân nháy mắt tăng vọt “Cám ơn cậu trước a cậu Lâm.”

“Được.” Lâm Sanh đẩy đẩy gọng kính, con ngươi sau kính lóe sáng lên, ha ha ha, vợ tương lai trốn, xem Mạc Nhiên cậu sẽ bị tức ghen chết a, ai bảo cậu không cho ông đây nghỉ ngày nào ngược lại còn bắt tăng ca! Nghi phép ở đâu, ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Về Nhà

Cuộc họp rườm rà làm Mạc Nhiên có chút đau đầu, đợi đến lúc anh ổn trở lại mới phát hiện người bên cạnh mình đã sớm mất dạng. Mạc Nhiên khẽ cười, không cần nghĩ cũng biết cô đã sớm chuẩn bị mất rồi, nhưng mà đi yên lặng như vậy thậm chí cũng không nói với anh một tiếng, cái này phải suy nghĩ lại một chút...

Gọi đến điện thoại của thư ký, “Nhắn Lâm Sanh đến phòng tôi một lát.”

Lúc Lâm Sanh đẩy cửa ra bước vào liền ngửi được mùi thuốc lá, trong đáy mắt có chút hả hê đã được che giấu, hân dò xét bên trong một chút, kinh ngạc nói: “Ôn Hinh chịu để yên cho cậu hút thuốc à?”

Mạc Nhiên không lên tiếng, nhìn về làm bộ làm tịch của hân, tựa vào cái ghế, cầm điếu thuốc trong tay hít một hơi, nhả ra một làn khói trắng bay lên, ánh mắt Mạc Nhiên mơ hồ.

Lâm Sanh nhìn Mạc Nhiên như vậy không khỏi có chút sợ hãi... Đây là tình huống gì a? Nội dung vở kịch tại sao không phát triển tiếp giống như trong tưởng tượng của hân?...

“Khụ. Cậu làm sao vậy?” Không chống nổi áp lực không âm thanh này, Lâm Sanh giả bộ trấn tĩnh, hỏi.

Mạc Nhiên hưng hăng hít một hơi thuốc, ngồi thẳng dậy, dập tắt tàn thuốc, sau cùng là hưng hăng bấm rồi bấm...

Lâm Sanh nhìn đến mồ hôi chả ròn ròn... Sao chuyện này giống như xã hội đen trả thù vậy?...

“Cậu tự nói ra hay là muốn bị đánh rồi mới nói?” Mạc Nhiên nhàn nhạt mở miệng nói.

Lâm Sanh: “!!!!?” Mẹ nó đây rõ ràng là khẩu khí của lão đại xã hội đen mà...

*Editor: Lâm Sanh ơi là Lâm Sanh, anh động đến cộp rồi

“Ồ, cậu nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu à?” Lâm Sanh bị áp lực lớn ra sức giả ngu, muốn kháng cự, không thể bán đứng đồng minh...

Mạc Nhiên không ép hấn, vẫn như trước dùng ngữ khí chậm rãi nói, “Nước ngoài có một dự án vừa đúng lúc đang thiếu người—”

Lâm Sanh không đợi Mạc Nhiên nói hết câu lập tức thuận theo giặc bán đứng đồng minh, “Cô ấy đến Z mua vé xe, bây giờ phòng chừng đã đến trạm rồi.”

Nếu không lựa chọn phòng thân hấn sẽ bị bỏ bao tổng ra nước ngoài, dự án kia hấn biết, phiền toái muốn chết, đi trong vòng một, hai năm đừng hòng nghĩ được trở về. Nếu hấn đi nhất định thái hậu sẽ giết cả nhà, đến lúc đó nhất định lại được một phen gà bay chó sủa, suy nghĩ một chút da đầu cũng muốn tê dại.

Mạc Nhiên đứng lên đi đến bên cạnh Lâm Sanh, vỗ vỗ vai hấn, “Thực là anh em tốt.”

Lâm Sanh lệ rơi đầy mặt, anh em em gái cậu! Có anh em thích dọa người khác như cậu à?! Có kiểu anh em bạo lực như vậy sao?!

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chính là nói hấn bây giờ...

Không quan tâm đến Lâm trợ lý đang âm ức ở đằng sau, Mạc Nhiên vừa đi vừa bấm điện thoại gọi cho người nào đó.

“Tút — tut — tut —” giọng nữ lạnh như băng vang lên, không kết nối được với điện thoại của Ôn Hinh, Mạc Nhiên gọi lại lần nữa.

Lần này điện thoại chỉ vang vài tiếng liền được bắt máy.

Không đợi Ôn Hinh mở miệng, Mạc Nhiên lên tiếng hỏi: “Tại sao không nói tiếng nào đã bỏ chạy đến tỉnh Z?”

Ôn Hinh lúc này đang ở trong nhà ga chờ xe taxi, nghe Mạc Nhiên hỏi qua điện thoại biết bản thân bị lộ rồi, có chút chột dạ, “Tại thấy anh đang bận việc a.”

Trong bãi đỗ xe, Mạc Nhiên mở cửa xe, ngồi vào trong, đóng cửa, nói: “Cho dù có bận nhưng em cũng phải nói với anh chứ.”

Ôn Hinh kéo cương hành lý bừa bãi, “Em cũng có thể tự đi được.”

Mạc Nhiên không nói, bắt đầu đi thử dài.

Ôn Hinh nghe bên kia điện thoại không có tiếng đang muốn hỏi anh làm sao vậy, thì nghe được tiếng thở dài của anh, trong lòng càng thêm chột dạ, bên kia lại truyền đến câu nói, “Vì sao không để anh đi cùng em?”

Ôn Hinh do dự.

Một lúc lâu, Mạc Nhiên mới nghe được tiếng cô, “Em còn chưa nói chuyện với ba mẹ em.”

Mạc Nhiên trầm mặc, anh nhớ tới Ôn gia gặp chuyện, sau đó hai vị nhà họ Ôn trở nên tiều tụy, ngay sau đó lại truyền đến tin Ôn Hinh gặp chuyện, trong nháy mắt chủ Ôn như cây bị quật ngã, nằm liệt giường không dậy nổi, đến bây giờ vẫn còn nằm ở trong viện, cần có người chăm sóc.

Sau này Mạc gia do anh tiếp quản, anh mượn danh nghĩa của Ôn Hinh mà chăm sóc cho cô Ôn, chú Ôn, không muốn bị 2 người họ từ chối, còn bọn họ lại không muốn nhìn thấy Mạc Nhiên, bởi vì thấy anh sẽ nhớ tới thảm cảnh của Ôn gia, lại càng nhớ tới việc Ôn Hinh sống chết không rõ. Vì vậy, cô Ôn và chủ Ôn chuyển về quê ở tỉnh Z sống.

Mạc Nhiên xoa nhẹ mi tâm, “Anh biết rồi, em nhớ chú ý an toàn.”

“...Được.”

Hai người không nói nhiều, trò chuyện vài câu liền cúp điện thoại.

Ôn Hinh cầm điện thoại đi động ngơ ngác đứng tại chỗ một lát, tiếng còi của xe taxi bên cạnh vang lên mới làm cô tỉnh táo lại, cô kéo hành lý rồi ngồi vào xe.

Trong bãi đậu xe, không gian yên tĩnh, Mạc Nhiên ngồi yên lặng trong xe.

Ánh đèn mờ mờ chiếu qua cửa kính, bao vây quanh người anh, làm cho anh có vẻ thâm trầm.

Con người đen hờ hững không biết đang nhìn về nơi nào, nhưng lại giống như ẩn chứa một chút bất đắc dĩ và mất mát...

Xe đi được nửa đường, quẹo qua quẹo lại, cuối cùng dừng lại trước một tòa trạch viện.

*trạch viện: nhà có sân.

Nóc mái nhà cong, hàng rào trắng xám theo phong cách cổ xưa, Ôn Hinh đứng trước cổng bất chợt cảm thấy nỗi nhớ nhà càng trở nên mãnh liệt.

Mấy ngày trước nghe được Mạc Nhiên nói về bố mẹ của cô đã về quê sống, Ôn Hinh đấu tranh tư tưởng hồi lâu cuối cùng quyết định gọi về nhà, tâm trạng hồi hộp, nhưng không ngờ người nghe điện thoại lại là bác quản gia.

Nhớ lại lúc bác quản gia nghe tin cô còn sống thì kích động không nói nên lời, bố mẹ cô...

Đang lúc suy nghĩ ngổn ngang, cánh cổng bỗng nhiên mở ra...

“Tiểu thư?!” Bác quản gia vừa mở cổng liền thấy Ôn Hinh, nhạc nhiên gọi.

Mẹ cô theo tiếng gọi của bác quản gia nhìn ra ngoài, cả người đều ngẩn ra, “Hinh Hinh...”

Ôn Hinh nhìn khuôn mặt tiêu tụy, mái tóc đã gần bạc hết, trong lòng không cảm được chua xót, cô cố nén nước mắt, kêu một tiếng, “Mẹ...”

Bà Ôn lúc nghe tin Ôn Hinh còn sống có chút không tin, thế nhưng lúc này thấy Ôn Hinh thực sự đang đứng trước mặt bà, bà mới tin con gái chưa chết, cảm thấy Ôn Hinh, cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay cô.

Bàn tay run rẩy xoa nhẹ lên gò má cô, bà Ôn cõi lòng mừng rỡ, khóc trong vui mừng, “Hinh Hinh, con gái của mẹ...”

Ôn Hinh nắm chặt tay mẹ, “Mẹ, con trở về rồi.”

Bà Ôn không ngừng gật đầu, vui mừng nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Bác quản gia xách hành lý, quay lại phía hai mẹ con đang ôm nhau nói: “Tiểu thư, vào gặp lão gia một chút, ngài ấy nhìn thấy cô nhất định sẽ vui vẻ.”

“Đứng, đứng, đứng.” Bà Ôn kéo Ôn Hinh vào nhà, nói: “Bố con nếu biết con vẫn còn sống, không biết sẽ vui mừng thành dạng gì nữa.”

Nghĩ đến bố, cô không nhịn được hỏi: “Mẹ. Sức khỏe của bố, có tốt không?”

Bà Ôn đang ngập tràn vui sướng nhất thời hai mắt ảm đạm, thở dài một hơi, “Từ sau khi con gặp chuyện, sức khỏe bố con liền suy sụp, may có Mạc Nhiên, a, con còn nhớ Mạc Nhiên chứ?”

*Editor: Quên sao được ạ?:v

Ôn Hinh gật đầu.

“Ừ. Thằng bé cũng không phải cố tình, nó vốn muốn để chúng ta ở lại Ôn gia, cũng liên hệ được với bệnh viện rồi, nhưng bệnh của bố con không phải ngày một ngày hai là có thể phục hồi, sao có thể liên lụy nó. Hơn nữa khi đó con mới gặp chuyện, mẹ với bố con trong lòng cũng khó chịu không muốn nhìn thấy nó, nhìn thấy nó chúng ta lại nhớ đến con, không nghĩ ra biện pháp gì, nên quyết định quay lại quê cũ.”

Bà Ôn dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Bây giờ Hinh Hinh con đã trở về rồi, không cần làm phiền đến nó nữa. Trước kia Mạc Nhiên còn có thể bớt thời gian đi thăm mẹ và bố con.” Nói tới đây, bà Ôn hít một hơi, “Aiz, trong lòng thằng bé vẫn luôn nhớ tới con, bằng không đã không làm nhiều việc như vậy. Hinh Hinh à, lần này con trở về nhất định phải tạ ơn Mạc Nhiên thật tốt a.”

Ôn Hinh nghe được những chuyện Mạc Nhiên đã làm từ mẹ, chỉ cảm thấy trong đầu cảm thấy rối bời, nhưng sau đó lại cảm thấy nóng hổi, mấy ngày nay những cảm giác không chân thực lúc này đây đã tan biến không còn.

Nhớ tới lúc cùng người kia ở chung một chỗ, cảm động cùng ngọt ngào đồng thời dâng lên, khiến Ôn Hinh buông xuống những nghi ngờ và bất an trong lòng, buột miệng nói, “Mẹ, con và Mạc Nhiên đã đến với nhau.”

Bà Ôn ngẩn người, “Đến với nhau?”

Ôn Hinh không rõ phản ứng này của mẹ cô có ý gì, nhưng nghĩ đến Mạc Nhiên, cô gật đầu, “Vâng.”

Bà Ôn vỗ nhẹ bàn tay Ôn Hinh, nói: “Đến với nhau cũng tốt. Mẹ cũng nhìn ra được trong lòng thằng bé cũng có con. Chỉ là, Mạc gia có biết không?”

Bà Ôn có chút lo lắng, dù sao Ôn gia lúc đó và SG Mạc thị hợp tác che giấu tình trạng của công ty, dẫn đến liên lụy cho Mạc thị, cha của Mạc Nhiên trong cơn giận dữ đã cắt đứt qua lại với Ôn gia. Bây giờ Mạc Nhiên và Ôn Hinh đến với nhau, không biết cha Mạc Nhiên biết rồi liệu có giận cho đánh mềo với Ôn Hinh mà phân đôi hai đứa đến với nhau...

“...Bọn họ không biết.”

Bà Ôn nhìn bộ dạng do dự của Ôn Hinh liền biết chuyện này chưa nói với người nhà Mạc gia, “Mẹ và bố con không phản đối, nhưng bố của Mạc Nhiên...”

Bà Ôn chưa nói xong nhưng cô đã hiểu rõ ý tứ của bà, ánh mắt cô ảm đạm, nếu như muốn đến với Mạc Nhiên, bố của Mạc Nhiên sẽ là cánh cửa khó

vượt qua nhất...

Bà Ôn đem về mặt của cô thu vào tầm mắt, thân là một người mẹ, bà làm sao có thể không nhìn ra tình cảm con gái bà dành cho Mạc Nhiên chứ, nhưng tình cảm cũng không phải là chuyện cá nhân, nếu muốn đến với nhau, ắt phải đáng đáng đến gia đình hai bên. Mà Mạc gia...

Bà Ôn hơi áy náy nhìn con gái, “Hình Hinh, mẹ rất xin lỗi...”

Ôn Hinh nhìn nét mặt của mẹ cô, trong lòng dâng lên cảm giác đau lòng và áy náy, “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy. Đó cũng không phải là lỗi của mẹ, nói những lời này mà làm gì.”

“Nếu không...”

“Được rồi, được rồi.” Ôn Hinh ngăn lời nói của mẹ cô, “Được rồi mẹ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Bây giờ đi thăm bố con đã, đã lâu rồi con chưa về nhà, đã quên mùi vị của cơm nhà là như thế nào rồi, hôm nay nên ăn một bữa cho đã.”

Bà Ôn nghe vậy cười, nói: “Mẹ nghĩ bác quản gian hôm nay sao lại chuẩn bị nhiều món như vậy, hóa ra là có mưu tính trước rồi...”

Ôn Hinh ôm cánh tay bà Ôn làm nũng, “Đều không phải là dành cho bố mẹ một niềm vui bất ngờ sao!”

Bà Ôn lắc đầu cười, “Con bé này.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ôn gia

Lúc Ôn Hinh nhìn thấy thân thể gầy gò ốm yếu của bố, sự kiên cường còn sót lại cuối cùng cũng sụp đổ, cô như một đứa bé đứng nhìn người bố thương yêu của mình, trong lòng khóc không thành tiếng.

Từng tiếng “xin lỗi” chứa sự hối hận và áy náy, nếu không phải vì cô trốn tránh, cô sẽ không quên đi ký ức, càng không quên đi bố của mình, là cô bắt hiểu, để cho bố mẹ cô vì cô lo lắng, sợ hãi, cũng bởi vì cô mà họ ngày càng tiêu tụy.

Bà Ôn lau đi nước mắt rơi nơi khóe mắt, tay vỗ vào bả vai cô, an ủi: “Hình Hinh, con quay trở về là bố mẹ vui rồi.”

Ôn Hinh ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, “Mẹ.”

Ông Ôn run rẩy giọng cánh tay yếu ớt lên, “Mẹ con nói đúng, trở về là tốt rồi.”

“Bố...”

Ông Ôn yêu thương nhìn Ôn Hinh, “Bố mẹ nằm mơ cũng muốn gặp con, bây giờ chúng ta đã đoàn tụ, nhất định phải vui lên.”

Ôn Hinh nghẹn ngào gật đầu, “Vâng.”

Gặp lại Ôn Hinh đã khiến cho tinh thần ông Ôn khá lên đôi chút, thân thể yếu ớt được Ôn Hinh đèo đã có thể xuống giường đi lại.

Ôn Hinh đỡ cánh tay của bố, cùng ông tản bộ trong hoa viên.

Ông Ôn đã lâu không gặp con gái, trong lòng không khỏi cảm thán, con gái ông đã trưởng thành, mà ông cũng đã già rồi, đã không còn oai phong trên thương trường, cũng không còn đủ năng lực để bảo vệ con gái ông nữa rồi...

“Hình Hinh, mấy năm nay con sống có tốt không?” Ông Ôn hỏi.

Ôn Hinh nhìn ra xa, ánh mắt không có chút mênh mông, trống rỗng, cô đã sống tốt chứ?...

“Không nói có được hay không ạ.” Ôn Hinh đau khổ cười một tiếng, “Con lúc trước bị mất trí nhớ, cho nên...”

Ông Ôn kéo Ôn Hinh ngồi xuống ghế, “Thì ra là như vậy. Aiz~~ Có thể sống được đến bây giờ xem như là trong cái rủi có cái may.”

“Vâng.” Ôn Hinh do dự một chút, đem đầu đuôi câu chuyện kể với bố cô, lúc nói đến Mạc Nhiên, cô ngừng lại, cuối cùng vẫn đem chuyện của cô và Mạc Nhiên kể cho bố cô, “Bố, con và Mạc Nhiên đã yêu nhau.”

Ông Ôn và bà Ôn đều như nhau, đầu tiên là ngẩn người, sau đó thoải mái, chỉ gật đầu rồi vỗ nhẹ vai cô, “Có thời gian thì đưa nó về nhà ăn bữa cơm đi.”

“...Được.”

Ôn Hinh mấy ngày nay ở lại nhà bố mẹ, không nhớ tới Mạc Nhiên... Vì vậy Mạc Nhiên chỉ có thể cô đơn mà đợi cô về.

Sau khi tan làm nhân viên đều rời đi, trong phòng làm việc của anh có vẻ rất yên tĩnh.

Mạc Nhiên kết thúc một ngày làm việc, mệt mỏi dựa vào ghế, xoa nhẹ mi tâm, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Lâm Sanh vốn định về nhà nhưng nhìn thấy đèn trong phòng vẫn chưa tắt liền biết Mạc Nhiên chưa về, suy nghĩ một chút, hay là đi an ủi anh một chút.

“Sao chưa về?” Lâm Sanh dứt tay vào túi, chậm rãi đi tới.

Mạc Nhiên mở mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Cậu thật cao hứng?”

Lâm Sanh cắn răng nặn ra nụ cười: “...Ha ha, nào có.”

Mạc Nhiên cũng không lật tẩy hắn, đứng lên, cầm lấy áo khoác và chìa khóa xe đi ra, “Đi.”

Lâm Sanh không hiểu, “Đi đâu?”

Mạc Nhiên không quay đầu lại, “Nghỉ, tìm Ôn Hinh.”

Lâm Sanh: “...”

Kháo! Làm cái gì vậy a? Có ý gì vậy?

Mất thấy bóng dáng Mạc Nhiên sắp biến mất, lập tức đuổi theo sau, la lớn: “Này! Cậu nghỉ làm thế công việc tính sao a?”

Mạc Nhiên đứng ở cửa thang máy quay lại nhìn Lâm Sanh, cười xấu xa, “Cậu phụ trách.” Nói xong, nhấc chân đi vào thang máy.

Lâm Sanh đuổi không kịp, nhìn cửa thang máy đã đóng tức giận giậm chân, “Khốn kiếp! Ngày nghỉ của tôi còn chưa đến đã bắt tôi tăng ca!! Cậu định để tôi làm siêu nhân à!! Tôi muốn đình công!! Tôi muốn từ chức!!

Lâm Sanh thở phì phò nhìn thang máy, đôi mắt âm u dưới ánh sáng trước cửa thang máy càng thêm âm trầm, cái này rõ ràng chính là trả thù, rõ ràng tên Mạc Nhiên bị cô vợ bỏ lại này đang chinh hắn vì tội đã cười nhạo anh!

Buổi tối lúc cô cùng bố mẹ ăn cơm, đột nhiên điện thoại đổ chuông.

Lấy điện thoại ra, nhìn thấy cái tên biểu thị trên màn hình, Ôn Hinh bình tĩnh nói với bố mẹ cô, “Con đi nhận điện thoại”, sau đó đi ra khỏi bàn ăn.

“Alô”

“Ra mở cửa.”

A???

Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng cô vẫn vừa ra mở cửa vừa hỏi, “Anh đến đây rồi sao?”

“Ừ.”

Ôn Hinh vội vàng chạy ra, mở cửa liền thấy người nọ đứng thẳng người ở đó.

“Vì sao lại đột nhiên đến đây vậy? Cũng không báo trước với em một tiếng.”

Mạc Nhiên giống như thuận miệng nói: “Không có ai để ý a...”

*Editor: Đây là đang giận hờn mà.v

Ôn Hinh: “...”

Có cần dùng ngữ khí ai oán, ủy khuất như vậy không a?

Ôn Hinh bị ghen, không nhìn mà hỏi người nào đó.

“Ăn cơm chưa?” Ôn Hinh đánh trống lảng.

Mạc Nhiên nhú mày, tiếp tục giả bộ đáng tội nghiệp, “Một người ăn không có vui...”

*Editor: Ôi chào, nghe mà nổi da gà cả lên =3=, tui đây ép ây chịu không nổi T_T

Ôn Hinh: “...”

Nghe như vậy có cảm giác như là lỗi của cô vậy...

Mạc Nhiên thấy thời cơ đã tới, ra con át chủ bài, người nào đó chắc chắn sẽ hoàn toàn mềm lòng, anh hạ thấp thanh âm, tận lực làm bản thân trở nên một nhọc, suy yếu: “Em định để anh tiếp tục đứng đây sao? Anh chết đói rồi...”

Ôn Hinh nhìn Mạc Nhiên nói cũng không có sức lực mới bắt đầu thấy có lỗi, có phải là cô quá đáng rồi không? Dù gì đi nữa cũng nên tranh thủ thời gian quan tâm tới Mạc Nhiên...

Ôn Hinh không nghĩ nhiều, kéo tay Mạc Nhiên đưa vào nhà, “Đi thôi, vào ăn cơm.”

Mạc Nhiên thấy Ôn Hinh phản ứng như vậy thì rất hài lòng, khoe miệng cong lên, tiến độ càng lúc càng nhanh a, gặp bố mẹ vợ rồi thì nên tiến hành bước tiếp theo thôi... Mạc Nhiên sờ cằm âm thầm nghĩ.

Ôn Hinh đang tự mình kiểm điểm, cho nên không thấy được nụ cười đắc ý của người nào đó... cười đến mức muốn có bao nhiêu gian trá liền có bấy nhiêu...

Ông Ôn, bà Ôn, còn có bác quản gia đang nghi ngờ Ôn Hinh đi ra ngoài lâu như vậy vẫn chưa vào thì lúc này, liền nhìn thấy xa xa Ôn Hinh giống như không phải một mình vào đây, phía sau còn có người đi theo, hơn nữa lại nhìn rất quen.

Lúc diện mạo của người được kia sáng tỏ dưới ngọn đèn, hai ông bà vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mạc Nhiên, sau đó đồng loạt nhìn chằm chằm Ôn Hinh.

Ôn Hinh thấy sắc mặt cổ quái của hai người mới ý thức tới, cô bây giờ rất giống điệu bộ đưa bạn trai về ra mắt bố mẹ a... Tình cảnh này là làm sao a...

“Chú Ôn, dì Ôn, bác Ôn.” Mạc Nhiên thấy bố mẹ cô liền lễ phép chào hỏi, thế nhưng đôi tay lại nắm chặt tay Ôn Hinh.

Ôn Hinh ngằm trừng mắt nhìn anh, muốn rút tay về, nhưng không nghĩ người nào đó lại nắm chặt không buông.

Bà Ôn thấy tay con gái mình vẫn cầm tay người ta không chịu buông ra, có chút khó nhìn oán trách nhìn Ôn Hinh, “Nha đầu con thật là, Mạc Nhiên tới nhà sao con không nói với chúng ta một tiếng. Mau, mau để Mạc Nhiên ngồi xuống, còn đứng đó mà làm gì.”

Ôn Hinh oán nhìn mẹ cô, khóc không ra nước mắt: Mẹ không biết anh ta là không mời mà tới sao? Còn nữa, không phải con không muốn buông tay mà là ah ta có chết cũng không chịu buông ra a. Mẹ ơi, hết thấy đều do tên này cầm đầu...

Mạc Nhiên tốt tính nhận mọi lỗi lầm về mình, “Dì Ôn, đừng trách Ôn Hinh, là con tự mình không mời mà tới.”

Bà Ôn nghe vậy liếc mắt nhìn Ôn Hinh, vẻ bất mãn ngập tràn trong lời nói.

“Mạc Nhiên con đừng giúp Ôn Hinh kiểm soát, nhất định là con bé kia đã quên mất chuyện con muốn tới đây, đứa nhỏ này từ bé làm chuyện sai đều do con chịu thay, thật không có quy củ.”

Ôn Hinh nghe mẹ cô nói liền giương mắt dõm dặt: Mẹ! Anh ấy là nói thật đó! Mẹ sao lại có thể nhìn con gái mẹ như vậy a? Con là con ruột của mẹ mà... Anh anh anh...

Ôn Hinh giận nhưng không dám nói gì, chỉ có thể dốc sức mà chọc com, trong bụng nghĩ: Mạc Nhiên là đầu sỏ là đầu sỏ...

Tên đầu sỏ mỉm cười nhìn qua người nào đó, sau đó lên nhéo tay người kia...

Tiếp đó, Ôn Hinh chọc trật bát com “Cạch”, com đổ đầy bàn...

Bà Ôn hận thép không thể rèn thành sắt dùng chiếc đũa gỗ vào đầu Ôn Hinh, “Ăn com tử tế!”

Ôn Hinh: “...”

Ôm đầu rung rung khiến nại người nào đó: Đều là tại anh anh anh anh—

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đêm hè

Ôn Hinh một mình đợi ở phòng khách, thỉnh thoảng nhìn lên căn phòng trên lầu.

Bác Ôn rót cho cô chén nước, an ủi: “Tiểu thư đừng lo lắng. Lão gia và phu nhân sẽ không làm khó cậu Mạc đâu.”

Ôn Hinh cảm kích nhìn bác, “Con hiểu ạ.”

Trong phòng, Mạc Nhiên về mặt thật thà nhìn hai ông bà, “Chú Ôn, di Ôn, con đối với Ôn Hinh là nghiêm túc ạ.”

Ông Ôn gật đầu cắt ngang lời Mạc Nhiên, “Chú tin lời cháu. Chú chỉ lo lắng bố cháu thôi.”

“Đúng vậy.” Bà Ôn nói: “Hồi đó thái độ của bố con cương quyết như vậy, di sợ các con...”

“Mạc Nhiên, chúng ta là cha mẹ, đều khó tránh khỏi sẽ thiên vị con mình, cũng hi vọng con của mình sau này sẽ có một cuộc sống tốt. Đặc biệt là Ôn Hinh đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, chú không muốn con gái chú ngày sau sẽ lại khổ cực.” Ông Ôn nói thêm, “Cũng không muốn nó chịu bất cứ sự ủy khuất nào.”

“Chú Ôn, di Ôn.” Mạc Nhiên kiên định nói: “Bố con sẽ không phản đối, hơn nữa, con cũng sẽ khiến cho Ôn Hinh hạnh phúc.”

Ông Ôn có chút không tin nhìn Mạc Nhiên, “Bố cậu đã biết rồi ư? Ông ấy không phản đối sao?”

“Cho dù bố con có biết hay không, phản đối hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm con dành cho Ôn Hinh, cũng sẽ không cản trở được sự kiên trì của con đối với cô ấy.”

“Con có ý gì?” Ông Ôn khó hiểu.

Mạc Nhiên chậm rãi nói: “Chuyện của con, con sẽ tự mình quyết định.”

Ông Ôn suy tư một chút liền hiểu lời nói của Mạc Nhiên, “Chú hiểu rồi. Nếu đã vậy, thì tốt rồi. Chú cũng không lo Hinh Hinh sẽ chịu khổ nữa.”

Mạc Nhiên nghe ông Ôn nói vậy liền biết chuyện của anh và Ôn Hinh đã được hai người đồng ý, “Vâng.”

Mạc Nhiên bước xuống lầu vừa đứng lúc Ôn Hinh ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt của hai người đụng nhau.

Ôn Hinh đứng dậy, “Anh...”

Mạc Nhiên đi tới chỗ cô, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, không chú ý tới ánh mắt không vui của người nào đó, anh đột nhiên cao hứng muốn trêu chọc cô một chút.

“Ôn Hinh...” Hơi cúi đầu, ngữ khí âm trầm, muốn nói lại thôi...Ừ, giả vờ không tới...

Ôn Hinh không nhìn thấy ý cười nơi khóe mắt Mạc Nhiên, chỉ thấy đáng vẻ đau khổ lạc lõng của anh, tâm trạng hồi hộp, nhất thời nóng nảy, “Làm sao vậy, bố mẹ em đã nói gì với anh?”

“Bọn họ...” Mạc Nhiên không biết nên nói thế nào.

Ôn Hinh nhìn bộ dạng như vậy của Mạc Nhiên, trong lòng rét buốt, trống rỗng như vừa mất đi một thứ, cô lẩm bẩm nói: “Em đi tìm bọn họ nói chuyện, chuyện này không liên quan tới anh.”

Thanh âm của Ôn Hinh như mê sáng làm cho Mạc Nhiên thấy sợ, nhìn lên, mới phát hiện mình đùa hơi quá, anh lập tức chữa lại, “Bọn họ không làm khó dễ anh đâu. Không cần lo lắng.”

Ôn Hinh mở to mắt, há miệng nhưng không biết nên nói gì.

Đây là loại cảm giác gì a, trải qua một trận hoảng sợ mới phát hiện đây chỉ là một trò đùa, nỗi ưu tư tràn đầy trong lòng không phát tiết ra được, thất tức!

Ôn Hinh bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, cười miễn cưỡng, nói từng câu từng chữ: “Lo lắng em gái anh!”

Cô mới không lo lắng vì anh!

Quay đầu rồi đi.

Nhìn Ôn Hinh bị chọc giận đến mức nói ra những lời như vậy, Mạc Nhiên nhanh tay kéo tay cô cúi đầu nhận lỗi, “... Anh sai rồi.”

*Editor: Ôi, sao mà đáng yêu quá vậy nè T_T *Beta-er: +1

Ôn Hinh: “...”

Mạc Nhiên tựa trán lên trán cô, khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở lúc nói chuyện đều phả vào trước mặt cô.

Nội tâm Ôn Hinh đang gào thét: Em hiện tại rất không cao hứng, anh có thể đừng kéo em lại gần như vậy không!

Mạc Nhiên mỉm cười nhìn cô, trong mắt ôn nhu cùng cung chiều nhiều tới mức sắp tràn ra.

*Editor: Nói quá không vậy?

“Anh sai rồi.” Lúc này đây, Mạc Nhiên nói rất dịu dàng. Nói xong còn không quên cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Ôn Hinh thực sự là...Tức giận gì cũng bay mất, chỉ cảm thấy người này bây giờ càng ngày càng xấu xa, một đại phúc hắc!

Bà Ôn đi từ trên lầu xuống thấy hai người như vậy, cười hiểu ý.

Ôn Hinh thấy ý cười trên ghẹo của mẹ, đỏ mặt đẩy Mạc Nhiên ra, tiến lên cầm lấy tay mẹ, “Mẹ.”

Bà Ôn thương yêu nhìn con gái, sau đó chuyển qua nhìn Mạc Nhiên, “Đi theo giúp Mạc Nhiên đi.”

*Ý là bảo Ôn Hinh đi nói chuyện, chỉ phòng nghỉ cho Mạc Nhiên đó.

Ôn Hinh quay đầu lại nhìn người đang đứng ở sau, nghĩ đến chuyện vừa rồi, nhỏ giọng nói, “Anh ấy mới không cần.”

Bà Ôn trừng mắt nhìn Ôn Hinh, “Nói cái gì vậy.”

Ôn Hinh bĩu môi, lên tiếng đáp: “Vâng, con biết rồi.”

Sau đó bà Ôn lại cùng Mạc Nhiên và Ôn Hinh trò chuyện vài câu, rồi lên lầu chăm sóc ông Ôn.

Dưới lầu Ôn Hinh cùng Mạc Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ.

Mạc Nhiên không nhìn mắt Ôn Hinh, vẻ mặt đương nhiên nói: “Dì Ôn bảo em chăm sóc cho anh đó.”

Ôn Hinh: “...”

Mẹ em chỉ là bày tỏ khách khí mà thôi, anh nghiêm túc vậy mà làm gì?!

Làm bộ không phát hiện ra Ôn Hinh đang khó chịu, Mạc Nhiên kéo cô đi ra ngoài, nói là: Tùy ý đi dạo.

Ban đêm ở thành phố Z không lạnh như đêm thành phố A, không khí mát mẻ, còn có một chút khoan khoái.

Mạc Nhiên nắm tay Ôn Hinh bước chậm trên phố, ánh đèn chiếu xuống bóng của hai người đang dựa vào nhau, nhàn hạ hạnh phúc khiến cho người trên đường phải ngưỡng mộ.

Dọc đường đi, hai người chỉ im lặng bước

Một lúc lâu, Mạc Nhiên mới lên tiếng: “Ngày mai anh sẽ trở về.”

Nghe vậy, Ôn Hinh kinh ngạc nhìn về phía Mạc Nhiên, “Nhanh vậy sao?”

Mạc Nhiên nghĩ đến Lâm Sanh gào thét kháng nghị qua điện thoại, lại nghĩ tới sau khi trở về sẽ bị tra tấn hai cái lỗ tai, anh vô lực đỡ trán, “Anh nghĩ làm đề đến đây.”

Ôn Hinh: “...Đây coi như là lấy công vì tư?”

Mạc Nhiên liếc mắt, nói: “Người yêu bỏ rơi rồi làm gì còn tâm trí mà làm việc.”

Ôn Hinh: “...” Được rồi, đều là lỗi của em

Ở ngã rẽ phía trước cách đó không xa truyền đến tiếng người rất náo nhiệt, Ôn Hinh nhìn đến mới phát hiện bọn họ đã đi đến gần trường đại học.

Đây là một địa điểm ăn vặt rất nổi tiếng, bình thường ban ngày có rất nhiều người dân đi đến đây để thưởng thức những món ngon, vào ban đêm, sinh viên đại học sẽ lục tục tới đây ăn, cùng bạn học, bạn cùng phòng, hoặc người yêu, ngồi ở đây ăn khuya.

Ôn Hinh thích thú kéo Mạc Nhiên đi ăn những món bình dân, “Đi, chúng ta đi ăn khuya.”

Mạc Nhiên nhú mày, trên ghẹo nói: “Vừa rồi không được ăn no sao?”

Nói đến cơm tối, Ôn Hinh lại ai oán nhìn thoáng qua Mạc Nhiên, cũng không biết là do ai làm hại a~~

“...Em chưa ăn no.”

Mạc Nhiên bật cười.

Hai người các cô vừa đi vào quán đầy những sinh viên liền trở nên thật nổi bật. Mạc Nhiên một thân tây trang, vẻ bề ngoài tuấn tú đậm mực, cộng thêm khí chất xuất chúng, vừa nhìn là biết anh là người có địa vị cao. Mà Ôn Hinh thì trông có vẻ đơn giản chút, bên ngoài khoác một chiếc áo vàng nhạt, bên dưới là chiếc quần jean, lại phối hợp với một đôi giày, cho dù là không thấy mặt, cũng không thể che mờ vẻ đẹp của cô.

Có thể thấy được ánh mắt kinh diễm của những người xung quanh, hai người đi bên nhau tạo cho người ta cảm giác trời sinh họ là một đôi.

“Bên này, bên này.” Ôn Hinh không để ý đến ánh mắt của mọi người, cùng Mạc Nhiên chen vào bên trong.

Mạc Nhiên vừa đi theo che chở một bên cô, không quên nhắc nhở, “Cẩn thận một chút.”

Ôn Hinh thật vất vả mới đi được vào trong quán.

Tìm được bàn, Ôn Hinh lập tức ngồi xuống, “Mì thịt bò của quán này đặc biệt ngon.” Nói xong, quay đầu hướng chủ quán gọi: “Ông chủ, cho hai tô mì thịt bò.”

“Vâng!”

Cô quay đầu lại liền thấy Mạc Nhiên cầm khăn giấy lau chùi mặt bàn, cô cũng tiện tay lấy khăn giấy ra, nói: “Lúc trước em đi học, những lúc rảnh rỗi thường đến đây ăn mì, mì thịt bò quán này làm rất ngon. Được rồi, đừng lau nữa, lau nữa bàn thùng mặt.”

Mạc Nhiên nghe vậy dừng tay, “Không chán?”

Ôn Hinh vẫn đang chần chừ đắm trong chờ đợi, nghe Mạc Nhiên nói thì trì hoãn vài giây mới phản ứng lại, “Đã lâu rồi chưa ăn, rất thèm nha.”

Đợi chừng mười phút hai tô mì được đưa lên.

Sợi mì nóng hổi, hương thơm sực nức của thịt bò, Ôn Hinh ngửi thấy mùi này tức thì cảm thấy dạ dày như rộng ra.

Mạc Nhiên nhìn Ôn Hinh đang sốt ruột, nói: “Ăn từ từ kẻo nóng.”

“Ừ.” Ôn Hinh vội vàng gắp đầu.

Mạc Nhiên bắt đầu ăn.

Mặc dù bát mì trông thật đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, Mạc Nhiên vẫn cầm đũa lên thử.

“Thế nào? Mùi vị không tệ chứ?” Ôn Hinh thấy Mạc Nhiên buông đũa, cười tí mắt hỏi.

Mạc Nhiên gắp đầu, “Cũng không tệ lắm.”

Ôn Hinh nghe thấy, hơi có vẻ đắc ý, “Đương nhiên, em là người giới thiệu mà.”

Mạc Nhiên buồn cười nhìn cô, nói: “Ngon thì em mau ăn đi.”

Ôn Hinh không nói nữa, cô đang bận ăn.

Hai người ăn xong quay về thì đã là khuya lắm rồi, Ôn Hinh đưa Mạc Nhiên đến cửa phòng khách, nói: “Đã khuya lắm rồi, anh nghỉ ngơi đi.

Ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô, không nói gì.

Ôn Hinh bị anh nhìn có chút kì quái, không nhịn được hỏi: “Làm sao vậy? Trên mặt em có dính thứ gì à?”

Mạc Nhiên trong lòng thở dài một tiếng, đối với phản ứng chậm chạp này của Ôn Hinh có chút bất đắc dĩ, anh buồn bã hỏi: “Em cứ như vậy mà đi à?”

Ôn Hinh không hiểu, “Không đi thì còn làm gì?” Nói xong, giống như nghĩ tới gì đó, cô tròn mắt, trong mắt lóe lên “Anh đừng có suy nghĩ không an phận”, âm trầm hỏi: “Anh muốn làm cái gì?”

Mạc Nhiên trầm mặc, suy nghĩ hiểu làm kia thật là...Anh không cảm thú tới mức đến nhà cha mẹ vợ làm chuyện đó đi...

Giơ tay lên gõ trán cô, “Đừng suy nghĩ linh tinh.”

Ôn Hình xoa trán, nhỏ giọng thì thầm: “Em nào có, rõ ràng là anh.”

“...” Mạc Nhiên nghĩ bầu không khí tốt đẹp ngày hôm nay đã bị cô gái này phá hết, anh chỉ là muốn...Ừ, là một cái hôn chúc ngủ ngon...Kết quả... Cuối cùng...

“Quên đi, đi ngủ đi.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mạc gia

Hôm sau Mạc Nhiên quay trở lại công ty.

Lúc Lâm Sanh đi tới phòng làm việc thì thấy bóng người ở bên trong, kinh ngạc một chút, cho là mình nhìn nhầm.

Gõ cửa một tiếng.

“Vào đi.” Âm thanh của Mạc Nhiên vang lên.

Đẩy cửa ra, Lâm Sanh có chút không thể tin, “Cậu nhanh như vậy đã quay lại rồi sao?”

“Sao hả?” Mạc Nhiên cời áo khoác, vén tay áo sơ mi lên hỏi.

“Tôi nghĩ cậu sẽ nhân cơ hội này ở lại đó vài ngày.”

Mạc Nhiên liếc Lâm Sanh, nói: “Tôi sợ điện thoại bị phát nổ.”

Lâm Sanh buồn bực, đây là đang ám chỉ hắn sao...

“Sao có thể a.” Lâm Sanh cười ha ha vài tiếng.

“Không đúng? Người nào gọi điện thoại kêu la ầm ĩ bị ngược đãi...”

Lâm Sanh: “...Tôi đây không phải sợ cậu một đi không trở lại, mà là lo lắng cho cậu đó...”

Đương nhiên còn một câu nữa: Sợ cậu ở lại với người làng quê sẽ không nhớ tới mình là đại BOSS a.

Chỉ có điều câu này hắn không dám nói ra, nói ra sẽ chết người a.

Mạc Nhiên không để ý tới những lời nịnh nọt của hắn ta, nói: “Cho cậu hai ngày nghỉ, nghỉ ngơi xong rồi thì lập tức trở lại làm việc cho tôi.

Lâm Sanh: “...”

Đây là tình huống gì vậy? Trợ lý Lâm ngạc nhiên nhìn ông chủ của mình.

“Không phải cậu muốn có ngày nghỉ sao? Thưởng cho cậu.” Mạc Nhiên lạnh nhạt nói.

Mẹ nó, ngữ khí câu này thế nào nghe giống câu “Quy xuống” a.

Lâm Sanh vẫn giữ thái độ hoài nghi như trước, người này lại có thể tốt bụng như vậy ư, nhanh như vậy đã thực thi a?

Không đợi trợ lý Lâm nghĩ ra lý do, Mạc Nhiên lại nhàn nhạt nói, “Ôn Hình hai ngày nữa sẽ trở về.”

Lâm Sanh sững sốt vài giây mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Mạc Nhiên, lúc Ôn Hình đi vắng anh làm việc, khi cô trở về anh sẽ nghỉ ngơi sau đó đem công việc đổ lên đầu hắn! Thì ra mình chính là một cái chén!

Hắn đã nghỉ ngơi làm sao mà Mạc Nhiên lại có thể tốt bụng như vậy, quả nhiên là có âm mưu!

“Này, không nên như vậy a. Có phải Ôn Hình trở về rồi cậu lại muốn nghỉ làm?”

Mạc Nhiên tán thưởng liếc mắt Lâm Sanh, “Thông minh lắm”

Thông minh em gái cậu!

Lâm Sanh về mặt thâm cừu đại hận mà kháng nghị Mạc Nhiên, “Có ông chủ như cậu sao? Không nên xem mỹ nhân hơn giang sơn a. Cậu có thể buông tha tôi hay không, tôi đây hết lòng tận tụy cho cậu, lên núi đao xuống biển lửa, xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, nhưng đến cuối cùng lại bị đối xử như vậy, cậu với tôi đã có thâm tình nhiều năm như vậy? Cậu tự hỏi lòng mình...”

“Dừng một chút!” Mạc Nhiên càng nghe càng cảm thấy không đúng, vội vã ngăn lại vị trợ lý thâm tình đang kể khổ, “Có chuyện gì từ từ nói, còn nữa, nói tiếng người.”

Lâm Sanh chực khóc, âm thanh thút tha thút thít đáp: “...Cậu là đồ vong ân phụ nghĩa, là kẻ bạc tình ~~~~~”

*Editor: Em xin anh, anh Lâm, anh ra đánh đàn ông chút đi T_T

Về mặt Mạc Nhiên nhất thời cứng đờ, khóe miệng giật giật, nói: “Tôi biết có một bệnh viện tâm thần rất chất lượng, cậu có muốn đi không? Tôi cho cậu đi một chuyến.”

Lâm Sanh: “...”

Trợ lý Lâm lại như con thỏ chạy trốn...

Khi Ôn Hinh quay lại quán đã hơn nửa tháng trôi qua. Đám người Tiểu Tô trông thấy Ôn Hinh thì cảm thấy như đã cách xa mấy đời, nhìn kỹ một chút, chị Hinh hình như trở nên xinh đẹp hơn...

Tiểu Tô đi tới bên cạnh Ôn Hinh, có chút trêu ghẹo nói: “Chị Hinh, chị lâu

như vậy không tới khiến em còn nghĩ rằng chị đi làm áp trại phụ nhân a.”

Áp trại phụ nhân?... Trong đầu Ôn Hinh bỗng hiện ra khuôn mặt có râu quai nón của trại chủ Mạc Nhiên, đối lập với diện mạo bây giờ, thì cả người run lên, cảm thấy thật không ổn...

“Hắn mới là áp trại phụ nhân, còn chị đây miễn cưỡng mới làm trại chủ nha...”

Tiểu Tô không nhìn Ôn Hinh nói: “...Chị Hinh, hơi lạnh.”

*Ý là chị Hinh nói đùa “lạnh” quá í.

“Phải không...” Ôn Hinh tự rót cho mình một ly cà phê, ngồi ở sau quầy bar.

Tiểu Tô bĩu môi, ngồi một bên cảm thán một câu, “Những người yêu đương quả nhiên không giống chúng em.” Xong lại có điểm hâm mộ nói rằng: “Chị Hinh mỗi ngày đều làm người ta mê mẩn bởi sắc đẹp của chị, chúng em là người phạm tục làm sao chịu nổi a~”

Ôn Hinh buồn cười nhìn cô nàng một cái, “Nào có, em nói khoa trương quá. Hơn nữa em cũng có thể đi tìm một người a.”

Tiểu Tô nhất thời ai oán, “Chị Hinh, chị đây là đang ăn no không biết nạn đói, nào có dễ dàng như chị nói vậy. Lại nói, đã thấy qua vị kia nhà chị là nhân vật khuynh thành, những người khác trông thế nào cũng đều không hợp, em còn cảm thấy sẽ không có ai thêm lấy mình...”

Ôn Hinh uống một ngụm cà phê, đồng ý nói: “Chị cũng cảm thấy như vậy. Dù sao loại mỹ nhân như vậy bao giờ cũng hiếm có, đặc biệt lại là đàn ông, đúng không?”

Tiểu Tô khóe miệng giật giật, chị nói bạn trai mình như vậy sao?... Loại mỹ nhân, cái đó ai nghe xong cũng tám phần mười muốn thổ huyết đi... Còn có, nghe xong cảm thấy như là đang khoe khoang lộ liễu a...

Một lúc sau, Tiểu Tô mới bật ra câu “Đại nghịch bất đạo” nói, “...Chị Hinh, chị như vậy rất giống bà chủ thanh lâu.”

Ôn Hinh liếc Tiểu Tô, nhàn nhạt phát ra một câu, “Chị là tú bà, vậy còn em...”

“...” Tiểu Tô mặt đen lại, thực sự là tự đem mình vứt xuống cống.

“Bất quá như đã nói, chị Hinh.” Tiểu Tô đem ghế ngồi xa Ôn Hinh một chút, “Vị kia nhà chị rốt cuộc là nhân vật phương nào a? Em đây trăm lần cũng chỉ biết hắn đã lên trang bìa tạp chí kinh tế, vẫn chưa biết cụ thể nha?”

Càng bực hơn là trên trang bìa tạp chí chỉ có đôi dòng về hắn, những trang khác đều là của người khác! Cô phỏng chừng phóng viên nhìn thấy gương mặt hắn cho nên mới đem hình hắn in lên bìa tạp chí để tăng lượng tiêu thụ.

“Em phải biết rõ ràng như vậy để làm gì?”

Tiểu Tô ngồi gằn lại, “Em tò mò a! Khí chất cao lớn như vậy chỉ có tiên nhân a, thậm chí tư liệu cụ thể cũng không thể biết, nhất định chính là đại nam thần.”

Tiểu Tô vẻ mặt sùng bái tiếp tục nói: “Vừa nghĩ tới bên cạnh mình lại có người như vậy, chị Hinh không thấy ngay cả mình cũng bị dính vào tiên khí không giống người phàm đó sao?”

Ôn Hinh liếc mắt Tiểu Tô: “Người đàn ông của cô thực sự đáng được nhiều người mơ ước có được như vậy sao?...”

Cô cắt đứt lời của Tiểu Tô: “Có chừng mực thôi a.”

Tiểu Tô nghe được âm thanh lạnh tảm độ của Ôn Hinh, lập tức hoàn hồn, cười ha hả nói: “Chị Hinh, chị yên tâm đi, chúng em chỉ là chiêm ngưỡng, chiêm ngưỡng thôi a, hắc hắc.”

“Chiêm ngưỡng?” Ôn Hinh thản nhiên nói: “Trả tiền đi.”

Tiểu Tô há miệng, lắp bắp nói: “Chị Hinh, chị không sợ bị diệt khẩu ư?”. Thẳng thắn như vậy, người mở cửa mà nghe được những lời kia thì sẽ có phản ứng gì a...

“Thế nào, thu một chút phí ngắm cảnh cũng không được ư?”

Ánh mắt Tiểu Tô lơ lửng một chút, do dự nói: “... Vấn đề không phải là cái này.”

Ôn Hinh kì quái, “Vậy cái nào mới là vấn đề?”

Tiểu Tô trầm mặc không nói, sau đó hơi đồng cảm nhìn Ôn Hinh.

Ôn Hinh bị cô nhìn có chút quái lạ, cô chưa kịp hỏi rõ, phía sau cô có giọng nói quen thuộc vang lên, “Anh không đáp ứng vấn đề này.”

Ôn Hinh: “...”

Nghe giọng nói này, thân thể Ôn Hinh cứng đờ, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn về phía Mạc Nhiên, “Anh làm sao lại tới sớm như vậy?”

Mạc Nhiên nhàn nhạt nhìn Ôn Hinh, nhàn nhạt nói: “Không đến anh phỏng chừng sẽ bị đem bán.”

Ôn Hinh che giấu nụ cười, “Anh đùa gì vậy, làm sao có thể.”

“A? Đúng không? Sao anh lại nghe người ta nói ngắm anh sẽ bị thu tiền phí nhỉ?”

Ôn Hinh: “...”

Tiểu Tô nghe hai người nói chuyện, định lặng lẽ đi ra, không đi sẽ bị lửa thiêu mất.

Ôn Hinh bất mãn quét mắt sang người bên cạnh đang muốn chạy trốn: “Sao em không nhắc chị?”

Tiểu Tô yếu ớt liếc mắt sang người đàn ông có hơi thở mãnh liệt bên cạnh mình, quyết định lờ đi ánh mắt của bà chủ.

Mạc Nhiên vòng qua quầy rượu, hơi nheo mắt lại, “Anh chưa bao giờ biết em lại có thể phóng khoáng như vậy.”

Ôn Hinh nghe qua Mạc Nhiên nói rất tùy ý nhưng thật ra lại có chút hiểm, thân thể co rúm lại, thái độ biết lỗi, ngữ khí kiên định, “Không có.”

“Phải không?” Tựa tay cầm lấy ly cà phê của Ôn Hinh, không để ý tới cô uống một ngụm.

Ách...

“Cái đó...” Ôn Hinh chỉ chỉ ly cà phê trong tay Mạc Nhiên, nói: “Em uống nó rồi.”

Mạc Nhiên thản nhiên, “Ừ, anh biết.”

Ôn Hinh: “...”

“Cuối tuần này dẫn em đi gặp một người.” Mạc Nhiên đột nhiên nói.

“Ừ?” Ôn Hinh chống cằm, nghi ngờ nói: “Người nào?”

Mạc Nhiên nhìn Ôn Hinh, nói: “Bố anh.”

Ôn Hinh thả tay xuống, ngồi thẳng người, sắc mặt có chút cứng nhắc, “Chú Mạc?”

Mạc Nhiên làm như biết trước phản ứng của cô, cầm tay cô, động viên: “Ừ. Đừng lo lắng, bố anh sẽ không làm khó em.”

“Nhưng mà...” Ôn Hình vẫn có chút bất an, từ đáy lòng cô có chút sợ hãi đối với chú Mạc.

“Không nhưng nhị gì hết, Ôn Hình, em phải tin anh.” Mạc Nhiên kiên định.

Nhìn hai mắt Mạc Nhiên, trong lòng Ôn Hình thoáng trấn định, “Được.”

—

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chú mạc

Ngày gặp mặt bố của Mạc Nhiên sắp đến. Mặc dù có Mạc Nhiên an ủi và che chở, nhưng mấy ngày này Ôn Hình vẫn cảm thấy lo sợ và bất an.

Mạc gia, vừa nghĩ tới Ôn Hình lại không nhìn được hồi hộp.

Mấy đời lần lộn trên thương trường mới mang lại cuộc sống xa hoa cho gia tộc. Sau khi ve hào nhoáng bị thời gian vùi lấp, gia tộc Mạc Thị càng trở nên huyền bí.

Lúc trước người nắm quyền hành của Mạc gia là bố Mạc Nhiên, trải qua cuộc khủng hoảng lúc trước, bây giờ người nắm quyền là Mạc Nhiên.

Ôn Hình ngần ngại xoay chiếc điện thoại di động trong tay.

Bố của Mạc Nhiên...Không điềm đạm nho nhã như bố cô, bố của Mạc Nhiên là người lạnh lùng nghiêm khắc, người như vậy mỗi lần gặp phải Ôn Hình đều cảm thấy thấp thòm lo sợ, hôm nay cảm giác này lại càng đậm.

Cô phải làm gì đây?...

Đang lúc ngần ngại, điện thoại trong tay cô vang lên.

Là một số lạ.

Ôn Hình nghi ngại nhận máy, “A lô, ai vậy ạ?”

Giọng nói trầm thấp mộc mạc của một người đàn ông trung niên truyền đến, “Tiểu Hình, ta là bố của Mạc Nhiên.”

Động tác của Ôn Hình có chút cứng ngắc, giống như không thể tin nổi, “Chú Mạc?”

“Ừ. Tiểu Hình, con có thời gian không? Chúng ta gặp nhau một chút.”

Ôn Hình do dự một chút, lên tiếng “Vâng.”

Sau đó chú Mạc nhấn địa chỉ, trước khi cúp điện thoại, ông nói một câu, “Chú hi vọng chỉ mình cháu tới.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đầu Ôn Hình có chút mơ hồ, đây chính là nghĩ cái gì liền gặp cái đó...

Địa chỉ mà chú Mạc nói tương đối giống một quán cà phê, lúc cô đến bên trong chỉ thưa thớt có vài người.

Ở vị trí trong cùng, Ôn Hình thấy ông Mạc.

“Chú Mạc.”

Ông Mạc nhìn thấy cô, chỉ phía đối diện, “Ngồi đi.”

“Chú nhớ cháu rất thích uống Cappuccino, đã giúp cháu gọi rồi.”

“Cảm ơn chú.”

Ông Mạc nhìn cô, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, còn nhớ cô bé lúc trước luôn đi bên cạnh Mạc Nhiên bây giờ đã trở thành một cô gái yêu kiều duyên dáng, thực xinh đẹp.

“Đã lâu không gặp, cháu đã lớn như vậy, chú không nhận ra nổi.”

Ôn Hình chỉ khẽ mỉm cười một cái, không lên tiếng.

Ông Mạc cũng nhìn thấy sự lo lắng của cô, không nói về chuyện cũ nữa, trực tiếp vào vấn đề: “Hôm nay đến là muốn cùng cháu nói về chuyện Mạc Nhiên.”

Ôn Hình trong lòng sớm đã có dự liệu, “Vâng ạ.”

“Chú nghe nói hai đứa yêu nhau?” Ông Mạc nói xong cảm lý cà phê uống một ngụm.

Giọng điệu bình tĩnh, Ôn Hình không biết nên đáp lại thế nào, nói thật, “Vâng ạ.”

“Tiểu Hình.” Ông Mạc dừng một chút, nói: “Chú không muốn phản đối hai đứa, nhưng mà cháu đã mất tích nhiều năm như vậy, cháu cho rằng vẫn hiểu Mạc Nhiên sao?”

“Chú Mạc, lời này của chú là có ý gì ạ?”

“Lúc trước công ty bố cháu phá sản, cháu và Mạc Nhiên đã hủy bỏ hôn ước là chuyện bất đắc dĩ, ta không thể để cho Mạc gia phải chịu tổn thất lớn như vậy. Khi đó Ôn gia không có khả năng xoay chuyển tình thế, mà bây giờ, Tiểu Hình, cháu có thể ở bên cạnh giúp nó không?”

Ôn Hình nắm chặt ly nước, á khẩu không trả lời được.

“Tiểu Hình, cháu nên biết, vị trí Mạc phu nhân này cháu không thể làm tốt được. Nếu như cháu đủ mạnh thì hôm nay chú sẽ không nói những lời này, chỉ là khả năng của cháu bây giờ, còn cách xa Mạc Nhiên một đoạn, cháu, hiểu ý của ta không?”

Ôn Hình nghe những lời này, trong lòng cay đắng, nhưng nét mặt vẫn mạnh mẽ nặn ra một nụ cười, “Cháu hiểu, chú Mạc.”

Về mặt nghiêm túc của Ông Mạc rốt cuộc cũng có chút hòa dịu, “Hiểu là tốt rồi. Vậy chuyện của các cháu, tạm thời hai đứa đừng gặp mặt. Nó đối với cháu rất sâu nặng, chú không muốn nó càng lún càng sâu.”

Lời nói vừa dứt, Ôn Hình không thể tin được ngược mắt nhìn ông Mạc, “Chú Mạc, làm sao có thể như vậy?”

Ông Mạc ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Mạc Nhiên là con trai chú, chú làm như vậy là vì muốn tốt cho nó.”

“Chú Mạc, dù vậy, nhưng anh ấy có cuộc sống riêng của mình, anh ấy có quyền lựa chọn.”

Ông Mạc nhún mày, “Tiểu Hình, cháu đã đồng ý với chú, thì nên biết làm như vậy là lựa chọn tốt nhất. Chỉ cần cháu bằng lòng, như vậy nó chọn hay không chọn cũng không quan trọng.”

Ôn Hình trong lòng giằng co hồi lâu, mới lên tiếng: “Chú Mạc, xin lỗi, cháu không thể.”

Ông Mạc cảm lý nước trong tay dừng lại, ngược mắt nhìn Ôn Hình, “Tiểu Hình, cháu là đang từ chối?”

“Chú Mạc, cháu...”

Lời còn chưa dứt, đã có âm thanh lạnh lùng chen vào, “Cô ấy đương nhiên là từ chối.”

Ôn Hình có chút bối rối nhìn Mạc Nhiên, “Mạc Nhiên...”

Mạc Nhiên kéo Ôn Hình tới bên cạnh mình, lạnh nhạt nhìn Ông Mạc, “Bố đã nhiều tuổi như vậy rồi, vẫn còn muốn nhúng tay vào chuyện của con sao?”

Ông Mạc không nghĩ tới Mạc Nhiên lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, bất giác nhìn về phía Ôn Hình, trách cô đã nói với Mạc Nhiên.

Mạc Nhiên ngăn lại tầm mắt của bố, nói: “Không cần đoán. Con đã sắp xếp người bên cạnh bố.”

Ôn Hình kinh ngạc nhìn Mạc Nhiên, không tin anh lại có thể đối xử như vậy với bố của mình.

Ông Mạc vừa nghe, nhất thời tức giận, “Con đang làm phản sao? Con nghĩ bây giờ đã đủ lông đủ cánh rồi, cho nên không còn để bố mình vào mắt nữa ư?”

Mạc Nhiên làm thinh, vẫn như cũ mặt không cảm xúc, chỉ bắt quá lời nói ra lại mang theo nhiều châm biếm, “Bố đang ra sức làm tròn trách nhiệm của người cha à? Tại sao hôm nay mới bắt đầu thể hiện tình thương của cha rồi xen vào chuyện của con?”

Ông Mạc giận dữ, vỗ bàn, “Con dám nói như vậy với ta?!”

Ánh mắt Mạc Nhiên lạnh lùng, “Bố hãy tự lo bản thân mình cho tốt.” Nói xong liền kéo tay Ôn Hình bỏ đi.

Ông Mạc thấy hai người bỏ đi, nổi giận kêu: “Con đứng lại đó cho ta!”

Mạc Nhiên xoay người, lạnh nhạt nói: “Còn có việc gì sao?”

“Ta nói cho con biết, chỉ cần ta còn sống ngày nào, ta nhất định sẽ không để hai đứa yêu nhau.”

Mạc Nhiên nghe xong, cười lạnh một tiếng, anh dùng giọng điệu âm lãnh chưa từng có, nói: “Con không ngại để bố đi theo mẹ con đâu.”

Nhất thời cả Ôn Hinh và ông Mạc đều bị giật mình.

Sắc mặt ông Mạc tái nhợt, lui về sau hai bước rồi vô lực ngã ngồi xuống ghế, giống như trong nháy mắt đã già đi mười tuổi, ông khiếp sợ nhìn Mạc Nhiên, nhìn con trai của mình, hóa ra... Hóa ra nó vẫn chưa bao giờ quên đi thù hận, chưa từng tha thứ cho ông, từng ấy năm đến nay ông vẫn chưa thực sự hiểu hết về con trai mình, mà chỉ càng lúc càng xa nó.

Ông khó khăn nói ra, “Mẹ con...”

Mạc Nhiên lạnh lùng cắt ngang lời ông, “Đừng nhắc tới mẹ tôi, ông không xứng.”

Ông Mạc phức tạp nhìn Mạc Nhiên, trong mắt ông có hối hận, có áy náy, có bi thương...

Đời này của ông, điều hối hận nhất là mẹ của Mạc Nhiên.

Mạc Nhiên không để ý tới sự đau khổ của bố mình, xoay người rời đi, khi tới cửa lạnh lùng nói: “Hôn nhân của tôi không cần ông có đồng ý hay không. Chỉ cần ông có mặt trong hôn lễ là được rồi.”

Không để ý tới phản ứng của ông, Mạc Nhiên kéo tay Ôn Hinh ra khỏi quán cà phê.

Bên trong quán, ông Mạc suy sụp ngồi trên ghế, thì ra là không còn khí thế nữa, ông hôm nay chỉ là một người đàn ông trung niên đau lòng vì mất vợ.

Một lúc lâu, ông đau khổ ôm mặt, âm thanh nghẹn ngào từ trong lòng bàn tay truyền ra, “...Khởi An.”

Mạc Nhiên đi rất nhanh, Ôn Hinh đuổi theo không kịp, “Mạc Nhiên, anh chậm một chút.”

“Mạc Nhiên...”

Bước chân Mạc Nhiên chậm lại, những vắn bước về phía trước.

Cho tới khi đã ngồi vào trong xe, Mạc Nhiên vẫn không lên tiếng, Ôn Hinh có chút bất an nhìn thoáng qua, anh... đang tức giận ư... nhưng mà...

“Anh...”

Khóe miệng hơi nhếch, nói: “Lần sau em đừng ngốc như vậy.”

Ôn Hinh nhỏ giọng lầm bầm, “Nào có.”

Mạc Nhiên liếc sang cô, vừa khởi động xe vừa nói: “Nếu như anh không tới em định làm gì? Sẽ bỏ anh à?”

Ôn Hinh bĩu môi, “Em đã không đồng ý mà.”

Mạc Nhiên giọng đều đều hỏi lại, “Phải không?”

Ôn Hinh thức thời không muốn bàn tiếp vấn đề này, bỗng nhiên nghĩ tới màn giường cung bật kiếm vừa rồi của 2 cha con Mạc Nhiên, dè dặt hỏi: “Cái đó, chú Mạc...”

Vừa nhắc tới ông Mạc, trong con người Mạc Nhiên tự lại một cỗ lãnh ý, “Không cần để ý tới ông ấy.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị. Yên tâm đi.” Mạc Nhiên lạnh lùng chế giễu một tiếng, “Cho dù thế giới chỉ còn lại mình ông ta, ông ta cũng vẫn sống rất tốt.”

Ôn Hinh nhìn vẻ mặt cứng rắn của Mạc Nhiên, không biết nên nói gì cho phải, khúc mắc của hai cha con bọn họ chính là mẹ của Mạc Nhiên, một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng lại tuyệt thế phong nhã.

Trên đường trở về, Ôn Hinh không nhắc lại chuyện mới xảy ra, hai người yên lặng cho tới lúc về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Hạnh phúc

Ôn Hình và Mạc Nhiên lại vui vẻ như lúc trước, ông Mạc cũng không liên lạc lại với cô, tất cả đều trở về đúng quỹ đạo, giống như chuyện ngày hôm đó chưa từng xảy ra.

Có lẽ là vì áy náy chuyện hôm đó, Ôn Hình mấy ngày nay “phu xướng phụ tùy” chưa từng thấy, thậm chí còn học nấu canh.

“Ừ, món này thêm gia vị vào.” Ôn Hình vừa nhìn vào nồi vừa nhìn qua quyển sách dạy nấu ăn một bên, “Sau đó, cho thêm chút gừng để khử mùi tanh...”

“Khoai từ.”

“Gia vị.”

“Còn cần gì nữa?”

Lật trang sách, “Xương sườn, khoai từ, nước...Ừ, đều thả vào cả...Cuối cùng là châm lửa.”

“Phụt.” Tay vặn một cái, lửa được bật lên.

“Lúc đầu cho lửa lớn sau đó vặn nhỏ để hầm.”

Được rồi, đã ổn, bây giờ chỉ chờ thôi.

Ôn Hình chớp chớp mắt, cảm thấy mình có thiên phú về nấu ăn a.

Chờ đến lúc canh xương hầm khoai từ chín rất lâu, Ôn Hình suy nghĩ một chút, quyết định gọi điện thoại cho ai đó.

Điện thoại được kết nối.

“Đang bận à?” Ôn Hình nghe trong máy thấy có âm thanh ồn ào của những người khác, hỏi.

“Vừa họp xong.” Mạc Nhiên không để ý tới ánh mắt đùa giỡn của Lâm Sanh bên cạnh, đi ra khỏi phòng, “Có việc gì ư?”

“À, không có.” Nhìn chăm chăm vào vật gì đó, Ôn Hình nói: “Anh vẫn còn đang ở công ty à?”

“Ừ, sao vậy?”

“Không có gì, chờ chút em tới đó.”

Không đợi Mạc Nhiên nói tiếng “Được”, cô đã nhanh chóng ngắt máy.

Mạc Nhiên nhìn điện thoại trong tay, có chút khó hiểu.

Đề đi động xuống, Ôn Hình chú ý tới nồi canh trên bếp, mùi thơm của canh xương lọt qua kẽ hở của vung nồi tràn ra ngoài, tràn ngập trong phòng bếp, làm cô không nhận được muốn nếm thử một ngụm.

Mở vung nồi, mùi thơm của nồi canh trong nháy mắt trở nên ngào ngạt, cầm cái môi quấy một cái, Ôn Hình hài lòng gật đầu, không tệ, mới nấu nhưng rất lợi hại...

Mười phút sau, nồi canh sôi...

Ôn Hình vặn nhỏ lửa lại, “Hầm với lửa nhỏ. Phỏng chừng vài phút sau là được rồi.”

Ba mươi phút sau, cô xuất hiện ở trước cửa công ty SG.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót, phía trên kia đèn trong phòng làm việc vẫn sáng, cô biết đó là phòng làm việc của anh.

Mang theo bình thủy, Ôn Hình đi vào đại sảnh trong những cái nhìn chăm chú của nhân viên.

Nhân viên ở đại sảnh đã được Lâm Sanh dẫn dò, sớm nhớ kỹ vị này là vợ tương lai của tổng giám đốc, ai nấy đã tươi cười lại càng thêm tươi cười, nói chuyện càng thêm nhẹ nhàng, thái độ càng thêm nghiêm chỉnh, nói tóm lại, ai cũng cố trung ra mọi mặt tốt nhất.

Bởi trợ lý Lâm nói, nếu làm cho vợ tổng tài cao hứng nhất định tổng tài cũng cao hứng, nếu tổng tài cao hứng nhất định tương lai sau này của các cô sẽ tốt hơn.

Theo quan sát mấy ngày nay, các cô thấy lời nói của trợ lý Lâm rất có lý.

“Ôn tiểu thư, tổng giám đốc bây giờ đang ở trong phòng làm việc, cô cứ trực tiếp vào phòng là được.”

Không đợi Ôn Hình hỏi, mấy cô nhân viên đã nhiệt tình nói với cô.

“Ừ, cảm ơn.” Ôn Hình cầm theo bình giữ nhiệt bước vào thang máy chuyên dụng.

Thật lòng mà nói, Ôn Hình đã quá quen với loại thái độ này của mấy cô nhân viên, cô thà rằng mấy người đó dùng quá nhiệt tình với cô, cô không muốn từ dưới lầu lên trên lầu đều là một đám người dùng ánh mắt hùng hực như vậy mà nhìn cô.

Thang máy dừng lại ở tầng cao nhất.

Ôn Hình trên đường đi đón nhận ánh mắt của mọi người, đi tới phòng làm việc của Mạc Nhiên.

Gõ cửa, “Cốc cốc cốc.”

“Vào đi.”

Mạc Nhiên giương mắt lên nhìn thấy cô, ánh mắt dời xuống bình giữ nhiệt trong tay cô, nhú mày, đặt chiếc bút trong tay xuống, “Vừa rồi tại sao lại cúp điện thoại nhanh như vậy?”

Ôn Hình cười đắc ý, “Ừ, là em tự tay nấu—” cô ý kéo dài âm cuối “—là canh.”

Mạc Nhiên nghe thấy thế vô cùng kinh ngạc, cười nói: “Canh sao? Có thể uống được không?”

Ôn Hình âm ỉ, “Uống thử một chút sẽ biết. Đây, em nói cho anh biết là em có có tài nấu ăn trời cho đó nha.”

Nhanh tay mở bình, mùi thơm nhanh chóng lan ra khắp nơi.

Ôn Hình múc một chén cho Mạc Nhiên, ánh mắt mong chờ, “Ném thử xem.”

Mạc Nhiên cầm lấy, uống vài hớp, nếm nếm khoai từ, gật đầu nói: “Cũng không tệ.”

Ôn Hình nghe vậy, rất tự đắc, “Em nói em là có tài nấu ăn trời cho mà.”

*Editor: thiết hết sức mệt.3 chị ấy là đang tự luyện đó mấy bạn

Vừa mới nói xong, cô lại nghe thấy câu nói tiếp theo của anh, “Khoai từ hầm quá kĩ nên bị nhão, còn nữa, xương sườn đều đã bị em gặm qua hết sao? Không có tí thịt.”

*Editor: ta nói tự luyện là không tốt mà.v

Ôn Hình: “...”

Đây là cố ý sao...

Mặt cô đen lại. Làm như muốn cướp lại bát canh trong tay Mạc Nhiên, “Không ăn nữa thì bỏ đi, đưa em!”

“Ồ kìa.” Mạc Nhiên nghiêng người tránh tầm với của cô, “Anh chưa nói là không uống. Ngoan, đừng làm loạn.”

Khóe miệng cô giật giật, có cần phải dùng giọng điệu của một đứa trẻ để nói chuyện với cô không hả...

Mạc Nhiên nhìn vẻ mặt âm ỉ của cô cười khế, sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, hỏi cô: “Em ăn chưa?”

Ôn Hình bủi môi, ngồi xuống ghế salon, “Chưa. Không muốn ăn.”

Mạc Nhiên nghe vậy nhú mày. “Làm sao lại không muốn ăn? Dạ dày khó chịu à?”

“Ừ.” Ôn Hình xem lướt qua điện thoại, lơ đãng trả lời, “Buổi trưa ăn nhiều nên có chút khó chịu, bây giờ không muốn ăn thứ gì.”

Mạc Nhiên nhìn sắc mặt có chút kém sắc của cô, thả bát canh trong tay xuống, đi tới bên cạnh cô, cầm lấy di động trong tay cô, nhìn cô chằm chằm, “Đồ ăn lại không chú ý?”

Ôn Hinh có hơi phản ứng không kịp, “À? Hay ăn nhiều, không sao đâu.”

Gõ nhẹ trán cô, Mạc Nhiên dặn dò: “Ăn vừa đủ no thôi. Đừng ăn no quá. Biết chưa?”

Ôn Hinh sờ cái trán bị gõ, lấy lại chiếc di động của mình, nói: “Biết rồi, biết rồi.”

Nói xong liếc mắt nhìn hần, nhỏ giọng thì thầm: “...Còn trẻ mà đã dài dòng như vậy.”

Mạc Nhiên đang chuẩn bị quay lại bàn làm việc, thỉnh thoảng nghe được câu nói này của cô, đầu đầu mĩm cười, “Anh làm vậy là vì ai hả? Còn chê anh dài dòng.”

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Lâm Sanh bước vào thì thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của ông chủ, lại nhìn sang bên cạnh, không cần suy nghĩ cũng biết sắp vừa bị vị nhân sĩ này chọc tức.

Lâm Sanh hơi không rõ, không nghĩ tới người cao cao tại thượng như anh cũng có ngày bị người ta kéo xuống... Hần âm thầm vui vẻ, rốt cục cũng có người có thể không chế được Mạc Nhiên... Ừ, sau đó hần cũng có thể áp dụng con đường này để mưu cầu quyền lợi cho bản thân mình.

*Editor: mơ à sắp? Tĩnh lại đi, trước khi quá muộn.v

Ôn Hinh nhìn người đang đứng bất động, suy nghĩ không biết đang trôi về phương nào, cảm thấy thật kỳ quái.

Hiểu rõ tính cách của hần, Mạc Nhiên sắc mặt đen lại, người này ngay cả đến vẻ mặt phản bội của mình cũng không biết thu lại, thật là, làm người khác không biết nên nói gì...

Mạc Nhiên bất đắc dĩ cắt ngang dòng suy nghĩ của trợ lý Lâm, “Lâm Sanh.”

“Vâng?” Lâm Sanh mở miệng nhìn Mạc Nhiên.

“Công việc.”

“À à.” Lâm Sanh thấy được ánh mắt không vui của ông chủ liền khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, “Tổng giám đốc, đây là mấy bản hợp đồng cần ký tên.”

“Ừ.” Mạc Nhiên quay đầu nói với Ôn Hinh: “Đói bụng thì uống chút canh.”

Bị người khác chứng kiến làm cô thấy xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sống chung

Ngày trôi qua như nước chảy, nói bình thường thì cũng bình thường, nói hạnh phúc thì cũng hạnh phúc.

Đối với Ôn Hinh, cuộc sống như thế này là hài lòng nhất, chỉ là Mạc Nhiên gần đây, rất không hài lòng... tiến triển quá chậm...

Cách giờ tan tầm một giờ đồng hồ, Mạc Nhiên thường giờ tay xem đồng hồ, chân mày cau lại, hơi lộ ra một mối, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, mặc dù anh là tổng giám đốc nhưng tình trạng công ty dạo này hơi đặc biệt, trợ lý Lâm xin nghỉ về quê, những trợ lý khác năng lực so với Lâm Sanh có hơi kém hơn, Mạc Nhiên có chút không hài lòng, anh bất đắc dĩ phải tự mình giải quyết công việc.

Mạc Nhiên vẫn cảm thấy trợ lý của mình là một “người đàn ông kỳ quái”, não của hần so với người bình thường có điểm không giống (Lâm Sanh: ta cũng cảm thấy dây thần kinh não của cậu cũng cong cong uốn uốn vượn vượn so với người bình thường cũng không giống ~~~~), ở nhà bị mẹ quản chặt đến muốn chết, quả là một người con trai nhị thập tứ hiếu, mẹ hần bảo hần đi hướng đông hần tuyệt đối không đi hướng tây, nói hần đi hướng tây hần tuyệt đối không dám sang hướng đông...

Vừa mới nghĩ tới mẹ già nhà Lâm Sanh, trong lòng Mạc Nhiên cũng bất giác cảm thấy trong lòng phát sợ, hần cũng không dám trái lời, bảo đi hướng đông không dám đi hướng tây, bảo đi hướng tây cũng không dám đi hướng đông. Thật sự là, người mẹ này khí thế quá lớn, quá nhiệt tình, quá sôi nổi, quá... Không biết nên nói thế nào nữa...

Đề chiếc bút trong tay xuống, Mạc Nhiên xoa xoa mi tâm, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Mấy ngày nay không có Lâm Sanh, áp lực đè lên người anh quá lớn. Hơn nữa Ôn Hinh cũng không thể mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, thời gian bọn họ sống chung cũng không phải là quá lâu, đây là điều làm Mạc Nhiên cảm thấy bất mãn nhất.

Chỉ là một vị đương sự khác không nghĩ như vậy, ông chủ Mạc bày đặt sống nghiêm chỉnh luôn dính lấy cô khiến cô ăn không tiêu a~~~~

Mạc Nhiên nhắm mắt suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định...

Ừ, chính là như vậy...

Sau khi rời quán cà phê Ôn Hinh không quay lại SG mà về thẳng nhà.

Đi ra khỏi thang máy, móc chìa khóa ra, đang chuẩn bị mở cửa, phía sau có đôi tay vươn đến xoay người cô quay lại, còn chưa đợi cô phát ra âm thanh sợ hãi đã chặn môi cô lại bằng một nụ hôn.

Hơi thở quen thuộc phát ra xung quanh chớp mũi, tâm tình cô ổn định lại, cảm thấy người này càng ngày càng không biết phân biệt hoàn cảnh rồi...

Răng môi hòa lẫn, bao nhiêu nhớ nhung ngay lúc này bùng nổ mãnh liệt, Mạc Nhiên đưa tay đỡ sau gáy cô, không ngừng kéo gần khoảng cách của hai người, tay hạ xuống tìm chiếc chìa khóa trong tay cô, một tay mở cửa, sau đó đóng lại.

“Thỉnh thoảng.”

Cửa bị đóng lại, Mạc Nhiên đặt cô dựa vào cửa, hai tay cô ôm chặt cổ anh, đáp lại nhiệt tình của anh...

Hơi thở dục vọng vây quanh hai người. Mạc Nhiên mỗi lần thân thiết với Ôn Hinh đều cảm thấy có khát vọng vô hình nào đó, loại khát vọng này như cỏ dại không ngừng lớn lên trong lòng anh, làm anh không muốn dừng, không muốn...

Nhân lúc lý trí chưa mất hết, cô đẩy Mạc Nhiên ra, tựa đầu lên vai anh, “Em nói...” Ôn Hinh cố gắng khôi phục lại hơi thở, chậm chậm, tiếp tục nói: “Anh có thể hay không đừng làm em kinh sợ như vậy?”

“Ừ?” Mạc Nhiên khép hờ đôi mắt, ngửi mùi hương trên người cô, nhẹ giọng nói: “...Anh muốn thấy em bối rối.”

Ôn Hinh mặt mày liếc mắt, “...Kỳ cục.”

Đẩy người nào đó ra, Ôn Hinh sửa sang lại quần áo, đi vào trong nhà, nói: “Chìa khóa của em.”

Mạc Nhiên nghe thấy, nhìn chìa khóa trong tay, sau đó tỉnh bơ nhét vào túi của mình, thản nhiên nói: “Bị tịch thu.”

Hả?

Ôn Hinh đặt túi xuống, quay đầu lại: “Như thế nào mới trả lại chìa khóa? Em thấy hôm nay anh hành động rất kỳ lạ nha. Nói, có chuyện gì?”

Mạc Nhiên nhú mày, đi tới, nói: “Tính cách giấc của em quá kém, anh thay em bảo quản.”

Ôn Hinh đang rót nước, nghe thấy vậy liền đứng tay, “Anh nói gì vậy?” Nếu không phải anh đột nhiên xông tới thì làm sao mà em bị giật mình được.”

Cứ thế trả đũa, Ôn Hinh buồn bực, “Anh như vậy là không tốt, chò cửa không nên đứng ả núp như vậy nha. Là người bình thường thì đều bị anh dọa cho phát bệnh a...”

Mạc Nhiên tiếp tục nghiêm túc nói: “Anh là đang kiểm tra xem ý thức phòng vệ của em.”

...Đang uống nước cô không nhin được...liền bị sặc...

Ho khan... “khụ...khụ...”

Mạc Nhiên tiến đến, “Đến việc uống nước cũng không làm người ta yên tâm.”

Ôn Hinh đang định muốn phản bác lại, nhưng trong vành mắt đều là nước mắt, bắt đắ dĩ đành ho khan càng thêm kịch liệt để tỏ ý cô đang rất bất mãn...

Ai bảo anh tới bữa bãi, cái gì mà mượn cớ...

Bị Mạc Nhiên chọc như vậy, cô nghĩ giây thần kinh của anh bất thường, không truy cứu đến cùng nữa, vì vậy cũng quên luôn chuyện chìa khóa.

Com tối là do Mạc Nhiên nấu.

Từ khi cô biết anh có tài nấu nướng liền bỏ mặc để anh tự nấu, bất kể anh uy hiếp hay dụ dỗ thế nào cũng không chịu xuống bếp nấu com.

Mạc Nhiên đến “người vợ đảm đang phải ra được phòng khách xuống được phòng bếp” cũng đều nói ra rồi, nghe vậy Ôn Hinh tròn mắt, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Mạc Nhiên, “Đây là thời đại nào rồi còn đem đảm đang gì đó để nói, còn nữa, có tài nguyên chính là phải dốc sức mà sử dụng, đã có hàng thượng hạng như vậy vì sao còn muốn khỏi đồng nát em đây. Được rồi, không cần nhiều lời nữa, đầu bếp, làm việc đi.”

Mạc Nhiên nhìn Ôn Hinh với vẻ mặt “Em không phải là đầu bếp, không biết làm đồ ăn, cho nên sau này đều do anh đảm nhiệm”, đột nhiên cảm thấy hối hận, anh ngày đó không nên nói tài nghệ nấu nướng của người nào đó là bình thường, anh nên trắng trợn mà tán dương, như vậy sẽ không phải như bây giờ, mất đi quyền lợi của mình. . .

Ôn Hinh ở bên cạnh giúp Mạc Nhiên, nhìn động tác thuần thục của anh, cảm giác thỏa mãn nghĩ “Nhà có đầu bếp, vạn sự đều không lo”, trong lòng không khỏi cảm khái: Vị này thực sự là đồ dung thiết yếu khi đi du lịch a. . .

Beta: amen — đó là chồng chị =’=

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Mạc Nhiên đột nhiên hỏi.

Ôn Hinh suy nghĩ đến xuất thần, buột miệng nói ra, “Anh thật hiền lành.”

“...” Mạc Nhiên đen mặt, ý nghĩ trong lòng bộc phát kiên định, thật sự có cần phải để người nào đó ý thức một chút chức vụ bạn gái của mình. . . Quan trọng là “bạn gái”, chứ không phải để cô này sinh cảm giác anh rất hiền lành. . .

Ý thức được mình vừa nói cái gì, cô thấy rất khâm phục bản thân, lời như vậy cũng có can đảm để nói ra, đại BOSS oai phong a ~~~~

Vội vàng thay đổi chủ đề, “A, món rau sắp cháy rồi.”

Mạc Nhiên nhìn vào nồi, thần nhiên nói: “Mới nhắc nồi xuống.”

“...” Ôn Hinh liền muốn khóc, ông chủ Mạc thật vô tâm, anh không cần phải diện cái vẻ mặt vô cảm ấy có được hay không, rất dọa người a ~~~~

Nhìn lướt qua vẻ mặt hối hận của người nào đó, trong mắt Mạc Nhiên hiện lên tia vui vẻ, có thể lấy lại được tính cách của ngày trước quay về, sẽ không bao giờ làm mất nữa. . .

Cô ấy không biết mình có bao nhiêu nhớ nhung, thời gian sống chung trước đây. . .

Cho nên sau này, cũng không muốn nhìn thấy trong lòng mình bị ký ức kia đóng chiếm. . .

Như vậy thật tốt. . .

Buổi tối, thời gian trôi đi thật nhanh, đồng hồ treo trên tường đã dừng ở vị trí mười giờ.

Cô cảm thấy kỳ lạ, bình thường Mạc Nhiên đến giờ này đều phải về nhà, đêm nay làm sao lại là một bộ dạng làm ngơ, ngồi trên ghế salon cùng cô xem tivi.

Lại chùng mười phút đồng hồ qua đi, Ôn Hinh thấy Mạc Nhiên vẫn không có ý định đi về, không nhin được lên tiếng: “Hơn mười giờ rồi, anh không phải về nhà sao?”

Mạc Nhiên nghe vậy nhìn lên đồng hồ, đứng dậy nói: “Đúng là muộn rồi nhỉ.”

Ôn Hinh tưởng rằng Mạc Nhiên nói xong câu này sẽ đi, cũng vội vàng đứng dậy, định tiễn anh ra cửa, nhưng mà. . .

“Ồ kìa, anh vào phòng ngủ của em làm gì vậy?” Ôn Hinh nhìn anh đột nhiên quẹo vào phòng mình, vội vàng hỏi.

“Không phải em nói đã muộn rồi sao? Anh tắm đã, em ngủ ngon.”

Ôn Hinh tròn mắt: Ngủ cái đầu anh!

Ôn Hinh: “...Nhà em không có phòng trống, ngủ xô pha khẳng định anh sẽ không ngủ được.”

Cho nên tối nay anh vẫn nên về nhà thì hơn. . .

Tay vẫn cời áo khoác, chỉ nghiêng mặt sang nói với cô: “Ừ, anh biết, vậy nên hai ta cùng ngủ chung.”

Sau đó Mạc Nhiên tiến vào phòng tắm bỏ mặc Ôn Hinh tiếp tục tròn mắt há mồm.

Ôn Hinh: “...”

Việc này giống như là anh đang muốn sống chung. . .Nhưng mà. . .

Ôn Hinh hậu tri hậu giác vội vã chạy tới, đứng ngoài đền cuồng gõ cửa, “Không được, nhà em không có đồ tắm và vật dụng hàng ngày của anh.” Quan

trọng là...không có đồ ngủ a, chẳng lẽ muốn trần truồng đi ngủ, nghỉ thôi Ôn Hinh cũng cảm thấy không an toàn.

Bên trong có giọng nói của Mạc Nhiên truyền đến, “Sẽ có.”

Ôn Hinh khóc không ra nước mắt, “Lẽ nào là từ trên trời rơi xuống à? Đừng đùa, Mạc Nhiên anh không được tắm mau ra đây về nhà đi.”

Không đợi Ôn Hinh khuyên người bên trong đi ra, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bất đắc dĩ Ôn Hinh chỉ có thể ra mở cửa.

Nhưng mà, khi thấy Lâm Sanh, Ôn Hinh liền biết Mạc Nhiên đêm nay chắc chắn sẽ không về nhà.

Ngoài cửa, Lâm Sanh vẻ mặt thâm cừu đại hận cầm cái vali lớn, trong vali đều là quần áo và đồ dùng hàng ngày của Mạc Nhiên. Buổi tối lúc hắn đang cùng trò chuyện với mẹ già, kết quả là bị một tin nhắn của Mạc Nhiên cắt ngang, yêu cầu hắn đem mấy thứ này đến đây.

Lâm Sanh buồn bực muốn chết, thật vất vả để dành một chút thời gian cho mẹ, kết quả lại phải làm chân sai vặt cho ông chủ, đáng thương cho hắn thật khó khăn lắm mới thoát khỏi sự tra khảo của thái hậu.

Khi nhìn đến phía sau Ôn Hinh, ở trong lòng hắn mắng mẹ nó Mạc Nhiên thật trâu bò, hai người ân ái làm ơn đừng trình diễn trước mặt hắn được không? Mẹ già vì chuyện hắn vẫn độc thân mà suýt chút nữa nổi đóa với hắn a!?

Lâm Sanh đưa cái vali cho Ôn Hinh, chân thành thổ lộ lời nhờ cậy: “Ôn Hinh à, chăm sóc thật tốt cho Mạc Nhiên, đừng để hắn phát sinh mấy chuyện vớ vẩn, hại ta buổi tối cũng không được yên thân a.”

Ôn Hinh: “...”

Nhìn bộ dạng làm bộ đáng thương của Lâm Sanh, Ôn Hinh cũng khá đồng cảm, vị Lâm trợ lý này, thật đúng là vì Mạc Nhiên mà dãi nắng dầm mưa, quá không dễ dàng.

Không muốn nhìn thêm bộ dạng “xin cô thương xót” của Lâm Sanh, Ôn Hinh chỉ có thể đáp ứng, “...Tôi biết rồi. Làm phiền anh quá.”

“Vẫn là Tiểu Hinh tốt bụng.” Lâm Sanh bị giầy vò nên đại não có chút rối loạn, trước khi đi còn không quên khen ngợi Ôn Hinh một câu.

“...” Ôn Hinh được Lâm Sanh khen một câu, thật không biết nên nói gì luôn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thương

Lúc Ôn Hinh tỉnh lại thì thấy bên cạnh không có người, anh ấy đi đâu rồi.

Cô cẩn thận lắng nghe, trong phòng ngủ hay trong phòng tắm đều không nghe thấy tiếng của anh. Cô nghĩ anh đã đến công ty rồi.

Ngủ dậy đầu tóc rối bù, cô vội tay lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, vừa nhìn thấy đã mười hai giờ trưa, thế mà đã trôi qua một buổi sáng... Cô chưa bao giờ ngủ đến tận trưa như ngày hôm nay, đây là giấc ngủ ngon nhất trong mấy năm qua.

Cô trầm tư suy nghĩ, lại nghĩ tới anh, cô có thể ngủ được lâu như vậy, là bởi vì có anh bên cạnh...nghĩ tới đây, cô nhoẻn miệng cười.

“Xoạch.” Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, anh mặc một bộ tây trang, tay phải mang theo cặp lồng đứng ở cửa.

Thấy cô đã dậy, anh nói: “Dậy rồi à?”

Ôn Hinh nhìn thấy anh liền ngạc nhiên: “Anh không phải đã tới công ty rồi sao?” Làm sao lại xuất hiện ở đây?...

“Ừ.” Mạc Nhiên nói lỏng chiếc cà – vạt, nói: “Đến rồi. Lúc sáng thấy em ngủ ngon như vậy đoán chừng đến trưa mới tỉnh, cho nên anh tới công ty, lúc về tiện đường mua cơm trưa cho em đây.”

“Vâng.” Cô lười biếng trả lời, ngồi trên giường như không muốn đứng dậy.

Cô ngủ lâu quá, di chuyển một chút liền thấy mệt mỏi...

Mạc Nhiên thấy cô ngồi yên không động dậy, nhún nhún, “Đứng dậy đi ăn cơm.”

“Vâng.” Cô vẫn ngồi trên giường, híp mắt không động đậy.

Anh thấy vậy liền đặt hộp cơm ở bên ngoài, sau đó đi tới nói: “Em đây là muốn tự tay anh giúp em thay đồ hả?” Nhìn anh càng lúc càng lại gần, cô mở to mắt, vội vàng nói: “A! Em ngồi dậy liền, lập tức dậy.” Nói xong cô liền vén chăn nhảy xuống giường, xông vào nhà tắm rửa mặt. Mặc Nhiên nhìn cô cuống quýt chạy vào nhà tắm liền lắc đầu cười cười.

Hơn mười phút sau, cô từ bên trong đi ra, đi tới phòng khách thấy anh đang mở laptop, tay đang cầm điện thoại. Quay đầu chạm phải ánh mắt của cô, anh liền nói với người trong điện thoại “Mười phút sau lại tiếp tục”, rồi cúp điện thoại. Cô cảm thấy ngại vì đã cắt ngang chuyện của anh, đang muốn nói gì đó, anh đã đứng dậy hướng phía cô đi tới, “Cơm và thức ăn anh đã giúp em hâm nóng rồi, ở trong nôi.”

“Em tự nấu cơm được, anh đi làm đi.”

Ôn Hinh có chút phiền não, tại sao ở cùng với anh cô luôn có cảm giác tài nghệ của mình thật thấp... Nhìn thấy người trước mặt đang đi tới, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Đúng là không phải ảo giác của cô...

“Ngây ngốc đứng đó làm gì? Đi thôi, đi ăn cơm.” Anh dắt tay cô đi đến phòng bếp.

Ôn Hinh nhìn tay của anh và của cô dính lấy nhau, khoe miệng giết giết, cô rất muốn nói một câu, cô có thể tự đi mà ~~~ nhưng mà nhìn gò má thán nhiên của người trước mặt, còn có đường nét rõ ràng làm cho anh càng thêm đẹp trai...

Cô thàn than trong lòng một tiếng: Ăn cái gì mà lại tú sắc khả san như vậy a...

“Anh không ăn sao?” Cô nhìn anh vì cô mà bận rộn, lại không soạn bát đĩa cho chính mình, hoài nghi hỏi.

“Anh ăn rồi. Anh ra phòng khách trước” Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Cả người Ôn Hinh có chút mơ hồ, cô cảm thấy sống chung với anh có chút kỳ lạ... Có cảm giác phụ thê giản dị...

Ánh mắt chậm rãi hướng về phía anh, cô ngẩn ngơ nghĩ: Để một vị nam thần biến thành người đã có gia đình như vậy có được không?... Nếu để cho đám người tiêu Tô và mấy người trong công ty SG biết được, cô chắc sẽ bị mấy người đó phỉ nhổ khắp mình đi... Vừa ăn vừa nghĩ, cô cảm thấy hơi sợ nhưng cũng rất hạnh phúc.

Từ trong phòng bếp đi ra, cô vốn không muốn làm phiền anh. Ai ngờ lúc đi ngang qua thì anh phát hiện, liền gọi cô lại. “Lại đây.” Mặc Nhiên vẫy tay, ý bảo cô đi tới.

“Có chuyện gì vậy?” Cô khó hiểu. Vừa ngồi xuống bên cạnh liền bị anh kéo lại ôm vào lòng, tựa cằm lên đầu cô, phả ra hơi thở có quy luật trên đỉnh đầu cô, không cần ngừng đầu cũng cảm giác được.

Cô đối với loại tư thế thân mật này có chút không tự nhiên, hơn nữa ngồi như vậy cũng rất khó chịu, giữa giữa muốn thoát ra, nhưng không ngờ càng bị anh ôm chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói trầm thấp vang lên phía trên, cô lập tức ngoan ngoãn ngồi im, không dám động đậy. Cố gắng để mình thả lỏng, cố gắng để mình quen với tư thế thân mật này của anh, cô di chuyển tầm mắt đến màn hình tivi.

Thế nhưng _____

Ôn Hinh tròn to hai mắt nhìn trên màn hình hiện ra gì đó, “Đây là... Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Áo cưới.” Lời còn chưa dứt, cô bỗng nhiên quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh. Con người sâu thẳm nhìn cô, anh cười, hỏi: “Có thích không?”

Cô vẫn đang đắm chìm trong câu nói vừa rồi của anh, vì quá kinh ngạc, cô không thể tin được, cô quả thật là không nghĩ tới người này từ lúc nào đã có hành động, có phải từ sau khi cô và anh gặp lại, anh liền có quyết định.

Không trả lời câu hỏi của anh, lý trí dần khôi phục, cô bỗng nhiên nghĩ tới một việc, cô do dự không biết mở miệng thế nào, sợ vừa nói ra liền làm cho tâm trạng của anh căng lên, dù sao cô cũng đã tận mắt nhìn thấy anh vừa nhắc tới bố anh tâm tình lại khác thường, cả người lạnh như băng làm cho người ta phát sợ.

Đề ý thấy cô vẫn đang trầm mặc, con người của anh khẽ động, hỏi: “Sao vậy? Em không thích ư?”

Ôn Hinh lắc đầu, “Không phải.”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa gò má cô, giọng anh nghe nhan nhợt, “Nhưng biểu hiện của em bây giờ cũng không phải là thích.”

Cô nhìn anh, cẩn thận mở miệng, “Anh... Em là muốn nói, chú Mặc vẫn chưa đồng ý...”

“Ôn Hinh.” Âm thanh lạnh lùng cứng rắn chặn ngang lời cô, ánh mắt vốn ôn hòa trở nên kiên quyết, như dòng nước không một tia gợn sóng, u ám làm

người ta bất an. “Ông ấy không liên quan. Đừng nhắc tới ông ấy nữa.”

Quả nhiên...

Nhìn thấy bộ dạng này của Mạc Nhiên, cô vẫn bị dọa sợ, nhưng càng nhiều hơn chính là hối hận vì sao lại nói ra chuyện này làm anh không vui, con người trong suốt chớp chớp, môi mím thành một đường, lộ ra vài phần căng thẳng.

Nhận thấy sự bất an và căng thẳng của cô, ánh mắt của anh lập tức trở nên mềm mại, tâm trạng cũng dịu lại, anh lại trở về bộ dạng lúc trước, đáng vẻ thân nhiên lộ ra một chút ôn hòa, nhần nại cùng ôn nhu đối với cô.

Cười một tiếng, anh thấp giọng mở miệng, “Chỉ cần một người đồng ý, ông ta phản đối cũng vô dụng.”

Ôn Hinh nghi hoặc nhìn anh, “Ai vậy?”

Anh nhẹ vỗ về cô, con người hướng về phía xa xăm, trở nên có chút khó đoán, làm cho người ta khó có thể phát hiện ra vẻ ưu thương cùng hoài niệm trong anh.

Cô đang khó hiểu, một lúc lâu, cô nghe được tiếng của anh, nhẹ như lông chim, giống như chỉ một khắc sau sẽ bay theo gió... “Mẹ anh”

Mẹ anh...

Cô ngăn người, mẹ của anh... Ký ức cuộn trào, cô nhớ tới khi còn bé có gặp qua bà, là người phụ nữ xinh đẹp tao nhã, lại còn tuyệt thế phong hoa... Người đó nếu gặp cô sẽ cười mà gọi cô, sẽ cho cô kẹo, sẽ ôm cô vào lòng.

Nhưng mà lần cuối cô gặp bà ấy, chính là ở lễ tang...

Cô ngẩng đầu nhìn anh. Bi thương như một tầng sương mù bao phủ lên khuôn mặt anh, nhàn nhạt nhưng lại khắc cốt ghi tâm. Trong lòng bỗng nhiên đau nhói, chỉ vì sự yếu ớt của anh lúc này.

Xoay người ôm lấy anh, cô muốn dùng cách của mình để nói cho anh biết rằng cô sẽ yêu anh mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Buổi sáng trời vẫn nắng, thế mà đến chiều trời lại âm u, tầng mây rất thấp, giống như đưa tay ra là có thể chạm được, khí nóng dần biến mất, gió từ đằng xa nhẹ thổi tới, chạm vào làn da làm người ta không khỏi run lên.

Ôn Hinh đang ở quán cà phê, ngẩng đầu nhìn thời tiết ngoài trời, có vẻ như trời sắp mưa...

Buổi sáng trong quán cũng không có nhiều khách lắm, buổi chiều lại càng ít người hơn, ngay cả Tiểu Tô cũng nằm dài trên bàn, tâm trạng chán ngán mà cảm điện thoại nghịch nghịch.

“Chị Hinh.” Tiểu Tô thấy Ôn Hinh ngồi một bên gửi tin nhắn, thốt lên.

“Làm sao?” Ôn Hinh cũng không ngẩng đầu lên.

“Gần đây làm sao lại không thấy vị kia nhà chị ghé thăm nữa?” Nam thần không đến nên quán cũng không có người...

Ôn Hinh nghe vậy mặt không đổi sắc nhìn cô, “Tôi vẫn còn ở đây, cô bớt phóng túng một chút đi.”

Tiểu Tô rụt thân một cái, nhỏ giọng nói: “Em là nói nghiêm túc mà.”

Ôn Hinh đầu đầu xoa mi tâm: “Tôi nói các cô, dựa vào nhan sắc để kéo khách các cô có thấy mất thể diện không hả?” Kinh doanh nhan sắc của vị kia nhà cô, không phải nghĩa là cô sắp phá sản rồi sao...

“Đâu có khó nghe như vậy, chị Hinh.” Tiểu Tô phản bác.

“Tưởng có ý kiến hay chứ.”

Tiểu Tô bĩu môi, lại lùi về chỗ ngồi của mình.

Ôn Hinh lại vui đầu nhìn điện thoại, vừa rồi Mạc Nhiên mới gửi tin nhắn đến, nói chiều nay anh có việc nên ra ngoài, không thể ăn cơm tối cùng cô.

Cô đáp lại: Được.

Ở một ngôi mộ vùng ngoại ô.

Ông hồi tưởng lại, kí ức như một trận hồng thủy lan tràn không thể ngừng lại.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn vào bức ảnh trên bia, người trong hình vẫn đẹp như vậy, nụ cười vẫn dịu dàng như vậy. Dung nhan quen thuộc đó cho dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng ông vẫn có thể miêu tả lại rõ ràng một cái nhúm mày hay một nụ cười của bà, giống như chỉ cần mở mắt liền thấy bà đang đứng trước mặt ông, giống như ngày xưa, khi ông về nhà sẽ nhẹ nhàng nói với ông một câu: anh đã về.

Cha mẹ đã chọn cho ông một người vợ. Nhưng lúc đó, ông lại không nhận ra rằng, kỳ thật, từ đáy lòng mình đã từng chút từng chút nảy sinh tình cảm với bà. Nhưng vì sao năm đó, ông lại không chịu thừa nhận tình cảm mà ông dành cho bà, vì sao không thể dành nhiều thời gian cho bà một chút...

Mà hôm nay, bà đã qua đời, để lại mình ông sống trong đau khổ khôn nguôi.

Mạc Chính Nghiêm tay run rẩy xoa xoa lên tấm ảnh trên bia, trong lòng đầy bi thương...

“...Khởi An, em nói xem, đây có phải là hình phạt mà ông trời dành cho tôi hay không?”

Hình phạt dành cho người độc ác...

...Khởi An, em có biết không, bây giờ tôi rất hối hận, hối hận vì mình đã sợ tác sợ vị, thậm chí hối hận tới mức sợ hãi khi nhớ tới em. Sợ nhớ tới em sẽ nhớ tới bản thân đã đối xử lạnh nhạt với em, sợ nhớ tới em rồi sẽ phát hiện ra chỉ còn lại mình tôi, mà em từ lâu đã không còn...

Nếu như đây là quả báo, rốt cục đã linh nghiệm trên người tôi, nhưng vì sao cái giá phải trả lại là sự ra đi của em...

Tiếng bước chân từ trên bậc thang truyền tới. Càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại bên cạnh ông.

Mạc Chính Nghiêm quay sang, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Con đến rồi ư.”

Mạc Nhiên không lên tiếng, chỉ đặt bó hoa trong tay xuống trước mộ, sau đó lẳng lặng đứng im, nhìn tấm ảnh trên bia, ánh mắt nặng nề. Qua một lúc lâu, hai cha con vẫn không lên tiếng. Sắc trời dần tối, ánh sáng dần lụi tàn, khiến cho bầu trời vốn âm u càng thêm mờ mịt.

Anh xoay người rời đi.

“Con định cả đời này sẽ không nói chuyện với ta sao?” Ông Mạc lên tiếng trước bóng lưng của Mạc Nhiên, trong mắt tràn đầy sự bi ai cùng mất mát, anh đã từng là đứa con ngoan của ông, từ khi nào mà trở nên lạnh nhạt đối với ông như vậy...

Hôm nay, đến một câu nói cũng không có sao?

Ông không cầu được tha thứ, bởi vì ông biết tất cả đều là do ông tự làm tự chịu, thế nhưng nội tâm ông vẫn muốn có một ngày anh gọi ông một tiếng bố...

Bây giờ thấy con trai ông như vậy, ông không khỏi cười khổ, người cha này của anh, đã thất bại.

Mạc Nhiên xoay người, đối mặt với bố mình, ánh mắt lại chuyển về phía mộ mẹ anh, “Ngaì có còn nhớ câu nói đêm đó trước lúc mất của mẹ không?”

Chỉ một câu nói đã khiến cho sắc mặt ông trắng bệch, yên lặng không lên tiếng.

Mạc Nhiên không cho ông cơ hội giải thích, tiếp tục nói: “Nhớ ra rồi sao? Chính là, nếu không có câu nói đó, mẹ tôi nói không chừng đã bớt đau khổ một chút. Nhưng mà, ít nhiều câu nói đó của ông, để mẹ tôi khỏi phải chịu giày vò thêm nữa, có thể giải thoát sớm hơn một chút.”

Quay về phía ông, nhìn người cha trong nháy mắt đã già nua tiều tụy của mình, bỗng nhiên cười, vừa giễu cợt vừa lạnh nhạt, “Lúc còn bé, tôi làm gì cũng nỗ lực để làm thật tốt, cả ngày đều dính lấy ông, chẳng qua là muốn ông nhìn mẹ tôi nhiều hơn một chút, quan tâm mẹ tôi nhiều hơn một chút. Nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó tôi quả thật là ngây thơ tới mức nực cười.”

Mạc Nhiên không nói nữa, nhìn tấm bia một cái, liền xoay người bước đi.

Thân thể thẳng tắp từng chút cúi xuống, khom người như chiếc tàn trong gió. Nếu nói thứ làm đau nhói lòng người nhất, chính là phạm sai lầm nhưng không có cơ hội sửa chữa, bù đắp.

Viên mắt không cảm được chua xót, nội tâm chất chứa bao nỗi áy náy, hối hận cùng thương nhớ vào giờ khắc này toàn bộ đều dâng trào. Tay che mắt, nước mắt chảy theo khe hở dần dần chảy ra, sau đó rơi xuống...

Ông làm sao lại không nhớ câu nói năm đó ông nói trong lúc say rượu, đã thành một vết sẹo trong tim, vĩnh viễn đau nhói. Rõ ràng đó không phải là điều trong lòng ông nghĩ, vì sao lại buột miệng nói ra: Cô cùng tôi có quan hệ gì? Tổng Khởi An, cô làm sao mà vẫn còn sống được?

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận, nhưng năm đó ông tâm cao khí ngạo làm sao có thể cúi đầu thừa nhận mình lỡ lời, thừa nhận trái tim ông từ lâu đã sa vào tình yêu của bà. Niềm kiêu ngạo của ông không cho phép điều đó. Cảm giác say xông lên đầu, ông nói ra liền thấy bực bội, ông quên mất bác sĩ đã dặn rằng bà không thể chịu được kích động, ông đẩy thân thể suy yếu của bà đang đứng chắn trước cửa ra, mở cửa, tới quán rượu ngủ một đêm.

Ngày hôm sau vừa tỉnh lại, ông nhận được tin bà qua đời. Tin xấu như sấm sét giữa trời quang, điện thoại trong tay rơi xuống đất, ông vẫn khiếp sợ chưa hoàn hồn. Ông không nhớ rõ mình đã đến bệnh viện như thế nào, chỉ thấy rõ ràng ánh mắt con trai ông không che giấu sự lạnh lùng và ghét bỏ đối với ông, còn trong mắt ông là kinh hồn bạt vía.

Ông ngay cả cơ hội nhìn vợ lần cuối cũng không có. Một khắc đó, ông đã hận chính mình. Những ngày sau đó, ông thường giật mình tỉnh dậy trong cơn mơ, lại nhắm mắt lại, trong đầu đều hiện lên khuôn mặt của bà, có cười, có khóc, còn có ánh mắt không thể tin câu nói đêm đó của ông, yếu ớt như vậy, tuyệt vọng như vậy...

Bà chưa bao giờ được ông để trong lòng dù chỉ một chút. Nỗi đau lúc này lại như bị thuốc độc đục khoét, máu từ trong xương cốt trào ra, mang đến bao nhiêu đau đớn...

Ông đã từng xem như không nhìn thấy bà, không chịu thừa nhận tình cảm, sau khi bà quay đi mới dám nhìn thẳng, ông mới biết ông đã sai quá nhiều. Sự khinh thường kia, cuối cùng cũng làm ông khổ khổ.

Hơn nửa cuộc đời, cuối cùng cũng được giải thoát, cho dù vẫn còn nuối tiếc, nhưng bà cuối cùng cũng không cần phải chịu đựng đau khổ nữa. Mà nửa đời sau, hãy để ông đau khổ, nhưng sự hối hận của ông cũng không thể kéo người đã mất quay trở lại, e rằng cả đời này của ông đều phải sống trong sự thống khổ, đến khi bản thân tẻ đại.

Buồn cười biết bao cái kết cục này...

Bất mãn vì cha mẹ mình sắp đặt hôn nhân, nên đã giận chó đánh mèo lên người bà, thậm chí khi bà đang bệnh nặng, vẫn nói những lời lẽ lạnh lùng. Mặc Chính Nghiêm, may làm sao có thể đối xử tồi tệ với cô ấy như vậy...

Rốt cục trời cũng mưa, nước mưa rơi xuống lưng ông, đè xuống lưng ông...

...Khởi An, món nợ này, tôi nên trả cho em như thế nào đây...

...Khởi An, em có biết không, tôi đã từng có rất nhiều ngoan tâm, bây giờ tôi có rất nhiều suy nghĩ về em...

...

...Khởi An, tôi muốn gặp lại em...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Mưa to tầm tã, ngọn đèn trong mưa sáng lay lắt, cả thành phố giống như chia làm hai nửa, một nửa ở trong mưa, một nửa trong trời ráo.

Tiếng hạt mưa rơi trên cửa sổ trong không gian yên tĩnh nghe thật rõ ràng. Ôn hình nhìn trời đã khuya lắm rồi mà Mạc Nhiên vẫn chưa về.

Ngày đó, anh ngang nhiên cướp chìa khóa nhà của cô, cướp một nửa giường của cô, sau đó lại cướp tất cả mọi thứ liên quan tới cô, lại đem đồ của anh dần dần chất đầy gian phòng này, xâm chiếm hết mọi góc xó.

Dần dần, cô quen với cuộc sống hai người, bỗng nhiên lúc này chỉ có một mình, cảm giác cô đơn kéo tới, cô có chút bực tức,

Tiếng cửa mở truyền đến, cô nhìn về phía cửa, anh đã về rồi, cô đứng dậy đón anh, “Sao trễ vậy?”

Tới gần anh, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, kinh ngạc hỏi, “Anh uống rượu ư?”

“Ừ.” Mạc Nhiên đưa áo khoác cho cô, cúi xuống cởi giày, “Uống hai ly thôi. Yên tâm đi, anh không say.”

Cô thấy anh thờ ơ như không thì tức giận nói: “Người đó bắt anh về? Không biết uống rượu thì không được lái xe à?”

Thấy Ôn Hình lo lắng như vậy, tâm trạng phiền muộn của anh nháy mắt đã tan biến, anh trấn an cô: “Anh không lái xe, Lâm Sanh đưa anh về.” Đưa xong đề cập ta tự bắt xe về...

Ôn Hinh nghe thấy vậy, thay Lâm Sanh rơi lệ chua xót, cô cảm thấy kết cục cuối cùng của trợ lý Lâm sẽ không tốt lắm...

Không nhận được mà mở miệng cho vị Lâm đáng thương: “Anh cũng đừng giày vò người ta quá. Một thanh niên độc thân thật không dễ dàng, để cho người ta chút thời gian yêu đương đi.”

Nghe vậy Mạc Nhiên liền dừng động tác một chút, anh giương mắt nhìn cô, nói: “Cho cậu ta thời gian cậu ta cũng sẽ chọn ở nhà làm con trai ngoan làm tròn hai mươi tư chữ hiếu.”

Ôn Hinh rất ngạc nhiên, Lâm Sanh nhìn không giống kiểu người như vậy nha, tính cách vui vẻ, hăng hái, luôn hướng về phía trước làm sao có thể...

Thấy ánh mắt không thể tin nổi của Ôn Hinh, anh giải thích, “Thái hậu nhà hắn có địa vị rất cao, tính cách rất mạnh mẽ, ngay cả anh cũng phải lép vế hướng chỉ là cậu ta.”

Ôn Hinh bật cười, thật là không nhìn ra nha, nghe xong càng làm cô thêm tò mò, rốt cuộc là phong thái của vị kìa nhà Lâm đặc trưng như thế nào mà lại khiến người như Mạc Nhiên cũng phải tự cảm thấy không sánh nổi...

Mạc Nhiên bất mãn nhìn Ôn Hinh, hắn vừa về chẳng lẽ lại cùng cô nói tám về cuộc sống thường ngày của Lâm Sanh sao...

Anh cau mày cúi xuống hôn cô...

Suy nghĩ của cô bất ngờ bị cắt đứt, mùi rượu trên người anh nhàn nhạt làm cô ngẩn người, sau đó lý trí dần bị cuốn vào cùng anh, đến khi không còn giữ được lý trí.

Một lúc, Mạc Nhiên buông cô. Ôn Hinh đỏ mặt trừng mắt nhìn người này, từ lúc nào mà anh có thể biến thành cảm thú ở mọi nơi mọi lúc như vậy chứ...

Vừa trải qua màn hôn kịch liệt nên thoát nhìn cô rất có khí thế, đôi môi đỏ thắm, đôi mắt lộ ra ánh sáng trong trẻo, anh nhìn cô, hai con ngươi phút chốc nhất ẩm.

Ôn Hinh hoảng hốt, nhanh chóng thoát khỏi ngực anh, nói lảng sang chuyện khác: “Nhanh đi tắm đi, người anh toàn mùi rượu, khó ngủ quá.”

Mạc Nhiên cũng không vạch trần cô, “Vậy sao?”

Cô không ngừng gật đầu, “Đúng đúng đúng.” Rồi thúc anh đi vào phòng tắm.

Anh nhú mày, làm theo ý cô.

Đến khi anh vào rồi, cửa khóa tách một tiếng, cô mới thở phào như trút được gánh nặng. Thế nhưng nghĩ đến anh mất vừa rồi của anh, cô lại cảm thấy căng thẳng...

Nhìn cánh cửa đóng chặt, ánh mắt cô đầu tranh, không phải đã trút bỏ rồi sao, vì sao còn...

Hơn nữa, đêm nay cô cảm giác được tâm tình của anh có chút khác thường, tuy anh che giấu rất kỹ nhưng cô vẫn có thể phát hiện ra, anh có chút lo lắng và sợ hãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc anh đi ra, cô đang ngồi ở phòng khách lơ đãng xem tivi.

Anh đi lại ngồi xuống bên cạnh nhưng cô không biết, cô vẫn đang chìm đắm trong suy tư.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Bị tiếng của anh làm giật mình, đôi mắt mờ mịt nhìn anh, “A?”

“Em đang nghĩ gì?”

Cô mở miệng, “tâm trạng anh hôm nay không tốt ư?”

Ngón tay anh đang xoa nhẹ tay cô bỗng dừng lại, cẩn thận nhìn cô, “Anh không nghĩ em lại quan tâm tới anh như vậy.” Nói xong còn gật đầu, “Ừ, anh thật cao hứng.”

Cô đối với phản ứng của anh có chút không theo kịp, đây là loại tình huống gì vậy? Bình thường không phải là tâm trạng sẽ ưu tư rồi sau đó mới bắt đầu kẻ đầu đuôi sự việc ư?

Ôn Hinh nhú mày rút tay về, nói: “Mạc nhiên, anh đang lảng tránh vấn đề.”

Anh dời tầm mắt nhìn về phía trước, anh nên nói thế nào đây? Có đôi khi cô có thể nhạy bén nhận ra vấn đề của anh...

Một lúc sau, cô mới nghe giọng nói của anh, nhẹ đến mức cô cảm thấy giống như bản thân xuất hiện ảo giác, nhưng đúng là anh đang nói chuyện, “Hôm

nay anh gặp ông ấy ở mộ của mẹ.”

Cô nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên trầm tĩnh của anh trong lòng bất chợt căng thẳng, cầm tay anh.

“Đã qua nhiều năm như vậy, kỳ thực anh biết ông ấy vẫn luôn tự trách, rất hối hận. Nhưng bây giờ tự trách và hối hận thì có ích gì?” Mạc Nhiên cười nhạo, “Con người luôn luôn là lúc mất đi thứ gì đó mới thấy nó quan trọng. Đương nhiên ông ấy bất tiết nhất cổ, hôm nay ở trước mộ mẹ sám hối, đây coi là cái gì?”

Anh cười giễu cợt, cười đến mức làm cô khó chịu. Vốn tưởng rằng anh sẽ dừng lại, thế nhưng cô lại nghe được một câu.

“...Anh không tìm được cái cớ để tha thứ. Anh sẽ không tha thứ cho ông ấy.”

Đấu tranh cùng dứt khoát, sự mâu thuẫn trên vẻ mặt anh làm cô không đành lòng nhìn tiếp. Cô ôm lấy anh, ghé vào tai anh nói, “...còn có em đây.”

Có lẽ là bầu không khí làm ảnh hưởng, cũng có lẽ là trong lòng hai người đêm nay đều lộ ra một phần yếu ớt, bọn họ cần an ủi lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, vì vậy, sau hết thảy, mọi sự phát sinh đều nằm trong dự liệu.

Trong căn phòng tối tràn ngập hơi thở tình dục, mông lung nhưng lại nồng đậm.

Cơ thể quần quít dưới lớp chăn, chỉ hiện ra động tác lên xuống. Hơi thở dồn dập trong phòng vang lên, xen lẫn cả tiếng rên đau đớn mà vui sướng.

Ôn Hinh bầu vào tay Mạc Nhiên, không kìm được âm thanh trong miệng, cảm thấy thật vui sướng khi được hòa cùng cơ thể anh. .

“Dừng...” Lời vừa ra khỏi miệng đã bị một âm thanh khác thay thế.

Muốn ngăn anh là điều khó khăn, sau cùng lại chỉ đòi lấy những động tác càng thêm mãnh liệt hơn, giống như đang phát tiết dục vọng bị đè nén lâu nay của anh. .

Khi cô mê man ngủ thiếp đi, phảng phất nghe thấy anh nói bên tai: “...Anh yêu em.” Sau đó liền chìm vào bóng tối.

Anh nhìn người trong vòng tay đang ngủ say, khoe miệng cười lên. Anh ngồi dậy, sau đó cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, thắt lưng đau nhức, cơ thể như rời ra từng mảnh. Nhìn sang bên cạnh không thấy anh đâu.

Một môi xoa thái dương, lấy chăn che kín người, đứng dậy đi tắm rửa.

Lúc ra khỏi phòng tắm, cô thấy tắm lưng tuần tú của anh, anh mặc bộ đồ bình thường, đứng thẳng tắp nơi cửa sổ ở phòng khách, cầm điện thoại, trầm tĩnh nghe đối phương báo cáo, thỉnh thoảng nói ra một câu sắc bén.

Nghe được tiếng động, anh dừng nói chuyện, xoay đầu lại, đôi lông mày nghiêm nghị lúc nhìn cô liền giãn ra. “Em dậy rồi ư? Điềm tâm ở trên bàn đó.”

Ôn Hinh gật đầu, không quấy rầy anh, định đi lấp đầy bụng, có trời mới biết tối hôm qua bị giày vò cô sắp chết đói tới nơi rồi.

Mạc Nhiên thấy cô ngoan ngoãn ăn cơm, liền thu tâm mắt về, tiếp tục nói chuyện với đối phương.

Đến khi Ôn Hinh thu dọn sạch sẽ, anh mới cúp điện thoại đi đến bên cạnh cô.

“Hôm nay em có rảnh không?” Mạc Nhiên hỏi.

“Có, có việc gì sao?” Cô khó hiểu nhìn anh.

Anh cười nghiêng người tới, cô nghi hoặc nhìn anh, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Bí mật.”

Cô càng thêm khó hiểu, sờ sờ lên trán chỗ bị hôn tới qua, rồi nhìn vẻ mặt thâm bí của anh, đột nhiên cảm thấy tâm tư của đàn ông thật khó hiểu, anh lại muốn làm trò gì đây?

Nhìn trong cửa hàng người đi tới đi lui, cô đứng ở đại sảnh há hốc mồm, đây là tình huống gì vậy?

Mạc Nhiên từ dưới tầng hầm đi lên, dừng lại bên cạnh cô nói: “Đi thôi.”

Cô kéo tay người đang định bước đi dừng lại, tràn đầy nghi vấn hỏi: “Đi đâu? Còn nữa, tới cửa hàng này làm gì, đi dạo ư?”

Mạc Nhiên không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ tùy ý nói: “Hôm nay anh nghỉ nguyên một ngày để đi với em.”

Cô kìm chế không nói, ông chủ tự ý cho mình nghỉ như vậy được sao? Không sợ đám nhân viên tạo phản ư... Ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, Ôn Hinh nghĩ đi dạo phố với người này, làm sao trong người toàn là cảm giác sai trái như vậy.

“Sở dĩ sáng sớm nay anh ra về thần bí như vậy rốt cuộc là chỉ muốn cùng em đi dạo?”

“Ừ.”

Ôn Hinh: “...” Thầm nghĩ, vì sao cô vĩnh viễn không thể sánh kịp suy nghĩ của anh.

“Lâm Sanh nói, làm như vậy sẽ kéo gần khoảng cách, tăng thêm tình cảm.” Mạc Nhiên không một chút khách khí mà bán đứng bằng hữu.

Ôn Hinh lần thứ hai im lặng. Bất quá cô có thể tưởng tượng được Lâm Sanh mà biết đưa ra kiến nghị để ông chủ nghỉ ngơi thì bản thân sẽ gánh thêm việc, nhất định sẽ hối hận đến chết thôi.

Trong phòng làm việc, Lâm Sanh một vụn lẻ một lần hối hận bản thân lẩm lõi, chỉ thuận miệng nói ra, liền tự đưa mình tới chỗ phiền phức, Mạc Nhiên cướp thời gian nghỉ của anh!

Đột nhiên xuất hiện sự sắp xếp làm cô càng cảm thấy kỳ lạ gấp đôi, nhưng khi nhìn sang người bên cạnh cảm giác kỳ lạ trong lòng dần biến mất, từ đáy lòng trào lên một niềm vui khó nói thành lời.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, tay hai người cầm hai ly cà phê nóng hổi, đi dọc theo đường phố, tình cờ nhìn thấy một tràng kiến trúc, hay một bụi hoa xanh biếc, cô một mồi dừng lại nghỉ chân, sau đó lấy điện thoại ra chụp phong cảnh, anh nhìn cô vui vẻ vì hoa cỏ, nhìn khoe môi cô lộ ra một nụ cười, liền đem bóng dáng của cô thù vào đáy mắt.

Ôn Hinh chưa bao giờ nghĩ thành phố nơi cô ở lại có nhiều cảnh sắc hấp dẫn như vậy. Hay tại ngày hôm nay tâm cảnh bất đồng, cũng có lẽ là vì người bên cạnh hôm nay...

Mây mù tan biến như làn khói, ánh sáng chọc thủng mọi trở ngại, sau đó chậm rãi chiếu sáng toàn bộ thế giới...

Cô quay mặt về phía anh nhoen miệng cười, nét mặt dịu dàng, con ngươi sâu thẳm... Năm tháng an bình tĩnh lặng như thế, sao có thể không làm cho tim người nhảy loạn, hăm sâu trong đó.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Như Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.